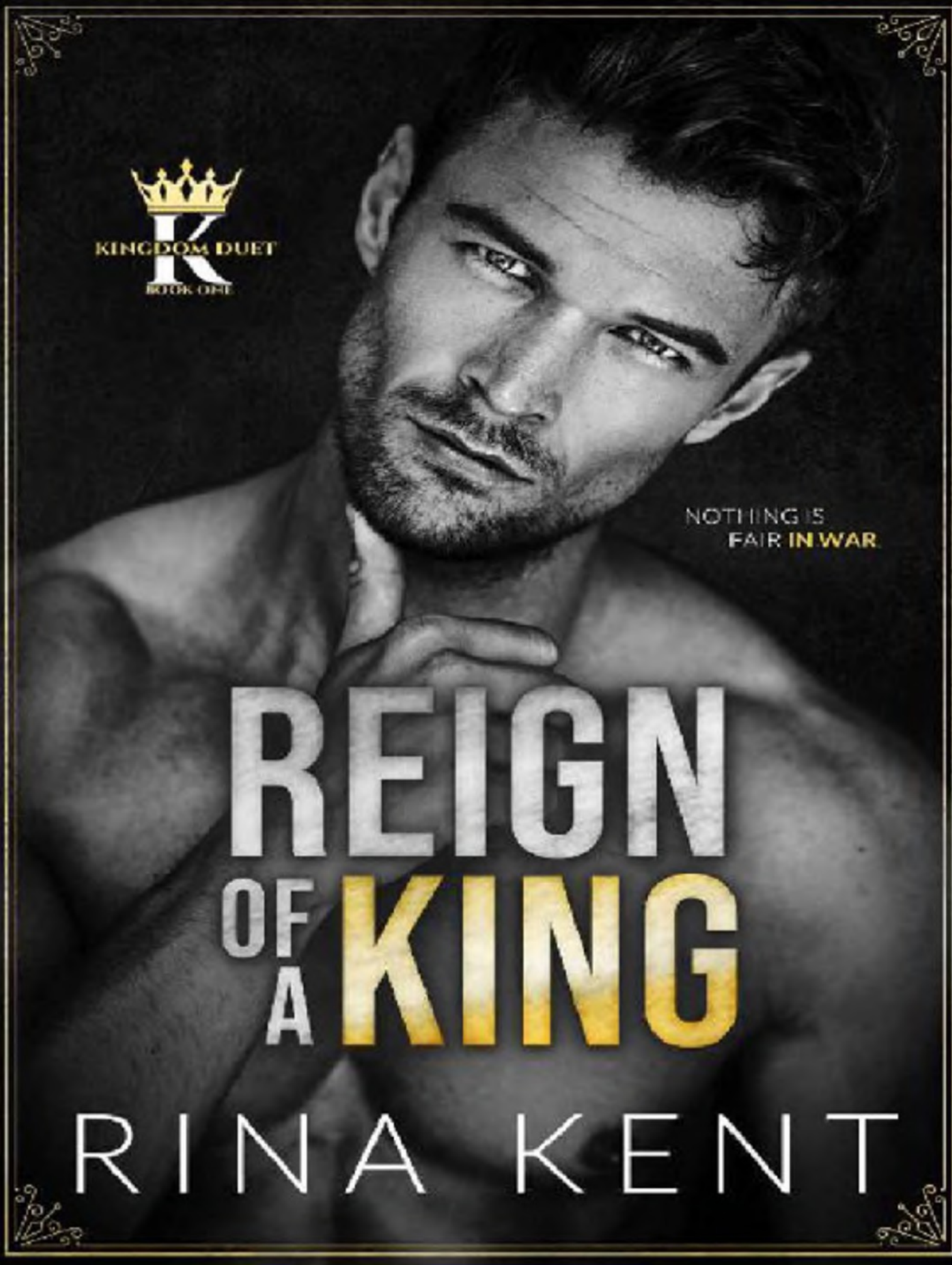

KINGDOM DUET
BOOK ONE
NOTHING IS
FAIR IN WAR.
REIGN
OF A KING
RINA KENT

BIR KRALIN SALTANATI

KRALLIK DÜETİ KİTAP 1

RINA KENT

Reign of a King Copyright © 2020 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır. bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Cassie'ye,
Kötü adam olduğundan beri Jonathan King'in bir numaralı hayranı olduğum için.

AUTHORNOTE

Merhaba okuyucu dostum,

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

Karakterlere sadık kalmak için, kelime dağarcığı, dilbilgisi ve yazım *Reign of a King* İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

Bir Kralın *Hükümdarlığı* bir düetin ilk kitabıdır ve tek başına DEĞİLDİR.

Krallık Düeti:

#1 Bir Kralın Saltanatı
#2 Bir Kraliçenin Yükselişi

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in Bültenine kaydolmayı unutmayın.

B L U R B

Savaşta hiçbir şey adil değildir.

Jonathan King onun soyadı gibi.

Çok güçlü.

Dokunulmaz.

Bozulmuş.

Aynı zamanda ölen kız kardeşimin kocası ve benden çok daha yaşlı. Cahil bir çocukken onunla ilk tanıştığımda, onun bir tanrı olduğunu düşünmüştüm.

Şimdi, işimi onun acımasız pençesinden korumak için o tanrıyla yüzleşmek zorundayım.

Krala savaş ilan etmenin bana her şeye mal olacağını bilmiyordum.

Jonathan bir şeye göz diktiğinde, sadece kazanmakla kalmaz, fetheder de. Şimdi de gözünü bana dikti.

Sadece bedenimi değil, kalbimi ve ruhumu da tüketmek istiyor.

Savaşıyorum ama kraldan kaçış yok...

PLAYLIST

Elastic Heart (Rock Version) - Written by Wolves
In The End - Linkin Park
Broken Into Two - Scarlet City & Devin Barrus
Crutch (Piyano Versiyonu) - Scarlet City & Sarah
Aviano Just - Ghostlight Orchestra
The Hardest Part - Coldplay
Graveyard - Halsey
Burn It Down - Linkin Park
The Catalyst - Linkin Park
Battle Symphony - Linkin Park
Until It's Gone - Linkin Park
Sharp Edges - Linkin Park
Lose Somebody - Kygo & OneRepublic
Close - Nick Jonas & Tove Lo
Hollow - Scarlet City & Stetson Whitworth
Drowning - Scarlet City & S.P.I.T
Hayatımı Kurtardı - Sia
Cold - James Blunt
Keşke Aşk Olsaydı - Cemetery Sun

Çalma listesinin tamamını Spotify'da bulabilirsiniz.

1

AURORA

Sert önlemler.

Bunlar almak istediğim bir şey değil, almak zorunda olduğum bir şey.

Ben sadece bana dağıtılan kartlarla oynuyorum. Daha dikkatli olmamanın bedelini de ödüyorum ama geçmişi düşünmek anlamsız.

Bunu herkes gibi ben de çok iyi biliyorum.

Düğün, Krallar ve Çelikler gibi görkemli ailelerden beklediğim gibi değildi.

Birkaç kişinin katıldığı basit bir tören. Bu etkinliğe davet edilmeyi başardıklarına göre muhtemelen seçkinlerin seçkinleridirler.

Kesinlikle değildim.

Onun yerine, bütün bir haftayı bir davetiye ayarlamaya çalışarak geçirdim. Sonunda Steel Corporation'ın liderlerinden Agnus Hamilton ile çıktım. O sadece CFO değil. Aynı zamanda Ethan Steel'in sağ kolu.

Bir bakıma bir taşla iki kuş vurmuş oldum. Şirket hakkında daha fazla şey öğrendim - bu konuda çok konuştuğundan değil. Ayrıca onun artı biri olarak düğüne davet edildim. Tahmin ettiğim kadar uğraşmama bile gerek kalmadı.

Agnus bana Ethan Steel'in çevresine doğrudan bir giriş sağladı.

Bana sadece resepsiyon alanına kadar eşlik etti ve sonra bir yerlerde kayboldu.

Beni Ethan'la tanıştırması için onu bulmalıyım, ama önce... konuşmamı tekrar çalışmalıyım.

Bu yüzden açık büfe masanın yanındaki tenha bir alanda duruyor, bir parça ıstakoz kemiriyor ve etrafımı not alıyorum.

Düğün resepsiyonu Çelik evinin havuzunun etrafında düzenlenir.
Gelinin evi.

Öğleden sonranın loş güneşi suyun yüzeyinde parıldıyor ve açık mavi rengi aydınlatıyor. Pahalı smokinler giymiş seçkin erkekler ve tasarım elbiseler giymiş kadınlarla dolu zarif bir resim karesi.

Araştırmalarımın karşılığını bugün burada bulunan önemli isimlerin neredeyse tamamını tanıyarak aldım. Asla gafil avlanmamayı erken yaşlarda öğrendim ve tam da bu nedenle mümkün olduğunca çok araştırma yaptım.

Örneğin, şık bir smokin giyen kısa boylu adam Dışişleri Bakanı Lewis Knight'tır. Aristokrat yüz hatlarına sahip iki adamın söylediği bir şeye gülümsüyor. Onlar unvanları olan gerçek soylular. Dük Tristan Rhodes ve Kont Edric Astor.

İş bununla da bitmiyor. Başbakan, Sebastian Queens'in kendisi ve eşi gelin ve damadı tebrik ediyor.

Sürpriz olmamalı.

Hepsi aynı nüfuzlu figürler çevresine ait. Bu 'ailevi' resepsiyonun her köşesinden güç sızıyor.

Bozulmuş.

Sonsuz.

Dokunulmaz.

Güneş'in yakın yörüngesinde olmak gibi bir şey. Normal bir insan bu tür bir güce yaklaşmak istiyorsa, yanmaya hazır olmalıdır.

Sanırım öyleyim.

Çünkü başka seçeneğim yok.

Çaresizlik sizi daha önce hiç düşünmediğiniz radikal kararlara götürür.

Bu, yüzlerce işçinin geçimini, ailelerini, geleceklerini ve bu zengin insanlar için akıttıkları borçlarını kurtarmak için tek şansım. Her zaman bir seçeneğiniz olduğunu söylerler, ancak bu seçenekler arasında ayrım yapmak hiçbir zaman net değildir.

Karar vermek daha da zor. Bana kalsaydı, buraya adımımı bile atmazdım. Bana kalsaydı, bu insanlardan vebadan kaçar gibi kaçardım.

Damat başını kaldırıyor ve ben yavaşça gülüşen genç bir çiftin arkasına çekiliyorum. Dışişleri Bakanı'nın oğlu Xander Knight ve yanlış hatırlamıyorsam ünlü bir sanatçı ile diplomatın kızı olan yeşil saçlı bir kız.

Onlar üniversite çocukları. Tıpkı bugün evlenen mutlu çift gibi.

İkisinin de on dokuz yaşında olduğunu ve yirmiye yaklaştıklarını ilk duyduğumda şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Bugünlerde çocukların bu kadar genç yaşta evlendiğini bilmiyordum. Yirmi yedi yaşındayım ve bu benim radarımda bile değil. Asla da olmayacak.

Ben kusurluyum ve atipik hayatımı kimseye dayatmayacağım.

Ama şimdi evlenmeyi seçtikleri için minnettarım. Bu bana, içine girmeyi asla hayal edemeyeceğim bu sahneye doğrudan bir açılış sağladı.

Agnus beni davet etmenin ötesinde yardım etmiş olsaydı bile, bedenimi sunmuş olsaydım bile bana büyük Ethan Steel ile bir görüşme yapma şansı sunmazdı.

Yapacağımdan değil.

Bu benim için mükemmel bir fırsat.

Bugün Birleşik Krallık'ta iki güçlü ailenin birleşmesi söz konusudur. Ethan Steel'in kızı Jonathan King'in oğluyla evleniyor.

Başka bir deyişle, iki eski arkadaş Ethan ve Jonathan arasındaki uzun ve acımasız rekabet sona eriyor.

King Enterprises ve Steel Corporation çocuklarının birlikteliğiyle yeni bir sayfa açıyor. Hatta daha önce gördüğüm dük Tristan Rhodes'un aile şirketiyle ortaklık için güçlerini birleştirdiler.

Ya da dergiler öyle diyor. Gerçekte, tamamen farklı bir şey olabilir.

Hayatımda öğrendiğim bir şey varsa o da gerçeğin her zaman göründüğü gibi olmadığıdır. Özellikle de güçlüler ve kudretliler için.

Damarlarında kan yerine para ve nüfuz dolaşan insanlar biz köylülerden farklı düşünüyor. Farklı da davranıyorlar, işte bu yüzden dikkatli olmam gerekiyor.

Yakalanamam.

Özellikle de şimdi.

Agnus'u aramak için misafirleri bir kez daha dikkatlice tarıyorum. Ne ondan ne de Ethan'dan bir iz var. Özel bir toplantıda olabilirler mi?

Hayır. Başbakan, Dük, Kont ve Dışişleri Bakanı dışarıda. Agnus ve Ethan en yakın çevrelerine ait oldukları için onları dışarıda bırakmazlar. Bahçenin diğer tarafına gitmiş olabilirler mi?

Onunla karşılaşmadan önce bu işi bitirip gitmeliyim.

Ya da daha kötüsü, o beni tanımadan önce.

Yakalanamayacağımı ne kadar vurgulasam azdır. Her şey duman olur.

Steel Corporation'da bir toplantı ayarlamak yerine buraya gelmenin tek dezavantajı bu. Bir anlaşma yapma şansım daha yüksek ama *onunla* yüzleşme riskim de var.

Önce burnumdan sonra ağzımdan derin nefesler çekerek, önü ve arkası çift derin V olan siyah denizkızı elbisemi düzeltiyorum. Biraz tenimi gösteriyor ama çok fazla değil ve kıvrımlarıma mükemmel bir şekilde oturuyor. En iyi arkadaşımın doğum günüm için aldığı incilerle görünümü vurguladım.

Saçlarım ensemde zarif bir şekilde bağlanmış ve makyajım cesur - kırmızı ruj, ağır eyeliner ve çok fazla maskara. Normalde günlük olarak giydiğim gibi değil.

Tüm hayatımı gölgeler içinde yaşamak bana asla öne çıkmamayı öğretti. Eğer yaparsam, oyun biter.

Bugün, farklı bir hayatta kalma oyunu için temel hayatta kalma yöntemime karşı çıkmak zorunda kaldım.

Görünüşüm Agnus Hamilton'ın kolunda olmaya uygun. Adam nasıl iltifat edileceğini bildiğinden değil, ama büyük şemadaki konumu göz önüne alındığında, onun randevusunun bir parçası gibi görünmem gerekiyordu.

Ve ayrıca Ethan'ın dikkatini çekmek için.

Onları aramak için geri dönmek üzereydim ki aniden yanımda bir varlık belirdi.

Topuklarım istemsizce geri adım atıyor ve bir ürperti omurgamdan yukarı fırlayıp beni kalın bir sis örtüsünün içine alıyor.

Koş.

Seni buldular.

Lanet olası koş.

Bu düşünceleri yutuyorum ve nefesimi sabitliyorum. Beş yıldır burada yaşıyorum. Kimse beni tanımıyor.

Hiç kimse.

Paniği bastırarak gülümsüyorum ve sesimi bile çıkarmadan birdenbire ortaya çıkan kişiye bakıyorum.

Biliyorum çünkü genellikle en küçük sesleri bile en iyi ben duyarım. Bu kadar uzun süre böyle hayatta kaldım.

Omzumun üzerinden, dolabımdan ve yatağımın altından bakmak sadece kötü bir alışkanlık değil. Var olabilmemin tek yolu bu.

Damadın kendisinden başkasıyla yüz yüze gelmediğim için gülümsemem bozuluyor.

Aiden King.

Jonathan King'in tek oğlu ve yeğeni Levi ile birlikte iki varisinden biri.

Keskin yüz hatları ve bana tepeden bakmasını sağlayan etkileyici bir boyu var. Metal grisi gözleri yüzüme huşu, merak ve kayıp gibi görünen bir ifadeyle bakıyor.

Önce sağ gözünün yanındaki küçük ben dikkatimi çekiyor ve bacaklarımın titremesine neden oluyor.

Anılarımdakiyle aynı.

Dudakları aralandı ama konuşması bir saniye sürdü: "Anne?"

Bitmemiş ıstakozu tabağa geri koyarken ve bulanık şekiller görmeme rağmen yemekle oynuyormuş gibi yaparken parmaklarımı bir titreme tutuyor. Sesimin sakin, hatta etkilenmemiş çıkmasına şükrediyorum. "Özür dilerim. Yanlış kişiyi yakaladınız."

Hiçbir şey söylemiyor ama hareket etmeye de çalışmıyor. Bakışlarının bir şahin gibi başımın tepesinde delikler açtığını hissediyorum.

"Neden bana bakmıyorsun?"

Başımı kaldırıyorum ve ona çok iyi taklit edebildiğim sakin gülümsememi gösteriyorum. Altında sonsuz kaosu saklayan bir gülümseme.

Aiden yargılayıcı ve hesapçı gözlerle beni izlemeye devam ediyor. "Sen benim annem değilsin."

Vay be. "Ben de öyle dedim."

"O zaman kimsin sen?" Dikkati yüzümden ayrılmıyor, sanki bir şey arıyormuş gibi.

Ya da daha spesifik olmak gerekirse, *biri.*

"Affedersiniz?" Masum numarası yapıyorum.

"Eğer Alicia değilsen, neden tıpatıp ona benziyorsun ve düğünümde ne işin var?"

Sakinliğimi koruyorum. "Agnus tarafından davet edildim." "Neden?"

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

Yaklaşıyor, yüzü ve sesi şaşkınlığını kaybedip gözlerinin rengiyle eşleşecek kadar soğuk bir çeliğe dönüşüyor. "Neden buradasın? Kimsin lan sen? Sakın bana bunun bir tesadüf olduğunu söyleme, çünkü buna inanmıyorum."

İnsanların Aiden'a babasının kopyası demesine şaşmamalı. Eğer benden sekiz yaş küçük olmasaydı, ondan gerçekten korkardım.

Boşver onu. Onun karşısında dik durmamın tek nedeni şeytanla zaten tanışmış olmam.

İnsanlar şeytanla kıyaslanamaz bile. O yüzden beni korkutmuyorlar.

"Aiden?"

Gelin, geniş beyaz elbisesinin eteklerini tutarak onun yanında belirir. Sarı saçları zarif dalgalar halinde sırtından aşağı dökülmekte ve ona meleksi bir görünüm vermektedir.

"Ne yapıyorsun..." mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda sözünü yarıda kesiyor. Şaşkın ifadesi yeni kocasınınkinden daha yüksekti ve birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "A-Alicia?"

"Aiden'a yanlış kişiyi yakaladığını söylüyordum." Bu sefer çabuk toparlandım.

Gözlerini kısar. "Adımı nereden biliyorsun?"

Kahretsin. "Her yerde var. Evliliğiniz için tebrikler."

Aiden beni yakalayamadan arkamı dönüp gidiyorum. Beni sorgulayacağından hiç şüphem yok ve bunun olmasına izin veremem. Ayrıca, ona verecek cevabım yok.

Ben bir görevdeyim.

Tek yapmam gereken bitirmek ve bu işi bitirmek.

Sanki kovalanıyormuşum gibi adımlarımı hızlandırarak bahçenin diğer tarafına geçiyorum. Ki öyle de olabilirim.

Aiden'ın görüş alanından çıktığımda nefesim kesiliyor. Arka köşede durup kendimi toparlıyorum.

Çok yakındı.

Bu da zamanımın kısıtlı olduğu ve bu işi bir an önce bitirmem gerektiği anlamına geliyor.

Beklediğim gibi, Agnus ve Ethan'ı burada buluyorum. Diplomat ve daha önce gördüğüm yeşil saçlı kızın babası Calvin Reed ile bir masanın etrafında duruyorlar.

Her zaman yanımda taşıdığım kol saatime dokunuyorum. Beni birden fazla kez kurtaran şanslı saatim. Sanki onu bana veren kişi bana göz kulak oluyor.

İşte başlıyoruz.

Gülümsememi yerine koyarak yanımdan geçen garsondan bir şampanya kadehi alıyorum, omurgamı düz bir çizgi haline getiriyorum ve onlara doğru vals yapıyorum.

Tam onlara ulaşmak üzereyken, on yaşından büyük olmayan bir çocuk Calvin'in bacağına çarpıyor ve dikkatini çekmeye çalışıyor. Diplomat diğer ikisine başını sallıyor,

çocuğun elini tutar ve onu eve doğru götürür.

Ethan ve Agnus kendi aralarında konuşmaya devam ediyor. Mükemmel şansım.

İnternetteki fotoğraflarda olduğu gibi Ethan'ın görünüşü de açık kestane rengi saçları, keskin çene hattı ve uzun, fit vücuduyla dikkat çekici. Uzaktan bakıldığında gelinle pek fazla ortak özelliği yok, ama onlara yaklaştıkça, benzerlik orada, ince ve yüzeyin altında sürünüyor.

Agnus'un pazusuna dokunuyorum. "İşte buradasın."

Yavan gözleri üzerime düşüyor. Sanki hiç renkleri yokmuş gibi; soluk mavileri solmuş, neredeyse hiç yok. Ethan'dan daha geniş, ama daha az keskin bir kenarı ve daha sessiz bir tavrı var. Fiziği kırklı yaşlarının ortasındaki birine göre çok yapılı ve dokunulmaz bir his veriyor.

Onu ilk hedefim haline getirdiğimde ve sabah kahvelerini nerede içtiğini öğrendiğimde, beni fark etmesini sağlamakta en çok zorlanacağımı düşündüm, çünkü asla kadınlarla çıkmaz ve hatta onlara ilgi göstermez.

O sabah kahvemin parasını ödemeyi teklif ettiğinde şaşırdım.

Belki de kendimi çok küçümsüyorumdur? Kim bilir? Ne kadar zor olursa olsun, daha önce kendimi bu tür oyunları oynamaya hiç indirgemedim, bu yüzden karşılaştıracak geçmiş deneyimim yok.

"Doğru." Gülümsüyor. Ya da gülümsemeye çalışıyor. Agnus'un yüz ifadesi yok denecek kadar az, sanki doğarken silinmiş gibi. Konuştuğunda, sözlerinde zarif bir Birmingham aksanının izleri var. "Aurora, seni tanıştırmama izin ver. Bu Ethan Steel. Ethan, Aurora Harper."

Kartvizitlerimizi değiş tokuş ediyoruz ve ben sırıtmamaya çalışıyorum. Ethan'ın üzerinde kişisel telefon numarası olan kartvizitini almak büyük ikramiyeyi kazanmak gibiydi.

"Sana ondan bahsetmiştim," diye ekliyor Agnus.

Ona benden mi bahsetmiş?

Evet!

Ethan'ın yüz hatlarındaki duraksamayı fark ettiğimde zafer dansım yarıda kesiliyor. Steel Corporation'ın imparatoru, kırklı yaşlarının ortasında ve o kadar güçlü bir duruşu var ki durup ona bakmak istiyorsunuz. Yine de müdahaleci bir tip değil. Daha çok, onun yakınına gelmeniz gereken bir karşılama gibi.

Bu yüzden bana yardım etmek için en uygun aday o. Dokuz yıl boyunca komada kaldı ve neredeyse üç yıl önce geri döndüğünden beri küçük şirketlere yatırım yapıyor ve farklı alanlardaki çeşitli yatırımları kullanarak imparatorluğunu yeniden inşa ediyor.

Duraklaması hiç iyi değil. *Lütfen bana kızı ve Aiden'ın yaptığı gibi hayalet görmüş gibi davranacağını söylemeyin.*

"Bayan Harper." Elimi tutup arkasına bir öpücük konduruyor, göz temasını hiç kesmiyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Phew.

"O zevk bana ait ve lütfen, Aurora iyi. Kızınızın düğünü için tebrikler, Bay Steel."

"Ethan iyi. Agnus bana saat sattığınızı söyledi?"

Teşekkür ederim, Agnus. Ona minnettar bir bakış fırlatıyorum ve tekrar Ethan'a odaklanıyorum. "Evet. Aslında bu benim tutkum."

"Nasıl yani?"

Kol saatini gösteriyorum. "Bu bir servete mal olmuş olmalı, ama nedenini biliyor musun?"

"Marka."

"Evet, marka bilinirliği. Ama aynı zamanda markanın söz konusu farkındalığa sahip olmak için kurduğu iş. Saatiniz, on iki saatinizi ofiste, birkaç saatinizi de akşam yemeklerinde veya partilerde geçirseniz bile bilek ölçünüze uyması ve rahat olması için özel olarak üretilmiştir. Gününüzü geçirmenize yardımcı olmak için oradadır, ancak fark edilmeden kalır. Neredeyse arka plan motivasyonu gibi."

"Etkileyici." Sağ koluna göz ucuyla bakar. "Sana söylemiştim," diyor Agnus aynı boş yüz ifadesiyle.

"Kadeh kaldıralım." Ethan kadehini kaldırır. "Arka plan motivasyonuna."

"Arka plan motivasyonuna." Karşılığında flütümü kaldırıyorum, yüzümde geniş bir sırıtış.

Ben yaptım.

Şirketi kurtarıyorum.

Tek yapmam gereken şakalaşmaya devam etmek, ona başka bir ısmarlama teklif etmek ve iş konuşmasına geçmek.

Kaybedecek zamanım yok. H&H'deki sayısız insan bana saygı duyuyor ve onları hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"Ben gidip bir içki daha alacağım." Agnus gözden kaybolmadan önce bize başıyla selam veriyor.

Geriye sadece Ethan ve ben kaldık. Agnus'un yanımda olmasını tercih etsem de gülümsüyorum. İşin çoğunu benim için yaptığını düşünürsek o harika bir yedek. Onunla duygusal olarak uyuşamayabilirim.

kadınlarla - ya da herhangi bir insanla - bu tür bağlantılara sahip değilim, ama sunduğu yardım için sonsuza dek minnettar olacağım.

Ethan daha yakına eğiliyor, yüz hatları davetkâr ama konsantre. "Bana işin ticari yönünden biraz daha bahset."

Başlamak üzereyken, zihnim uzun zamandır hazırladığım tüm sunumlarla dolup taşıyor.

Başımı hafifçe kaldırıyorum ve bakışlarım uğursuz gri gözlerle çarpışınca gülümsemem kayboluyor.

Katil gözler.

Onun varlığı beni şu andan koparıp on bir yıl öncesine götürüyor.

O güne geri döndüm, yolun kenarında nefesimi tutmaya çalışıyorum. Paramparça oldum ve hala kendimi toparlayamıyorum.

Asla yapmamamın sebeplerinden biri de *o*.

Jonathan King.

Bu dünyada bir hükümdar.

Kraliçenin kendisinden daha fazla güce sahip gerçek bir kral.

En büyük düşmanım.

2

JONATHAN

Gev sahiplerinin ait oldukları yerde kalmaları gerekiyor.

Öldü.

O zaman bu hayalet neden beni de kendisiyle birlikte mezara sürüklemeye hazırmış gibi bana bakıyor?

Benim dünyamda ise tam tersi. Eşyaları - ve insanları - istediğim yere sürükleyen benim.

Oğlumun kızıyla evlenmesini kutlamak için Ethan'ın evinde olmak zorunda olmam yeterince kötü - ki bunun Aiden'ın verdiği en parlak karar olduğunu hala düşünmüyorum.

Bu hayaletin durumu daha da kötüleştirmesine ihtiyacım yok.

Alicia'nın öldüğünü kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, bir şekilde yeniden dirildiğine inanırdım.

Belki de intikam için dönmüştür. Belki de adalete hizmet etme zamanı gelmiştir.

Peki, adalet nedir? Herkesin bu kelimeyi algılayışı farklıysa, gerçek kimin gerçeğidir?

Benim için adalet diye bir şey yok. Bu, siyaseten doğrucu insanların kendi küçük zihinlerini rahatlatmak için buldukları işe yaramaz bir kelime.

Benim gibilerin iktidar dizginlerini acımasız ellerle tuttuğu bir dünyada adalet bir hayaldir.

Ben adalete inanmam. Babam inanırdı ve hala onu ararken öldü. Adalet ona ne verdi? Başsağlığı diledi, o kadar.

O zamandan beri krallığımı acımasız yöntemlerle inşa ettim ve adaleti gözümün önünde dize getirdim.

Bana karşı gelen herkesin ait olduğu yer orası. Lanet dizlerinin üzerine.

Alicia -ya da görsel ikizi- Ethan'la birlikte bir masanın etrafında durmuş, bir flüt şampanya içmektedir. Kırmızıya boyanmış narin parmakları kadehi sonsuz bir zarafetle çevreliyor.

O da aynı. Elbisesinden ve gergin duruşundan boynunun kıvrımına ve yanaklarının yumuşaklığına kadar. Mürekkep siyahı saçları ve küçük burnu. Hatta dolgun ağzının hatlarına kadar.

Hepsi bir kopya.

Ama yanlış olan bir şey var. Ya da daha doğrusu iki.

Birincisi, kırmızı ruj. Alicia bunu asla sürmez.

İki, gözlerinin rengi. Savaştan hemen sonraki koyu mavi gökyüzü gibi. Ya da fırtınadan hemen önce.

Görünüşe göre, savaşlar ve fırtınalar benim uzmanlık alanım. Birinin huzurunu bozmak ve orada ne varsa almak için bir şans varsa, tereddüt etmem.

Genel kanının aksine, kalpsiz değilim. Acımasızım. Hem savaş hem de fırtına benim lehime sonuçlanana kadar durmam.

Eğer yapmazlarsa, herkes gibi benim önümde dizlerinin üzerine çökene kadar devam edebilirler.

On yıldır ilk kez, önce ben harekete geçmiyorum. Duruyorum.

İzliyorum.

O anın ve şok değerinin tadını çıkarıyorum.

Beni şaşırttı, hakkını vermeliyim.

Sürprizlerden hoşlanmam - tabii onları yapan ben değilsem.

Önümde duran şeyi zaten bildiğim şeyden ayırmam biraz zaman alıyor.

Geçmişten gelen gerçekler.

Hayal gücünden gelen gerçek. Ve bu *o*.

Alicia değil.

Ama o kadar yakın biri ki, yıllarca radarımın altından kaçmayı başardı.

Lanet olası yıllar.

Bir çukurda öldüğünü ya da dünyanın başka bir köşesine işediğini sanıyordum.

Görünüşe göre ikisi de değil. O burada, imparatorluğumda. Burnumun dibinde.

Hayalet gibi bir anda ortaya çıktı.

Parmaklarımın arasından bu kadar kolay sıyrılacağını mı sanıyor? Ya da kendi bölgemde benden kaçabileceğini mi?

Şimdi sersemliği üzerimden attığım ve daha mantıklı düşündüğüm için, onunla ilk ve son karşılaşmamı hatırlıyorum.

Alicia ile olan düğünümdeydi.

Saçları yeni taranmış küçük bir kız bana doğru koştu, kocaman parlayan gözlerini kaldırdı ve ağzı bir 'O' şeklini aldı. Bana söylediği ilk söz "Özür dilerim efendim" oldu.

Şimdi üzgünden de öte olacak.

Krallığımdan uzak durmuş olmayı dileyecek.

O aşağılık Ethan'ın bu işte parmağı olmalı ama o da bedelini ödeyecek. Ve bu *onu* kullanarak olacak.

Hayalet.

Sinsice.

Ölen karımın küçük kız kardeşi.

3

AURORA

O Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Şimdi gelmemesi gerekiyordu, o kadar zaman varken.

Bakışlarım onun daha karanlık ve acımasız bakışları tarafından esir alınmış durumda. Gözünü bile kırpmıyor ya da herhangi bir tepki göstermiyor.

Jonathan biraz uzakta duruyor, ama ellerini sıkı bir ilmikle boğazıma dolamış da olabilir.

Şık smokini geniş gövdesini düzleştiriyor ve uzun bacaklarını öne çıkarıyor. Sanki kırklı yaşlarının ortalarında değil de otuzlu yaşlarının sonlarındaymış gibi. Görünüşü gergin, sert ve vahşi - tıpkı onunla ilgili her şey gibi.

Gece yarısı rengindeki saçları geriye doğru taranmış, güçlü bir alnı ve biraz daha yaklaşsam beni ikiye bölebilecek köşeli bir çene çizgisi ortaya çıkıyor. Yüzünü kaplayan hafif kirli sakal ona daha yaşlı, sert ve dokunulmaz bir hava veriyor.

Kral.

Kelimenin

tam

anlamıyla.

Mecazi

anlamda.

Bu onun soyadından daha fazlası ve sınır tanımayan gücüyle ilgili.

Kraliçe mi? Unutun onu. Gerçek dünyada hiçbir şey yapmıyor. Ekonomiyle sanki kişisel satranç tahtasıymış gibi oynayan Jonathan King gibilerdir.

Başbakan mı? Onu da unutun. Jonathan kampanyasının ana sponsoruydu ve bu, etkisinin ne kadar uzağa ulaşabileceği hakkında her şeyi

açıklamalıdır. Kontrolü altında başka neler olabileceğini düşünmek bile korkutucu.

Ya da olmayan bir şey varsa.

Jonathan King ile karşılaşmak, benim varlığımdan bile haberi olmayan oğlunun -*yeğenimin*- düğününe geldiğimde aldığım risktir.

Umarım Jonathan da öyle yapmaz. Alicia ile düğünü sırasında sadece bir kez karşılaşmıştık. Bir de telefon görüşmesi vardı ama çok uzun zaman önceydi. Eminim beni hatırlamıyordur.

Yine de onu hatırlıyorum. Onunla ilgili sahip olduğum birkaç anıyı silmenin mümkün olduğunu sanmıyorum.

Jonathan'ın birdenbire üzerinize çöken ve çok geçmeden çevrenizdeki her şeyi ele geçiren bir varlığı vardır. Bir uçağın bombalaması gibi.

Gök gürültüsü sesi.

Bir volkanın patlaması.

Peki ya bu? Bu unutulmaya yakın bile değil. Pek çok insan için Jonathan'la tanışmak varoluşlarının en önemli noktasıdır.

Onun düğününde gençtim. Yedi yaşındaydım. O yirmi dört yaşındaydı. Ama hayattan ne kadar büyük göründüğünü çok net hatırlıyorum.

Tanrı gibi.

Alicia'nın gelinliğinin arkasına saklanırken ona bakmaktan kendimi alamadım. Küçük parmaklarımı kumaşın içine sokup ona baktım ve göğsümü ısıtan o ışıltılı gülüşüyle onu güldürdüm. Bana saklanmama gerek olmadığını ve onun artık aileden biri olduğunu söyledi.

Ben yaptım ama.

Çünkü o bir tanrıydı ve tanrıların gazabı o kadar acımasızdır ki, önlerine çıkan herkesi yok eder.

Eğer Jonathan o zamanlar hayattan daha büyükse, şimdi hesaba katılmaması gereken bir güç. Alicia'ya yaptıklarından dolayı ondan ne kadar nefret etsem de, yolundan geçmek istemediğim bir öfke.

Belki beni unutmuştur. Bu mümkün, değil mi? Alicia öleli on bir yıl oldu ve ben onunla en son yirmi yıl önce tanıştım.

Sakin olun.

Nefes alın.

Nefes verin.

Jonathan o kadar güçlü adımlarla bana doğru ilerliyor ki, sanki onları iliklerimde hissedebiliyorum.

Yanımda duruyor. Ethan'ın yanında değil, *benim yanımda*.

Kol saatime dokunma isteği ruhumun ön saflarına yükseliyor ama elimden geldiğince hızlı bir şekilde bastırıyorum.

Jonathan kişisel alanımı işgal edecek kadar yakın değil, ama aptalca bir nedenle hala hatırladığım güçlü, kendine özgü kokusunu alabileceğim kadar yakın.

O zamanlar bu kokuyu bağımlılık yapıcı olması dışında nasıl kategorize edeceğimi bilmiyordum. Şimdi, baharatlı ve odunsu olarak tanıyorum. Jonathan tamamen güçle ilgili, kokusunda bile.

Bu onun tüm görünüşüne yansıyor. Elmas manşetli özel dikim takımlar. Özel yapım İtalyan ayakkabıları. Lüks İsviçre saatleri.

Onunla ilgili her şey, kelimeler olmadan, 'Ben geçilecek bir adam değilim' diyor.

Eğer biri denerse, onu deri ayakkabılarının tabanı altında ezeceğinden hiç şüphem yok.

"Jonathan," diye selamlıyor Ethan o kadar kayıtsız bir ses tonuyla ki, arkasındaki ince saldırganlığı hissediyorum.

"Ethan." Sesinin derin tonu tenime bir kırbaç gibi çarpıyor.

Parmaklarımı şampanya kadehinin etrafında sıkıyorum ve o zaman burada durmaya başladığından beri başımın nasıl eğik olduğunu fark ediyorum.

Tek dikkatim bileğine takılı mavi saatin üzerinde. Saatler benim uzmanlık alanım, tutkum ve genellikle bana güven verirler.

Bugün olmaz.

Bugün kendimle iddiaya girmişim ve kaybetmişim gibi hissediyorum. Bir risk aldım ve bu şimdi beni kıçımdan ısırıyor.

Keşke muhasebecime tasma takıp yaptığı her şeyi kontrol etseydim, şirketin fonlarını çalmaz ve bizi iflas bayraklarıyla baş başa bırakmazdı.

Ona güvenmiştim. Hepimiz güvendik.

H&H'de biz bir aileyiz. Çok küçük başladık ve birkaç yıl içinde büyüdük. Daha büyük kontratlar almaya başladık ve daha iyi fuar fırsatları yakaladık. Jake her şeyi mahvedene kadar bir sonraki seviyeye geçmeye hazırdık.

O zaman her zaman onların üstünde olduğumuzu düşünürken yatırımcılar için yalvarmak zorunda kaldık. Ancak, rakamları ve bir sonraki ürünümüzün bir kumar olduğunu öğrendikleri anda geri çekildiler.

Banka, onlara zaten borçlu olduğumuz miktarı göz önünde bulundurarak bize daha fazla kredi vermeyi reddetti.

Ethan, çalışanları azaltmak zorunda kalmadan ve sonunda iflasımı ilan edip kendi ellerimle başlattığım hayali öldürmeden önceki son çarem.

Düşüncesi bile uykularımı kaçırıyor.

"Şirketiniz kim?" Jonathan Ethan'a anlaşılmaz bir ses tonuyla soruyor.

Bir nefes bırakıyorum. Bu beni tanımadığı anlamına geliyor, değil mi?

Ethan gülümsüyor ama bir gülümsemenin yansıtması gerekenin tam tersini yansıtıyor. Konuksever olmak yerine, düpedüz uğursuz. "Bunun seni neden endişelendirmesi gerektiğini anlamıyorum."

"Öyle mi?" Jonathan'ın bakışları tekrar üzerime düşüyor. Başımı kaldırmama gerek kalmadan bunu hissediyorum. Ve bakmayacağım da. Bu kendi ölüm belgemi imzalamak gibi bir şey.

Beni inceliyor. Aslında, hayır. Daha çok aç bir yırtıcı gibi saldırmadan önce beni örnekliyor gibi.

Ama ben onun avı değilim.

Bir daha kimsenin avı olmayacağıma yemin edeli uzun zaman oldu.

Hayatımda zaten bir yırtıcıyı alaşağı ettim ve gerekirse bunu tekrar yaparım. Sonuçlar ve kabuslar lanet olsun.

Ancak Jonathan King'in rakibim olması isteyeceğim son şey.

Cesur olmak var, bir de düpedüz aptal olmak var.

Krala krallığında meydan okumak ikincisidir.

Hükümdarlar tarafından gönderilen ulakların kafaları böyle kesilir ve herkesin görmesi için başkentin girişine asılırdı.

"Bize izin verirseniz," diyor Ethan, "Aurora bana bir şey anlatmak üzereydi."

"Aurora," diye düşünüyor Jonathan. "Yine de bu doğru isim değil,

değil mi?" Kahretsin.

Sikeyim.

Lanet

olsun!

Ona bakarken bağırsaklarımı kusacakmışım gibi hissediyorum. Düşüncelerinden hiçbir şey belli etmeyen soğuk, neredeyse manik bir ifadeyle beni izliyor. Ama ben bunu açık ve net bir şekilde hissedebiliyorum.

O biliyor.

Hatırlıyor.

Parmaklarım flütün etrafında titriyor ve onu dökmeden ve kendimi aptal durumuna düşürmeden masaya koymak için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

"Bizi mazur görmeniz gereken kısmı duymadınız mı?" Ethan kaşlarını kaldırır.

"Ben yaptım. Gerçi ben emir almam." Jonathan Ethan'la konuşuyor ama tüm dikkati benim üzerimde.

Geçilmez.

Duygusuz.

Hareketsiz.

Her geçen saniye odağı keskinleşiyor, daha sert ve karanlık bir hal alıyor. Eğer bir şey olursa, yok etme niyetiyle ölümcül hale gelir.

Gazabını salmak üzere olan bir

tanrı. Buradan çıkmam gerek.

Hemen.

Gülümseyerek Ethan'ın karşısına geçiyorum. "Gidip Agnus'u arayacağım. Kartınız bende var, sizi arasam olur mu?"

"Seninki bende. Arayan ben olacağım."

"Teşekkür ederim." Arkamı dönüp sahneden çıkarken Jonathan'a anlaşılmaz bir baş hareketiyle ancak teşekkür ediyorum.

Kaçmamak ve rahatsızlığımı ya da ne kadar büyük bir hata yaptığım duygusunu ele vermemek için her şeyi yapmam gerekiyor.

Bu kötü bir şey. Hayır. Fark edilmemek için dikkatlice gölgede kalırken yıllarca inşa ettiğim her şey için felaket olabilir.

Bir gecede her şeyi mahvettim.

Havuz alanına girer girmez Aiden'dan kaçıyorum, ki bu çok da zor değil. Geliniyle yavaşça dans ediyor, çenesini gelinin saçlarının üzerine koyarken gelinin başı omzunun altında saklı.

Bir an duruyorum ve ikisinin de ne kadar sakin ve mutlu göründüğüne bakıyorum. Alicia ve Jonathan'ın yirmi yıl önceki düğün gününe benziyor. Gerçi... Jonathan dans etmemişti. Zalimin dans etmeyi bilip bilmediğinden bile şüpheliyim.

Kendimi sersemlikten kurtarıp gizlice otoparka gittim.

Yalan söyledim.

Agnus'u bulamayacaktım. Bu, etrafta oyalanmam gerektiği anlamına geliyordu ve Jonathan'ın yakınında bir dakika daha fazla kalmamın imkanı yoktu.

Planın diğer tarafına gelince? Ethan'la aramızdaki buzları erittiğime göre, onun şirketinde bir toplantı yapabiliriz ve umarım Jonathan'ı bu hayatta bir daha görmek zorunda kalmam.

O tahtına oturacak ve ben de Londra'nın onun odaklanmadığı küçük köşeme geri döneceğim. Bir hükümdar olmak, önemsiz varlıklara bakmayı umursamadığı anlamına gelir ve ben de tam olarak orada kalmayı planlıyorum.

Çalışanlardan herhangi birine arabamı getirmelerini rica etmiyorum ve bunun yerine arkama bakmadan arabama doğru hızla ilerliyorum.

Eğer arkanıza bakmazsanız, kimse sizi bulamaz.

Ya da sen öyle sanıyorsun.

O uğursuz sese karşı başımı sallıyorum. *Onun* sesine. Tanıdığım şeytan.

Çantamdan anahtarlarımı çıkarırken parmaklarım kararsız. Araba anahtarlarımın düğmesine basıyorum ve Toyota'mın kilidi bir bip sesiyle açılıyor.

Kapıyı açtığım anda bir el başımın yanından gelip kapıyı çarparak kapatıyor. Hiç unutmadığım o güçlü odunsu koku burun deliklerimi işgal edince irkiliyorum.

Jonathan'ın sıcak nefesi yüzümde tüylerimi diken diken ederken, alçak ve neredeyse tehditkâr bir ses tonuyla fısıldıyor: "Görüşmeyeli uzun zaman oldu Aurora. Yoksa sana *Clarissa mı* demeliyim?"

4

AURORA

Kapana kısıldım.

Çıkış yolu olmayan kapalı bir yerde olma hissinin on bir yıl önce sona ermiş olması gerekiyordu.

Özgür olmam gerekiyordu. Ama öyle miyim? Gerçekten mi?

Jonathan'ın pençelerinden kurtuluyorum ve arabamın kapalı kapısına sırtımı dayıyorum.

Jonathan büyük bir duvar gibi üzerimde yükseliyor. Boyunu yanlış hesaplamışım. Hiçbir şekilde kısa değilim, yine de bakışlarıyla buluşmak için başımı yukarı eğmek zorundayım.

Konfor alanımdan çıkmalı ve aldığım riskin bedelini ödemeliyim.

Clarissa.

Hatırlıyor. Hayatında sadece iki kez duyduğu bir ismi neden hatırlıyor?

Alicia benim hakkımda konuşmazdı. Beni gizlice görmeye gelir ve bana bunun kimsenin bilmesine gerek olmayan özel küçük dünyamız olduğunu söylerdi. Hatta ben büyürken bunu babamın arkasından bile yaptık.

Sadece ben doğduktan kısa bir süre sonra ölen bir anneyi paylaştık ve Alicia bu rolü yerine getirmek istedi.

En azından denedi.

Ama şeytanla çoktan tanışmıştım ve hiçbir çıkış yolum yoktu. Alicia'nın yapabileceği hiçbir şey beni kurtaramazdı. Aksine, ölümünü hızlandırabilirdi.

Sonuç olarak, Jonathan eski adımı hatırlamak şöyle dursun, varlığımı bile umursamamalı.

"Aurora. Benim adım artık sadece Aurora Harper."

Bir dağ gibi hareketsiz kalır. "Görüyorum ki Maxim Griffin ile olan ilişkini bitiriyorsun."

Siyah görüntüler kafama saldırıyor. Çığlıklar. Bağırışlar. Kızgın kalabalığın saldırısı.

Alt dudağım titriyor ve onu durdurmak için dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. "Yapma." Bir elimi belime doluyor ve kendime sarılıyorum. Eski yara izi
ama yanmayı sanki şu anda oluyormuş gibi hissediyorum.

"Söyleme mi?" diye
tekrarlıyor. "Onun adını
söyleme."

"Bu onu varoluştan silmez." "Sadece
yapma. Kes şunu."

"Bana bir şey söylersen bunu düşünebilirim." "Ne?"

"Nerelerdeydin Clarissa? Yani, *Aurora.*" "Neden sana
söyleyeyim ki?"

Başını yana eğip gözünü kırpmadan birkaç saniye beni izliyor. Jonathan'ın acımasız incelemesi altında olmak, bir kralın mahkemesinde diz çöküp yargılanmayı beklemek gibi.

"Birdenbire ortaya çıkıp, hem de oğlumun düğününde, hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğini mi sanıyorsun?"

Evet.

Ama şimdi bunu o mağrur, neredeyse küçümseyen seste duyunca, böyle düşündüğüm için çocukça davrandığımı hissediyorum.

"Hiç tanışmamışız gibi davranalım," diyorum yumuşak ses tonumla.

"Numara yapmıyorum." Yaklaşıyor, sanki bu onun Tanrı vergisi hakkıymış gibi bilerek kişisel alanımı işgal ediyor. "Ethan'la ne halt ettiğini bana anlatmaya ne dersin?"

"Hiçbir şey."

"Tekrar dene ve bu sefer bana yalan söyleme. Eğer söylersen, bunu sonuçlarına katlanmaya hazır olduğun şeklinde algılayacağım."

Ona yalan söyleyip kendimi bu sıkışmışlıktan kurtarabilirim ama bu beni sadece bir yere kadar götürür. Jonathan'ı yirmi yıl boyunca şahsen görmemiş olabilirim,

Ancak bu ülkede, hatta uluslararası iş dünyasında bile adından kaçılamıyor.

O bir yatırımcı. Bir komutan. Bir *hükümdar.*

Gözünü bir şeye dikmişse, onu elde edene ya da mahvedene kadar onu durdurmak mümkün değildir.

Siyah ya da beyaz. Onun sözlüğünde gri yok.

Ve bu nedenle, radarın içinde sıkışıp kaldığım gibi, onun radarının altından da usulca sıvışmam gerekiyor. Düşman hatlarını yanlışlıkla geçtim ve şimdi en güvenli çıkış yolunu bulmam gerekiyor.

Derin bir nefes çekiyorum. "İş."

"Ne tür bir iş?"

"Sadece iş."

"Ne tür bir iş olduğunu sorduğumu duymadın mı? Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum Aurora."

Lanet olsun ona ve otoriter konuşma tarzına. Sanki basit bir emirle herkesin ayaklarına kapanmasını bekliyor.

Jonathan'ı bilerek kışkırtmak istemeyebilirim ama onun önünde diz çökmeyeceğim.

Şimdi olmaz. Hiçbir zaman olmaz.

Bir ömür boyu diz çökmekten bıktım.

"Seni ilgilendiren bir şey değil."

"Beni ilgilendiren bir şey değil ama Ethan'ı ilgilendiriyor.

Doğru mu?" "Evet."

"Hayır."

"Hayır mı?" Yüzümden okunması gereken bir şaşkınlıkla tekrarlıyorum.

"Ethan'la olan her türlü iş girişimini sonlandıracaksın."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü ben öyle dedim, vahşi olan."

Benimle dalga mı geçiyor? Dalga geçmiyor. Jonathan'ın şaka yapan bir tip olmadığını biliyorum, ama gerçekten sırf o emretti diye uyacağıma inanıyor mu?

Gücü varsa ne olmuş? Bu mutlak değil. Hiçbir şey ve hiç kimse değildir. Çenemi kaldırıyorum. "Peki ya hayır dersem?"

"O zaman benim yöntemimle yaparız." Küçük bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. Şehvetli, orantılı dudakları.

Şimdi de dudaklarına bakıyorum.

Dudaklarına bakmayı kes.

Bakışlarımı onunkilere doğru kaldırıyorum ve tüm görüntü netleşiyor. Gülümsemiyor bile ve düpedüz tehditkâr. Bu, savaşa hazırlanan bir adamın bakışı.

Savaşa o kadar alışmış bir adam ki barış onu sıkıyor.

Ve ben onun fethetme yolundaki başka bir savaş alanıyım.

Yani hayır, bu bir gülümseme değil. Bu uğursuz ve güçlü bir şeyin ilanı.

"Kiminle iş yaptığımla neden ilgileniyorsun Jonathan?" Son baktığımda o benim vasim değildi.

"Beni kendi bölgemde ekebileceğini ve iş yapmak için başka birini seçebileceğini mi düşünüyorsun? Hem de herhangi birini değil, Ethan'ı. Buradaki mesajın nedir? Bana meydan mı okumaya çalışıyorsun?"

"Hayır." Bu istediğim son şey. "O zaman neden bana gelmedin?"

"Aile ilişkilerini işle karıştırmayı sevmiyorum." Alicia'nın ölüm şekli yüzünden ondan nefret ediyorum. Beni alt edeceğini bilmesem suratına bir yumruk atar ve on bir yıldır taşıdığım gerginliği üzerimden atardım.

"Sahip olduğum tek aile Kral'ın soyadını taşıyor. Sen benim ailem değilsin, vahşi olan. Hiç olmadın. Asla da olmayacaksın."

"Karşılıklı."

"Bu konuda anlaştığımıza sevindim. Şimdi, Agnus da dahil olmak üzere Ethan'la her türlü temas ve iletişimi keseceksin."

"Bu bir hayır olurdu." "Az önce bana hayır mı dedin?"

"Evet, Jonathan. Anlaşmanızın ne olduğunu bilmiyorum ama bana ne yapacağımı söyleyemezsiniz."

Sessizlik.

İçinde bir canavar barındırdığından artık emin olduğum o boş ifadeyle beni izliyor. "Öyle mi?"

Çenemi yüksek tutuyorum, göz temasını kesmiyorum.

Jonathan öne doğru bir adım atıyor. Sırtım arabanın kapısının metaline yaslanırken göğsü neredeyse benimkine değiyor. Çıplak tenim karıncalanıyor, tüylerim diken diken oluyor ve nedenini bilmiyorum.

Bir elini başımın yanına koyup yavaşça arabanın metaline dayıyor ve boştaki eliyle çenemi kavrıyor. Beni içine hapsederken nabzım kulaklarımda uğulduyor.

Ondan kaçış yok, denesem bile.

Yapacağımdan değil.

Onun varlığıyla kapana kısıldım ve gri gözlerinin karanlık derinlikleri tarafından tutsak edildim.

Sanki bir kasırganın ortasında kalmışım ve tek yapabildiğim düşmek.

Boğulmak.

Aşağı.

Sonunda yok olacak.

Jonathan gibi insanlar bunu yapar. Eğer isterlerse, sanki hiç var olmamışsınız gibi sizi yok edebilirler.

Tenini tenimde hissetmek içten dışa yanmak gibi. Kimsenin onun kadar kontrollü olmaması gerekirdi.

Yasaklanmalı. Yasadışı.

"Bu benim ilk ve son uyarım. Ethan'la temas kurmayın. Anlaşıldı mı?"

Hayır demek, bağırmak istiyorum ama dilim düğümleniyor sanki. Onun yakınlığına, ölümcül varlığına ve çok iyi oynadığı korkutuculuğuna kendimi fazla kaptırmışım.

Gözü korkacak bir tip değilimdir ama bu Jonathan. O

kendi başına özel bir kategoride.

Sessizliğimi onay olarak kabul ediyor ve çenemi serbest bırakıyor. Yerimi terk etmek yerine çantamı karıştırıyor ve Ethan'dan kabul ettiğim kartı çıkarıyor.

Ben onu durduramadan, onu dörde böldü ve arkasına fırlattı. Yırtık parçalar rüzgarda uçuşuyor.

Sonra ceketinin içine uzanıp kendi kartını çıkarır ve Ethan'ın kartının yerine koyar. "İhtiyacın olan tek iletişim bilgisi bu. Beni ara, beni atladığın için özür dile ve ruh halime bağlı olarak sana yardım etmeyi düşünebilirim."

Lanet olsun ona. Bu piç kendini ne sanıyor?

O geri çekiliyor, tüm fiziksel temas ortadan kalkıyor ve ben nihayet düzgün nefes alıyorum - ya da almaya çalışıyorum. Kendime düzenli olarak nefes alıp vermeyi hatırlatmamın normal olduğunu sanmıyorum. Ama bunu yapmazsam, oksijen alımımı tamamen durdurabilirim.

Gözleri bir kez daha nefesimi kesen boğucu bir yoğunlukla üzerimde geziniyor. Bakışları yüzümde durakladığında kıpırdanma isteğime direniyorum. "Ve sonra bana nerede olduğunu söyleyeceksin."

Ve bununla birlikte, döner ve gider.

Arabama yaslanıyorum, sanki nefes almayı yeni öğrenmişim gibi ciğerlerime hava çekiyorum. Hareket orada, ama üzerime çöken ağırlık kendimi toparlamamı neredeyse imkânsız kılıyor. Yıllardır ilk kez kendimi bu kadar kapana kısılmış ve çıkışsız hissediyorum.

Bir daha asla bu duruma düşmeyeceğime dair kendime söz vermemiş miydim? Ne var biliyor musun?

Jonathan King'i sikeyim.

Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez.

5

JONATHAN

Bir Urora Harper.

Daha önce Clarissa Griffin.

Onu bu şekilde kaybettim - aktif olarak onu aradığımdan değil. Alicia vasiyetinde Clarissa'ya bakılmasını istediğini söylemişti. Sonra Clarissa yeryüzünden kayboldu.

Maxim Griffin'le olan tüm o bok fırtınası başladığında on altı yaşından büyük olamazdı. Reşit değildi ama ortadan kayboldu. İngiltere Korunan Kişiler Servisi'ne el altından soracak kadar ileri gittim ve onlar da onun kayıp bir kişi olduğunu söylediler.

Sanki buhar olup uçmuş gibi.

Kabul ediyorum, onu aramak için elimden geleni yapmadım çünkü ölümünden hemen sonra Alicia'yı hatırlamak istemedim. Hayatıma devam etmem gerekiyordu ve Clarissa bu süreci engelleyebilirdi.

Yine de, iznim olmadan ortadan kaybolup sonra tekrar ortaya çıkmaya nasıl cüret eder?

Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyor? İstediğini yapabileceğini ve bedelini ödemeden kurtulabileceğini mi?

Ve Ethan.

Bu, cezalandırılacağı cesur bir hareket. Sonunda.

Arabamın arkasına geçip yardımcım ve sağ kolum Harris'i buldum.

Tüm hayatını ders çalışarak geçirmiş ineklerden biri ve sadece sayılarla değil, bilgiyle de bir dahi. Her şey hakkında her şeyi biliyor.

Başını sallayarak beni selamladıktan sonra tekrar tabletine odaklanıyor ve çerçevesiz gözlüklerini ayarlıyor.

"Taslak nasıl?" Ben soruyorum.

"Yüzde sekseni tamamlandı. Hukuk ekibiyle birlikte ve iki saat içinde hazır olacak."

"Bunu bir yapın ve onlara ek birleşme sözleşmesini hazırlamaya başlamalarını söyleyin."

"Hallediyorum." Tabletine hızlı hızlı bir şeyler yazıyor. "Ve, Harris?"

"Evet, efendim?"

"Birini bulmanı istiyorum."

Tabletle olan ilişkisinden başını kaldırıp bana tuhaf bir bakış attı. Sadece birlikte iş yapacağım ya da şirketlerini devralacağım insanlara bakıyorum.

Harris'in bunu yapmak için hatırlatmaya ihtiyacı yok. Ben daha istemeden ilgili tüm bilgileri bana iletiyor.

Tepkisinin ardında yatan neden benim alışkanlıklarımı değiştirmem. Alışkanlıklarımı takip ettiğimi herkes gibi o da biliyor. Düzeni ve kontrolü sağlayan şey bu. Demir yumrukla ve hatasız yönetmemi sağlıyor.

Kendi kuralımı çiğniyor olmam onun olağan çalışma yöntemlerini rahatsız ediyor. Ama nedenini sormayacak. Harris'in en sevdiğim yönü de bu. Gereksiz saçmalıkları kendine saklıyor ve sadece verilerle konuşuyor.

"İsim?"

"Aurora Harper. Önceki adı Clarissa Griffin. Kuzey İngiltere'deki koli bandı katili Maxim Griffin'in kızı. Onun hakkında bildiğiniz her şeyi bana anlatmanızı istiyorum."

İçimde bana karşı çıkacağına dair bir his var. Dudaklarım bir gülümsemeye karşı seğiriyor.

Birisi uyarı aldıktan sonra bana meydan okumaya cüret etmeyeli uzun zaman oldu. Genellikle sözlü bir komut bile almadan dizlerinin üzerine çökerler.

Bakalım Aurora nasıl tepki verecek.

Seçtiği yol ne olursa olsun, sadece bana geri dönecek.

On bir yıl önce olması gereken yerde.

6

AURORA

Ertesi gün işe taze bir motivasyonla gidiyorum.

Bütün geceyi yatakta dönüp durarak geçirdim, Jonathan'ın bana kendi malı ya da küçük bir çocukmuşum gibi davranmasına izin verdiğim için kendime kızdım.

Hangisinin beni daha çok kızdırdığı konusunda bir fikrim yok, ancak ikisi de beni bastırılmış öfke içinde kaynattı.

Ben de onu tamamen görmezden gelmeye karar verdim.

Evet, Ethan'ın kartını yırttı ama Agnus'la doğrudan temasım var, bu da bir sonraki en iyi şey.

Bugün konsept tasarımına devam edeceğim ve boynumuzun üzerinde giyotin gibi duran banka baltasını unutacağım.

Hisse senetlerinin açık artırmaya çıkarılmasını sadece biz yalvardığımız için erteliyorlar. "Biz," yani ben ve suç ortağım.

Lafı açılmışken, iki karamelli buzlu kahve ile hokkabazlık yaparak ofisine uğradım. Bana hatırlatmayı sevdiği gibi, arkadaş olmamızın sebebi.

Orada değil.

İşçilerime günaydın diyorum, yüzümde onlardan yayıldığını gördüğüm endişeden eser yok. Buradaki atmosfer birkaç aydır kasvetli ve gergin.

Fabrika son zamanlarda düzensiz çalışıyor ve bankanın işçileri onun değerini tanımlamaya başladı.

H&H'yi bu durumdan kurtaracağımıza onları ne kadar ikna etmeye çalışsak da çalışanlar dedikodu yapıyor.

Hatta bazıları başka bir iş aramak için izin istemeye başladı. Onları suçlamıyorum. Sonuçta hayatlarını kazanmaları gerekiyor ve içinde bulunduğumuz bu durum devam ederse bazılarını işten çıkarmak zorunda kalacağız.

Ofisimi açtığım anda Oasis'ten *Don't Look Back in Anger'ın* sesi beni karşılıyor. Layla'nın müzik zevki biraz geçmişte kalmış ve hala grubun dağılmasının yasını tutuyor.

Ortağım ve en iyi arkadaşım şeffaf tahtanın önünde duruyor ve süpersonik bir hızla bir şeyler karalıyor.

Ufak tefek bir vücudu var, bu yüzden bol pantolonlar ve büyük boy kapüşonlular giydiğinde bir sokak hip-hop şarkıcısı gibi görünüyor - kendini baştan aşağı sokak yapımı olarak gördüğü için bundan gurur duyuyor.

Saçlarını zarif bir şekilde boynuna sıkıştırdığı bir eşarpla örtüyor. Layla aynı zamanda sadık bir Müslüman ve üçüncü nesil bir İngiliz vatandaşı. Babası Pakistan kökenli, annesi ise Tunuslu.

Sonuç olarak, cilt tonu Kafkasyalı annesininkinden bir ton daha koyu ve Güney Asyalı babasınınkinden daha açık. Photoshop'lu reklamlar dışında gördüğüm en pürüzsüz cilde sahip ve kocaman kahverengi gözleri yeterince dikkatli bakarsanız size dünyayı gösterebilir.

"Oasis sabahın bu saatinde mi?"

Başını kaldırmadan bana uzandı. "Buzlu kahvem, dostum." "Al." Eline tutuşturuyorum ve aynı anda bir yudum alıyoruz,

Sonra iç çekerim.

Tahtanın önünde onun yanında duruyorum. Pazarlama planını yazıyor - yatırım alırsak ihtiyacımız olacak olan planı.

Üniversiteden mezun olduktan hemen sonra bu maceraya ilk başladığımızda, işin tasarım kısmıyla benim ilgileneceğim ve pazarlamasını da onun yapacağı konusunda anlaştık çünkü bu konuda bir dahi.

Beş yıl sonra, çok başarılıydık. Şirketimiz iki kişiden yüz kişinin üzerine çıkmıştı. Bunu biz başardık. Sadece Layla ve ben. Ta ki o piç Jake yıllarca inşa ettiğimiz şeyi birkaç ay içinde mahvedene kadar.

"Bu en iyisi." Bir yudum daha alıyor. "Kendimi daha enerjik ve kıç tekmelemeye hazır hissediyorum."

"Çoktan kahve içmiş olmalısın."

"Tamamen uyanmak için iki kişiye ihtiyacım var. Yurt günlerini hatırlıyor musun?"

"Ugh." Uyansın ve derse geç kalmasın diye üzerine su sıçratırdım.

"Uh-huh. Aynen öyle."

"İyi görünüyor." Tahtayı gösteriyorum.

"Yeterince iyi değil, ama bunu unut." Elimi tutuyor ve beni masamın karşısındaki kanepeye götürüyor, sonra Alexa'ya müziği durdurmasını söylüyor.

"Dün nasıl geçti?" "Sana
söyledim."

"Gecenin bir yarısı 'Sanırım iyiyiz, yarın konuşuruz' şeklinde bir mesaj saçmalığı açıklar. Detaylara ihtiyacım var."

"Lay..."

"Hepsi," diye sert bir anne gibi konuşuyor ve ben iç çekiyorum, sonra ona dün olanları ve Jonathan'la olan korkunç görüşmeyi anlatıyorum. Daha önce ona bu karşılaşmayı düşünmenin bile beni çok korkuttuğunu söylemiştim.

"Saçmalık," diye nefes alıyor ben bitirdikten sonra.

"Gerçekten de saçmalık."

"Yani yeğenin sana gerçekten anne mi
dedi?" "Ciddi misin Lay?"

"Ne? Bence bu çok tatlı."

"Aiden sevimli olmaktan başka bir şey değil. O babasının küçük
versiyonu." "Peki sorun nedir?"

"Jonathan beni tehdit etti. Ethan'la bunu yaparsam peşime düşecek."

"Ethan'ın korumasına sahipsen, hayır."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Buzlu kahvesinden büyük bir yudum alıyor ve bir bacağını kanepenin üzerine atarak tamamen bana dönüyor. "Tamam, dinleyin. Jonathan büyük kötü kurt gibi, değil mi? Tahmin et kim bir kurdu öldürebilir?"

"Bir avcı mı?"

"Evet, ama bizde o yok. Bir sonraki en iyi şey nedir?"

"Bununla nereye varmak istediğinden bile emin değilim. Bu da senin çılgın fikirlerinden biri mi?"

"Odaklan, dostum. Bir avcıdan başka kim bir kurdu
öldürebilir ki?" "Beni merakta bırakma."

"Başka bir
kurt." "Başka
bir kurt mu?"

"Jonathan'ı alaşağı etmenin tek yolu Ethan'ı kullanmak."

"Gerçekten mi?"

"Jonathan'ın Ethan'a gitmen fikrine neden bu kadar karşı olduğunu sanıyorsun? Steel Corporation'ın desteğini alırsanız size dokunamayacağını biliyor. Bir bakıma Ethan'ın koruması altında olacağız ve Ethan'ın küçük işletmelere ve hatta onların davalarına büyük özen gösterdiği biliniyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biraz eminim."

"Biraz mı?"

"Geçmişte nerede olduğunu bilmekte ısrar etmesi beni şaşırtmaya devam ediyor." Kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Neden bunu açıklığa kavuşturmuyorsun?"

"Ona hiçbir şey borçlu değilim."

"Bilmiyorsun, ama eğer bir yanlış anlamayı ortadan kaldıracaksa, yap. Onun radarına hiç girmemek daha iyidir."

Sorun şu ki, sanırım zaten öyleyim. Dün her şeyi berbat ettim ve istesem de istemesem de Jonathan tarafından işaretlendim.

Ayrıca, ne gibi bir yanlış anlaşılma olabilir ki? Jonathan ve ben hep farklı dünyalarda yaşadık. On dokuz yaşındaki oğlu bile bir teyzesi olduğunu bilmiyor.

Aramızda o kadar mesafe var ama o sanki hiç yokmuş gibi davrandı.

"Yani?" Layla

ısrar ediyor. "Ne?"

"Ne bekliyorsun? Ethan'ı ara." "Ona düşünmesi

için biraz daha zaman vermem gerekmez mi?"

"Daha çok unut gitsin. Onun gibi bir adam günde yüz şirket teklifi alıyor olmalı. Tamam, bu biraz abartı oldu ama sen anladın. Hazır sıcakken vur dostum."

Konuşma tarzına kahkahalarımı gizliyorum. Dört ağabeyden sonra en küçük kız olarak yetiştirilmek Layla'yı sevimli bir erkek Fatma'ya dönüştürdü.

"Neye gülüyorsun?"

"Sokak serserisi gibi

konuşuyorsun." "D'mi yala."

Layla her zaman küfretmek isteyen bir tiptir, ancak dinine olan saygısından dolayı bundan kaçınır, bu yüzden ya baş harflerini kullanır ya da kelimeleri heceleyerek söyler.

"Senin sikin yok, Layla."

Yüzünü buruşturuyor, sonra ellerini çırpıyor. "Hadi, kaybedecek zaman yok.

Tasarım büyünüzü yakalayın."

"Bu konuda gerginim."

"Her seferinde aynı şeyi söylüyorsun ve her seferinde beni şaşırtıyorsun. Şimdi, işe gidiyorum."

Onun sözleriyle kalbim ısınıyor. Layla bana inanıyor, ben kendime inanmadığım zamanlarda bile. O dileyebileceğim en iyi arkadaş ve ortak.

Bu gerçekler yüzünden onu geçmişimden koruyorum. Benim hakkımda bildiği tek şey yetim olduğum - ki bu gerçeklerden çok uzak.

Ayağa kalktım ve ona sarıldım. O da garip bir şekilde sırtımı sıvazladı. Lay hakkında başka bir şey daha mı? Sarılmaktan ya da genel olarak dokunulmaktan hoşlanmıyor ama bana katlanıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum uzaklaşarak. "Sen benim ölüm kalım aracımsın."

"Bu haftanın kucaklaşmasıydı." Kapıya doğru giderken el sallıyor.

"Sikimi yala, Lay."

"Senin yok." Gülümseyerek omzunun üzerinden atıyor.

Kapı arkasından kapanırken telefonumu çıkarıp Agnus'u arıyorum. İlk çalmadan sonra açtı.

"Günaydın,

Agnus."

"Günaydın."

"Dinleyin. Dün o şekilde gittiğim için özür dilerim. Ethan'ın kartını alabilir miyim acaba? Sanırım benimkini kaybettim." *Kaba Jonathan yüzünden.*

"Gerek yok."

Kalbim sıkışıyor. Bu her şeyin bittiği anlamına mı geliyor? Dün ayrıldığım için kırıldılar mı?

"Sizinle Ethan arasında şirketinizde bir toplantı ayarlamak için arayacaktım. Ziyaret etmek ve bir yatırımı değerlendirmek istiyor. Yarın saat 10'da diyelim mi?"

Oh. Tanrım. Bir yatırım düşünüyor. Büyük ikramiye.

Çok heyecanlı görünmemeye çalışarak, "Bu mükemmel olur. Teşekkür ederim."

Jonathan'ın canı cehenneme. Layla'nın tavsiyesine uyacağım. Ethan yanımdaysa, denese bile bana zarar veremez.

Ya da ben öyle düşünüyorum.

7

AURORA

Bugün o gün.

Jake'in ihanetini öğrendiğimizden beri, Layla ve ben - ve şirketteki diğer herkes - çok sıkı çalışıyoruz.

böyle bir güne ulaşmak.

Yatırımcılar. Meşru olanlar - fabrikada veya ofislerde bir yürüyüşten sonra geri çekilen diğerleri değil.

Onları ne zaman bir tura çıkarsam kendimi çok savunmasız hissediyorum. Bir bakıma, evimi hoşlanmayabilecek yabancılara açıyorum. Ve beğenmiyorlar. Çoğu zaman.

Ethan farklı.

Layla ve ben onu ve Agnus'u fabrikaya götürüp gelecek ürünün lansmanı için planlarımız hakkında konuşurken herhangi bir hoşnutsuzluk belirtisi göstermedi.

Agnus her zamanki gibi ifadesiz kalıyor, ancak Ethan daha iyi anlamak istediği bazı kısımlar hakkında bize sorular soruyor.

Ofislerimiz abartılı değil. Londra'nın sanayileşmiş bölgesinde mütevazı bir binada yer alıyoruz ama yönetim ve fabrika için yeterli. Jake'in başına gelenlerden önce genişlemeyi düşünüyorduk. Şimdi, bu binayı elimizde tutabilirsek şanslıyız.

Ofisime döndüğümüzde heyecandan ve sinirden patlamak üzereyim. Saatime dokunuyorum, sonra gergin bir hareket olarak algılanmaması için elimi bırakıyorum.

Bu sabah uyandığımda dış görünüşüme ekstra özen gösterdim. Siyah kalem eteğimi ve siyah kurdeleli, ütülenmiş beyaz gömleğimi giydim. Saçlarım omuzlarımın iki yanına düştü ve kırmızı rujumu bile sürdüm.

Tekrar. Elimden gelenin en iyisini yapmanın güçlü bir yanı var; bu beni çok ihtiyaç duyduğum bir güven patlamasıyla dolduruyor.

Layla bile genellikle sadece özel günler için ayırdığı elbiseyi giydi ve bu bir şey ifade ediyor.

Ethan ve Agnus karşımızdaki kanepeye yerleşirken ikimiz yan yana oturuyoruz.

Ethan, Layla'nın yeni lansman için hazırladığı pazarlama planını okuyor ve sayfalar arasında zaman geçiriyor. Agnus tabletinde çevrimiçi mağazamızda g e z i n i y o r .

Layla yanımda kıvranıyor. Hiçbir zaman gergin bir tip olmamasına rağmen, başını çevreleyen endişe halesini neredeyse görebiliyorum. Benim gibi o da bunun son şansımız olabileceğinin farkında.

Eğer bunu başaramazsak, H&H kapanmak zorunda kalacak ve ikimiz de nefret ettiğimiz kurumsal bir iş aramak zorunda kalabiliriz.

Ve daha da kötüsü, çalışanlarımızı hayal kırıklığına uğratacağız.

Yüzde on bir hisseye sahip Fransız sessiz yatırımcımız Bay Vincent var. Başlangıçta kendisiyle sadece birkaç kez görüştük ama ondan sonra hiç görüşmedik. Kendisi özel bir adam ve artık İngiltere'ye pek gelmiyor. Ona yatırım için daha fazla hisse teklif edebilirdik ama Layla ve ben bunu son çare olarak bırakıyoruz. O ve ben yüzde kırk beşer hisseye sahibiz ve son borcumuzu kapatmak için zaten yüzde yirmişer hisse kullandık.

Ter sırtımı kaplıyor, gömleğimi tenime yapıştırıyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Sanki vücudum kaç ya da savaş moduna geri itiliyor.

Hayır. Bu farklı. O zamanlara asla geri dönmeyeceğim.

"Söylemeliyim ki." Ethan, Layla'nın düzenli planını düzgünce kapatır. "Etkilendim. Ve nadiren etkilenirim."

Hem Layla hem de ben aynı anda bir nefes bırakıyoruz. "Teşekkür ederim." Layla gülümsüyor.

"Agnus'un üniversiteden çıkar çıkmaz seni kapmamasına şaşırdım doğrusu. Pazarlama departmanımızdaki en iyilerin en iyilerini bir araya getirdi ve senden bir iki ipucu alabilirlerdi."

Layla sırıtıyor. "Çünkü çoktan kendi şirketimi kurmuştum." "Benim hanımım." Agnus başını sallar.

"Aurora." Ethan bana bakıyor. "Evet?"

"İkinizin birbirinizi çok iyi tamamladığınıza inanıyorum. Tasarımlarınız benzersiz ve Layla'nın özel müşterilerinizi bulmak için kalıpların dışına çıkması gerekiyor."

"Sanırım öyle, evet." Bu yüzden Layla ve ben nadiren anlaşmazlık yaşarız. Biz rakip değiliz; birbirimizi tamamlıyoruz.

"Sana bir şey sormama izin ver." Ethan ikimizin arasına bakıyor. "Saat tasarlamaya başlamana ne sebep oldu?"

Ona her zaman verdiğim genel cevabı verebilirdim. Bunun benim tutkum ve sanatım olduğu gibi, öyle olsa da gerçeğin tamamı bu değil.

Ethan yalanı fark edebilen bir tip ve böyle hassas bir zamanda onun önünde dürüst değilmişim gibi görünmek istemiyorum. Bunu saygısızlık olarak algılayabilir ve bu istediğim son şey. Bu yüzden savunmasız bir yol izliyorum.

Çünkü içinde bulunduğumuz durum savunmasız olmamızı gerektiriyor. "Çocukken kız kardeşim bana bir hediye almıştı. İlk saatimi. Onu çok sevdim ve bu kadar güzel şeylere sahip olmadığım için onu sakladım ve geceleri uyumak üzereyken inceledim. Sonra nasıl yapıldığını ve neden böyle yapıldığını düşünmeye başladım. Bu benim tutkum haline geldi ve zamanla yapmak istediğim şeyin bu olduğunu fark ettim.

"Ne zaman tasarım yapmak için otursam, ilk saatime baktığımda hissettiğim hayranlığı hatırlıyorum. Kız kardeşimi ve onun bana verdiği mutluluğu hatırlıyorum ve bu duyguyu yeniden yaratmak için çabalıyorum. İnsanların saatlerimden birini aldıklarında kendilerini mutlu hissetmelerini istiyorum."

"Zaman sanatı," Agnus sloganımızı tekrarlıyor. "Kesinlikle."

Layla koluma dokunuyor ve ben de anılara kapılmamaya çalışarak gülümsüyorum.

"Kız kardeşin..." Ethan sözünü keser. "Alicia, sanırım." Gözlerim açılıyor. O da mı biliyor? "Ama... nasıl?"

"O kadar da zor değildi. Göz rengi dışında onun karbon kopyası gibisin Aurora."

Ethan ve Jonathan'ın kanlı bir geçmişleri olduğunu biliyordum ama Ethan'ın Alicia'nın bir tanıdığı olduğunu hiç düşünmemiştim.

Her şey yerli yerine oturmaya başlıyor. Bakışlarım Agnus'a yöneliyor. "Bana bu yüzden mi yaklaştın?"

"Ben olsam söyle Biz yaklaştı her biri diğer." Agnus Kalıntılar tamamen etkilenmedi.

Layla ve ben Ethan'a odaklanmadan önce endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyoruz. "Bu hiç yatırım yapmayı düşünmediğin anlamına mı geliyor?"

"Bu konu hakkında düşündüm. Şirketinizin parlak bir geleceğe sahip olabileceğine inanıyorum."

"Gerçekten mi?" Layla ve ben aynı anda söyledik.

"Kesinlikle. Bankanın borcunu ödeyeceğim ve yeni ürünün lansmanını hızlandırmak için bir bütçe sağlayacağım. Agnus size sözleşmeyi ve ortaklığımızı nasıl algıladığımıza dair ayrıntıları gönderecek." Ayağa kalkıyor. "O zamana kadar."

Elini sıkarken dudaklarımda geniş bir gülümseme beliriyor. "Çok teşekkür ederim." "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız." Sonra Layla onun elini sıkıyor.

"Hiç şüphem yok."

Boğazımı temizliyorum. "Alicia ile akraba olduğumu anlamasaydın yatırım yapar mıydın?"

Layla beni azarlar gibi dürtüyor. Ne düşündüğünü biliyorum - anlaşmayı zaten yaptık, o zaman neden bunu sorma zahmetine girelim ki? Yine de bilmem gerekiyor. Buna değerim, gururum ya da her ne derseniz deyin.

"Muhtemelen, ama dosyanız masama geldiğinde çok geç olurdu. Diyelim ki Alicia ve Jonathan ile olan tanışıklığınız süreci hızlandırdı."

"Jonathan?" Alçak sesle sordum. Onun bununla ne ilgisi var?

Bugün onu düşünmemek için her şeyi yaptım. Zihnimde her zaman aslanı dürttüğümü ve peşimden geleceğini söyleyen o küçük ses var.

Paranoya olduğunu biliyorum ama bunu düşünmeden edemiyorum.

Lanet olsun ona. Onunla tekrar karşılaşmadan önce gayet iyiydim. Oğlunun düğününe dalmak benim hatamdı ama başka şansım yoktu.

"Evet, Jonathan." Ethan'ın dudakları yırtıcı bir gülümsemeye dönüşür. "Bundan hoşlanmayacak."

Layla 'sana söylemiştim' der gibi kaşlarını kaldırdı.

Birbirlerinin boğazına sarılmaya devam ettiklerine göre Jonathan ve Ethan arasındaki rekabet çok derin olmalı. Tek varisleri olan çocuklarının evlenmesine nasıl izin verdikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Elbette bir gün babalarının şirketlerini miras alacaklarını biliyorlar ve muhtemelen ikisi de tam bir birleşme yaşayacak.

Umursamamam gerektiğinden değil. Yatırımım olduğu sürece, iki kralın krallıklarında ne yaptıkları umurumda değil.

Kapı hızla açılır ve Jessica birkaç adamın ardından içeri koşar. "Efendim, içeri giremezsiniz..."

Ofisimi dolduran adamlar karşısında nefesim daralıyor.

Boşver onu. Hepsiyle ilgili bile değil. Sadece bir adam dikkatimi esir aldı ve bırakmayı reddediyor.

Jonathan'ın gri gözlerindeki kasırganın içinde h a p s o l u r k e n yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum.

Oradaki öfke ve onaylamama o kadar somut ki, bunu ifade etmek için kelimelere ihtiyaç duymuyor. Sizi bilinmeyene doğru çeken derin, içi boş bir kuyu gibi. Hepsi koyu renk takım elbise giymiş dört adamın önünde duruyor,

Bir şirket şovundan çıkmış gibi görünüyorlar.

Jonathan da takım elbise giymesine rağmen onlara kıyasla öne çıkmayı başarıyor. Hayattan daha büyük olan varlığı havayı fethediyor ve tüm oksijene el koyuyor. Birdenbire ofisim çok küçük ve boğucu gelmeye başladı.

Aslanı dürttüm ve şimdi beni yemeye geldi.

Asistanım Jessica bana garip bakışlar fırlatarak, "Efendim, lütfen... gidin," diye tekrar deniyor.

Sert olmaya çalışsa da Jonathan'ın beraberinde getirdiği korkutma faktörünü görmezden gelemez. Savaşa giden bir savaş lordu gibi, tüm köylüler onun geçişi üzerine boyun eğmelidir.

Jonathan'ın bakışları sanki ayakkabısındaki sinir bozucu taşlarmışız gibi Ethan ve benim aramda gidip geliyor. Yüzündeki umursamazlık sırtımdan aşağıya rahatsızlık okları fırlatıyor.

İşte bu yüzden ondan bu kadar nefret ediyorum. Kendimi dengelemek için harcadığım sonsuz yıllardan sonra beni sarsma yeteneğine sahip.

Sonraki sözleri tüm dünyamı siyaha boyadı. "Gitmesi gereken son kişi benim. Burası artık benim şirketim."

8

AURORA

"Tonun şirketi artık benim."

Yanlış bir şey duymuş olmalıyım, çünkü sanırım Jonathan buranın artık kendi şirketi olduğunu söyledi.

"Sen neden bahsediyorsun?" Bağırmak istedim ama sesim kısık, hatta korkulu çıktı.

Jonathan yanındaki adamlara eliyle işaret eder. "Avukatlarım size satın alma belgelerini verecek. Bankada teminat olarak kullandığınız hisse senetlerini satın aldım."

Layla ve ben kağıtları kararsız ellerimizle alıp inceliyoruz. Jonathan'ın imzasının yanındaki banka müdürünün imzasına bakarken gözlerim doluyor.

"Ama o dedi ki..." Layla yutkunuyor. "Bize zaman vereceğini söyledi."

"Zamanın doldu," diye devam ediyor Jonathan kibirli sesiyle, keşke sesini kısabilsem ya da daha iyisi, onu ve sesi pencereden dışarı atabilsem.

"Yine de," diye kendimi teskin ediyorum, kalbim boğazımdan fırlamak üzere olsa da. "Layla ve ben hisselerin yüzde doksanına sahibiz. Her birimiz sadece yüzde yirmisini bankanın teminatı için kullandık. Eğer hisselerin yüzde kırkını siz aldıysanız, toplamda hâlâ elli hissemiz var."

Jonathan sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi gülümsüyor. Tuhaf bir gülümseme. Her zaman bir savaş ilanı ve ezme sözü gibi hissettirir. Sanki başka bir sebepten dolayı isteyerek gülümsemezmiş gibi.

"Düzeltme. İkiniz birlikte hisselerin yüzde seksen dokuzuna sahiptiniz. Şimdi kırk dokuz oldu."

"Yine de senin kırkından fazla."

"Kırk tane olduğunu kim söyledi? Harris." Elinde bir tablet ve üzerinde 'King Enterprises' yazan siyah bir belge tutan yanındaki adama işaret ediyor

Kalın altın harflerle kazınmış ve tepesinde bir taç var.

İlkel ve mesafeli görünen zayıf bir adam olan Harris, işaret ve orta parmağıyla gözlüklerini düzeltiyor ve dosyayı bana uzatıyor. Hayatımda hiçbir şeyi yapmadığım kadar hızlı açtım.

Jonathan'ınkinin yanındaki imzayı gördüğümde dünya kararmaya başlıyor. Lucien Vincent. Sessiz yatırımcımız.

"Üçüncü yatırımcınızla temasa geçtim ve hisselerinin yüzde on birini bana devretti. Artık yüzde elli bir hissem var ve H&H'nin sahibiyim."

"Bay Vincent bunu yapamaz," diye fısıldıyor Layla bana. "Bir sözleşme imzaladık."

"Yaptık." Jonathan'a dönerek omurgamı sarsıyorum. "Bay Vincent'ın hisselerinin devri geçersizdir. Önce bizden biriyle konuşmadığı sürece hisselerini satamayacağına dair bir sözleşme imzaladık."

"Ya da iflas durumunda." Jonathan'ın sözleri sırtıma inen bir kırbaç gibi. "Şu anki durum da bu. Devir tamamen yasal. Elbette, hakkınız olduğunu düşünüyorsanız mahkemede birkaç yıl savaşabilirsiniz, ancak kazanamayacaksınız, bu yüzden çabalarınızı ve mali durumunuzu koruyabilirsiniz."

Ağzım açılıyor, sonra tekrar kapanıyor. Konuşmaya çalışsam bile hiçbir kelime çıkmıyor.

Tanrım. Oh, hayır.

Şirketi bu şekilde kaybettiğime inanamıyorum. Nasıl? Nerede yanlış yaptım?

Suçu Jake'e atmak işe yaramaz. Bizden çalmış olabilir ama ona güvenmemem gerekirken güvenen bendim.

"Banka müdürünü manipüle ettin, değil mi?" Ethan, Jonathan içeri girdiğinden beri ilk kez konuşuyor. İfadesi daha önce el sıkıştığımızda kazandığı zaferi kaybetmiş. "Müdürün hisseleri satmayı kabul etmesi için bankaya önemli bir net kâr sağlayan iştiraklerinizden biri için banka değiştirmiş olmalısınız."

Jonathan saf sadizmle sırıtıyor. "Her zamanki gibi senden bir adım öndeyim." "Ben olsam henüz havai fişekleri yakmazdım, Jonathan."

"Seni ezmek her zaman bir zevktir Ethan. Söylemeye gerek yok, H&H'deki yatırımınız derhal geçerli olmak üzere reddedilmiştir."

Ethan, Jonathan'ın önüne geçer ve aralarında bir bakış çatışması başlar. Sanki iki Titan dövüşe hazırlanıyor.

"Bu iş daha bitmedi."

"Öyle," diyor Jonathan o yüksek ve kudretli ses tonuyla. "Şimdi bize izin verirseniz, çalışanlarımla bir toplantı yapmam gerekiyor."

Az önce bize lanet olası çalışanları mı dedi?

"Tekrar görüşeceğiz, Layla. Aurora." Ethan bize dönüyor ve Layla'nın elini sıkıyor, sonra da kendi elini bana uzatıyor. Sersemlemiş olmama ve az önce olanlara ayak uyduramıyor olmama rağmen elini tutuyorum.

Agnus, CEO'suyla birlikte ofisten çıkarken başını sallar ve aynı özgüvenle içeri girer. Jonathan onları o kadar karanlık bir bakışla takip ediyor ki, sanki sadece bakarak onları ateşe verebilirmiş gibi.

Layla ve ben Jonathan'ın ve onunla birlikte buraya getirmeyi seçtiği kişinin huzurunda bırakıldık.

Bu, sahip olduğu gücü ve isterse insanları ne kadar kolay kendi tarafına çekebileceğini göstermek için kullandığı bir taktiktir.

Bu gösteriş değil, dikkatlice hazırlanmış bir plan. Jonathan, düşmanlarının yüreğine korku salmak için savaştan önce taburunu sergileyen bir adam. Bu şekilde en az çabayla kazanabilir.

Bakışları tekrar bana dönüyor ve içgüdüsel olarak yutkunuyorum. Layla'yı kolumun altına alıp onun yakınından uzaklaşmamak için her şeyimi ortaya koyuyorum.

Savunma yöntemlerimin bir parçası da tehditleri fark etme ya da en azından sezme yeteneğimdir. On bir yıl önce beni kurtaran şey buydu ve şimdi de kendimi kurtarmam için bana bağıran şey bu.

Jonathan tehlikeli bir adam, hatta en ölümcül olanı.

Ama onun silahları bıçak ya da silah değil. Yıllarını harcayarak geliştirdiği ve imkansız yüksekliklere çıkardığı katıksız güçle sizi çıplak bırakma yeteneğidir.

Onun emirlerine açıkça karşı gelmem beni çözmesi gereken bir soruna dönüştürdü.

Ya da yok etmek.

Aiden'ın düğün gününde kendini tuttuğunu şimdi anlıyorum. Çünkü karşımda duran Jonathan topyekûn bir savaşa hazırlıklı geldi.

Ve ben o savaşım.

"Harris. Beni arabada bekle." Çalışanıyla konuşuyor ama gözünü kırpmadan, sinir bozucu bir şekilde dikkatini benden hiç ayırmıyor.

Harris başıyla diğer adamlara işaret eder ve onlar da tek kelime etmeden onu takip ederler.

"Siz de gidebilirsiniz, Bayan Hussaini."

"Yapmayacağım. Aurora ve ben ortağız. Eğer bir iş konuşmanız olursa, ikimiz de bunu duymak için orada olacağız." Layla kolunu benimkiyle birleştiriyor. Hafif bir titreme var ve şu anda ne kadar sarsılmış hissettiğini biliyorum. Jonathan hafife alınacak türden bir adam değil.

Yine de sadakati ve beni yalnız bırakmayı reddetmesi kalbimi patlama noktasına kadar ısıtıyor.

Ancak, Jonathan'ın gazabıyla yüzleşmesini istemiyorum. Onun emrine karşı gelen bendim ve cezasını verirken bir tanrının önünde durması gereken biri varsa, o da ben olacağım.

Layla bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı. Ayrıca, onunla ailevi bir bağım var. Onun yok. Onu ayakkabısının altında ezmeden önce tereddüt etmezdi.

"Gidebilirsin, Lay." Elini okşadım.

"Hayır." O inatçı tavrıyla başını sallıyor.

"Ortağınızı dinleyin, Bayan Hüseyni," diye araya giriyor Jonathan.

Layla onu görmezden geliyor ve bana odaklanıyor. "İyi olacak mısın?" "Ona ben bakabilirim."

"Bir şey olursa bana mesaj at," diye fısıldamak için eğiliyor, böylece onu sadece ben duyabiliyorum. "Seni herhangi bir şekilde incitirse, o düz burnunu tekmeleyeceğim, belki biraz yere indiririm. Bizi soymaya çalışan o haydudu nasıl A&E'ye gönderdiğimi hatırlıyor musun? Sırada Jonathan King'in burnu var."

Sonunda beni bıraktığında gülümseyerek başımı sallıyorum. Ayrılmadan önce Jonathan'ın önünde duruyor. Onun yanında o kadar küçük ki, başka koşullar altında komik olurdu.

"Karatede siyah kuşağım var ve iki erkek kardeşim İngiliz Ordusu'nda yüzbaşı" diyor ona her zamanki rahatlığıyla.

"Lay..." Başımı sallıyorum. Yapmak isteyeceği son şey onu tehdit etmek ya da kendini onun radarına sokmak olur.

Jonathan kaşlarını kaldırır. "Bu bir tehdit mi, Bayan Hussaini?"

"Bu, özgürce sağlanan bir bilgi parçası." Arkasından, ona mesaj atmamı işaret ediyor, sonra da gidiyor.

Kapı gürültülü bir sesle arkasından kapandığında, Jonathan daha tek kelime etmeden durumun ciddiyetini hissediyorum.

Yüzeye çıkan tüm duyguları yutuyorum ve göz teması kuruyorum. Geçmişte hiç kimseyle bunu yaparken bir sorun yaşamadım.

Şimdi farklı.

Her şey öyle. Ofisimin ortasında sanki oranın sahibiymiş gibi duran adamdan başlayarak - ki bir bakıma öyle.

Jonathan ile göz temasını sürdürmek, parçalara ayrılmak ve bu konuda hiçbir şey yapamamak gibi. Enerjimden en vahşi şekilde besleniyor ve buna karşılık vermek için hiçbir planı yok.

"Ne istiyorsun Jonathan?"

"Sana ne istediğimi söyledim ve sen bilerek buna karşı çıktın. Çok cesurca."

Masamın etrafından dolanıp sanki hep onunmuş gibi büyük bir güvenle sandalyeme çöktüğünde yutkunuyorum.

Bacaklarım beni ayakta zor tutuyor, bu yüzden yerimden kıpırdamaya çalışmıyorum. "Şimdi beni yalnız mı bırakacaksın?"

Gülüyor, sesi boş ve korkutucu. "Bunu bir şaka olarak kabul ediyorum."

"İstediğini aldın. Ethan çoktan çıktı."

"Doğru, ama bunu ben yaptım, sen değil. Bunun için neden ödüllendirilmelisin?" "Ne yani? Şirketime sahip mi olacaksın?"

"*Benim* şirketim, ama konudan sapıyorum." "Bunu yapamazsın."

"Çoktan bitti." Dirseklerini masanın yüzeyine yerleştiriyor ve eğilerek çenesinde bir çan kulesi oluşturuyor. "Tabii ödeme yapmak istemiyorsanız."

Canlanıyorum, göğsümde havai fişekler gibi umut çiçekleri açıyor. "Ödeyeceğim. Her şeyi öderim."

"Bir şey var mı? Dikkatli ol, vahşi şey. Bu kullanmak için güçlü bir kelime."

"Makul ölçülerde ve sadece taksitle ödememize izin verirseniz demek istedim." "Taksit. Bu fikri sevdim."

"Tamam." Kanepenin etrafından dolanarak, açıkça kendisinin yaptığı masamın önünde duruyorum. "Hatta istersen hisselerinin bir kısmını yatırım olarak tutabilirsin."

"Öyle mi?"

"Evet," diye ağzımdan kaçırıyorum ama şirketimizi geri aldığımız sürece umurumda değil. "Layla ve ben size hisseler için ödediğinizden biraz daha fazlasını teklif etmeye bile hazır olabiliriz. Tek ihtiyacımız olan taksitle ödeme seçeneği ve bir sonraki ürünümüz piyasaya çıkana kadar zaman."

"Düşündüğüm ödeme hisse ve para değildi." Kaşlarımı çattım. "O zaman nedir?"

"Sen, Aurora."

9

AURORA

I Jonathan'a boş bir ifade gibi görünen bir şeyle bakıyor.

Birkaç dakika içinde ikinci kez, beni tamamen kendi alanımın dışına çıkardı. Sanki birdenbire

En basit haliyle neler olduğunu anlatmaya başlayamam.

"Az önce ne dedin sen?" Mırıldanıyorum, masamın karşısındaki sandalyeye düşme isteğime direniyorum - sanki her zaman onunmuş gibi arkasında oturduğu sandalyeye. Tüm bu durum sanki her zaman onun başlatması ve sahiplenmesi gereken bir şeymiş gibi geliyor.

"Beni duydun." Jonathan'ın ifadesi sakin, hatta sıkılmış, sanki beni... almasını önermemiş gibi.

"Beni ödeme için almakla tam olarak ne demek istiyorsun?" Sesim biraz daha keskinleşiyor.

"Kulağa geldiği kadar basit. Hisse senetlerinin tam mülkiyetini devretme karşılığında, benim hisselerim haline gelerek bedelini ödemeni istiyorum."

Bu düşüncenin utancıyla yanaklarım kızarıyor ama sesim güçlü ve net çıkıyor. "Ben bir fahişe değilim."

"Benim olacaksın, fahişem değil. Arada bir fark var. Bir fahişeyle ilgilenmiyorum. Olsaydım, onu sokaklardan toplar ya da bir partiden kapardım. H&H'nin hisseleri için ödediğim yüz binlere değmezler."

"Bunun beni gururlandırması falan mı gerekiyor?"

"Amacım bu değil, ama eğer öyleyse, elbette."

Sik.

Yüzüne vurmak ve kanlı bir cinayet çığlığı atmak için kanım kaynıyor. Ama ben bile Jonathan'ın cinayeti işleyen benmişim gibi göstereceğinin farkındayım, tersi değil.

Soğukkanlılığımı korumak için kendimle pazarlık etmeye çalışıyorum, telaşın beni sadece hata yapmaya iteceğini çok iyi biliyorum. Evet, önerisi ve bunu sanki verili bir şeymiş gibi soğukkanlılıkla dile getirmesi göğsüme dokunaçların dolanması gibi bir şey ama bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyor. "Bunu kabul edeceğimi düşünüyorsan delirmiş olmalısın."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun Aurora. Bana deli denmesinden hoşlanmıyorum."

"Ve kendi şirketimde bir fahişe gibi muamele görmekten hoşlanmıyorum."

"*Benim* şirketim. Artık *benim* mülküm. Zamanla buna alışacaksın."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ödediğin fiyatın iki katına hisseleri geri alacağım."

"İlgilenmiyorum."

"Neden olmasın? Sen bir iş adamısın. Her şeyden önce kâr etmeyi düşünmen gerekir."

Ayağa kalkıyor ve geri çekilip kendimi duvara yapıştırmamak için tüm özgüvenimi harcıyorum - ya da daha iyisi, arkamı dönüp onun ölümcül varlığından cehennem olup gitmek. Ofisime girdiğinden beri doğru düzgün nefes alamıyorum.

Ama gerçek şu ki, burası *benim* ofisim. Jonathan'ın ya da bir başkasının beni bundan vazgeçirmesine izin vermeyeceğim.

"Daha büyük bir iyilik için küçük kayıplara katlanmak diye bir şey duydun mu? Bu da o durumlardan biri, vahşi olan. Bana ödediğimin on katını teklif etsen de satmayacağım." Önümde durdu, bir eli cebindeydi ve kibirli burnu neredeyse tavana çarpıyordu. "Şöyle yapacağız. Kendini bana isteyerek sunacaksın. Kendi isteğinle derken, tamamen bu işin içinde olduğunu kastediyorum; geri çekilmek, fikrini değiştirmek ya da kurban kartını oynamak yok."

"Peki ya kabul etmezsem?" Dilim kuruyan ağzımın damağına yapışsa da soruyorum.

"H&H'nin mülkiyetinden vazgeçeceksin ve ben de onu satma ya da başka bir şirketle birleştirme özgürlüğüne sahip olacağım. Henüz karar vermedim."

"Sen... bunu yapamazsın. H&H'nin sanatsal değeri yok olur." "Bu konuda verecek bir sikimim yok."

"Peki ya çalışanlar? En azından onları tutacak mısınız? Birçoğunun ödemesi gereken borçları ve kredileri var. Başından beri bizimle birlikteler ve bazıları daha büyük şirketlerde çalışmak için çok yaşlı."

"Bunların neden benim sorunum olduğunu anlamıyorum." Yüzü sabit ve değişmez.

Dünyanın adaletsizliği karşısında gözlerim doluyor. Jonathan King gibiler tarafından yönetilen bir dünya. King Enterprises gibi büyük şirketler küçükleri umursamıyor. Kapitalist saçmalıklarıyla birçok aileyi ezdikten sonra ayakkabılarının altına bakmak için durmuyorlar.

Derin bir nefes alarak, ne kadar yakın olduğunu ve istesem de istemesem de kokusunun beni sardığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu da onun acımasızca ve özür dilemeden kullandığı korkutma faktörlerinden bir diğeri.

Onunla daha büyük ölçekte veya şirkete karşı şirket türünde bir tartışmada mücadele etmek faydasız. Buraya zaten üstün olduğunu bilerek geldi, bu yüzden asla pes etmeyecektir.

Ben tamamen farklı bir yol izledim. "Sen kız kardeşimin kocasısın. Bunu yapmamız mümkün değil."

"Buna ben karar veririm ve vereceğimizi söylüyorum."

"Alicia'ya bunu nasıl yapabildin..." Yüzüne haykırmak istediğim tüm düşünceleri ağzımdan kaçırmadan önce sözümü kesiyorum. Geçmiş hakkında onunla yüzleşmek için en kötü zaman.

Aramızdaki mesafeyi bir adımda yok ediyor ve düğünde yaptığı gibi çenemi esir alıyor. Geri adım atmaya çalışıyorum ama diğer elini enseme dolayarak beni hapsediyor.

Nabzım kulaklarımda duyabildiğim tek şey olana kadar yükseliyor. Duygusuz dokunuşu ve bunu yapma şekli, sanki her şeye hakkı varmış gibi - sanki zaten onun malıymışım gibi - beni öfkelendirmeli. Ancak boğazımda düğümlenen yumağı aşamıyorum. Sanki onu dikizleyen o küçük kıza geri dönmüş gibiyim, çünkü ona gerçekten bakmak? Bu, güneşe bakıp canlı canlı kavrulmak gibi bir şey.

"Neyden sonra? Bir şeye başladıysan, bitir."

"O öldükten sonra." Sesimin çatlamamasına ya da kırılmamasına seviniyorum. "Bunu ona yapamam. O benim kız kardeşimdi."

"Cenazesine bile katılmadığın kişi mi?"

Alt dudağımı ısırıyorum, içimden akmaya çalışan duyguları kafesliyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm." Neredeyse öyle görünen bir hareketle beni serbest bırakıyor.

İğrenç.

O zaman gördüm, gri gözlerindeki karanlığı. İlk başta bunun öfke ve onaylamama olduğunu düşündüm ve bunlar gerçekten de orada olsa da, çok daha derin

Bundan daha fazlası. Ayrıca yüzeyin altında gizlenen başka bir güçlü duygu daha var.

Grudge. Sert ve dokunaklı.

Jonathan beni istediği için bana sahip olmaya çalışmıyor. Bundan çok uzak. Gizli bir gündemi var ve bunu başarana kadar durmayacak. Sonunda hayatta kalmam ya da yok olmam onun endişelerinin en küçüğü.

"Bunu düşünmeniz için size zaman vereceğim ve sonra evinize bir şoför göndereceğim."

"Adresimi nereden biliyorsun?"

Sanki ona soru sormamışım gibi devam ediyor: "Eğer bu gece evime gelmezsen Harris yarın sabah H&H satın alma işlemlerine başlayacak."

"Bu nasıl bir seçim olabilir?"

"Öyle. Benimleyken her zaman bir seçeneğin olacak Aurora. Akıllı ol. Maxim'e yaptıklarından sonra senden bunu bekliyorum."

"Sana onun adını söyleme demiştim," diye çıkıştım.

Bir saniye boyunca tuhaf bir şekilde beni izliyor. Tekrar alanımı işgal etmesini ve oksijenime el koymasını bekliyorum, ama arkasını dönüyor ve içeri girdiği aynı vahşi güçle çıkıyor.

Hava tekrar ciğerlerime doluyor ve sandalyenin üzerine düşüyorum, topuklarım yere sürtünüyor. Sanki düşünce sürecimi çalmıştı ve şimdi onu geri alabilirim.

Ya da pek sayılmaz.

Şimdi hava, başımın üzerinde bir giyotin gibi asılı duran ahlaksız teklifiyle yoğun. Ben aptal değilim. Jonathan'ın am için bu kadar para ödemeyeceğini biliyorum. Yani, o Jonathan King. Kimi isterse ona sahip olabilir.

Peki neden ben? Benden ne istiyor?

Kapı açılır ve Layla elinde iki fincan buzlu kahveyle içeri koşar. "O piçin giderken yüzünde bir gülümseme vardı. Bu iyi değil, değil mi?"

"Boku yedik, Lay."

Ona Jonathan'ın teklifini ve ödememi istediği bedeli anlatırken karşılıklı oturuyoruz.

"O S parçası!" Ayağa fırlıyor, ofiste volta atıyor ve kahve fincanından höpürdeterek içiyor. "Onu cinsel tacizden dava edebilirsin." "Beni zorlamadı. Eğer bir şey varsa, o da benim yüzde yüz Yüzde yüz istekli."

"D. I. C. K," diye heceliyor.

"Başka bir şey daha var, Lay."

"Ne var? Ne oldu?" Önümde çömeliyor, ağzındaki pipeti hafif bir patlamayla bırakıyor ve alnında bir kırışıklık oluşuyor.

"Onun son oyunu olduğumu sanmıyorum. Parmağımı koyamadığım başka bir şey var."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum."

"Hmm. Söylemeliyim ki, bu mantıklı. O Jonathan King, değil mi? Bir metres için bu kadar para ödemez."

Bu kelime burnumun direğini sızlattı. O piçin beni almasını önerdiğine inanamıyorum. Her şey bir yana, bu olmalıydı.

"Kız kardeşin yüzünden mi?"

"Ne?"

"Sen onun karbon kopyasısın, Ethan bile bunu fark etti. Eminim Jonathan da fark etmiştir. Belki de senin onun yerine geçmeni istiyordur."

"Bu...iğrenç."

"Biliyorum ama bu Jonathan. Biraz hasta gibi. Tüm o gümüş tilki görünümünün altında bir Şeytan'ın yumurtası olduğunu söyleyebilirsin. Hiçbir ihtimali göz ardı edemezsiniz."

"Biliyor musun, ondan hep nefret ettim çünkü Alicia'nın akut depresyonu vardı ve o bunu daha da kötüleştirdi. Küçük bir kızken bile bunu hissedebiliyordum. Kaza sonucu değil de intihar ettiği için öldüğünü iddia eden makaleleri hatırlıyor musun? Onlara inanıyorum Lay. Kız kardeşimin bu kararı vermesinin en büyük sebebinin o olduğuna inanıyorum. Ve şimdi, onun kaderini yeniden yaşamak zorunda mıyım?"

"Oh, buraya gel." Layla bir kolunu omzuma doladı. "Yapmayacaksın, tamam mı? Sıfırdan başlayacağız. Sadece ikimiz, üniversiteden yeni mezun olduğumuz ve hiçbir şey bilmediğimiz zamanlardaki gibi. Bütün gece uyanık kaldığımız zamanları hatırlıyor musun? Sende yetenek, bende de beyin var. Bunu kesinlikle tekrar yapabiliriz, dostum. Jonathan King bizim D'lerimizi emebilir."

Kendime rağmen gülüyorum. "Peki ya çalışanlarımız?"

"Bazılarını tutabilir ve diğerlerinin iş aramasına yardımcı olabiliriz. Birçok küçük işletme bunu yapıyor." Konuşurken sesinde bir hüzün var.

Başımı sallıyorum. Bunu ona ve onlara yapamam. Layla ve ben şimdi durmak ya da Jonathan'ın bizi aşağı çekmesine izin vermek için çok fazla uykusuz gece geçirdik.

Ayrıca, bizi yalnız bırakacağından şüpheliyim. Eğer çekip gitmeyi seçersek, tekrar peşime düşmesini engelleyecek hiçbir şey yok. Onu ve acımasız yöntemlerini bildiğimden, sırf geri dönüp bugün yaptığı gibi yeni şirketimizin sahibi olduğunu ilan edebilmek için bir süre daha gelişmemize izin bile verebilir.

Jonathan King yüzünden hayatımın geri kalanını arkamı kollayarak geçirmeyeceğim.

Bunu zaten başka bir şeytan yüzünden yapıyorum. Tekrarlanmasına asla izin vermeyeceğim. Jonathan bana sahip olmak mı istiyor?

Güzel.

Ama her saniyesine pişman olacak.

JONATHAN

Genel kanının aksine, bir dahi olmanın anahtarı plan yapma yeteneğiniz değildir. Aslında, rakibinizin hamlelerini onlar yapmadan önce tahmin etme yeteneğinizdir.

Kazanmak için gafil avlanmamalı ya da kendi alanınızın dışına çıkmamalısınız. Tam tersi olmalı.

Ben böyle fethederim.

Böyle kazanıyorum.

Herkesi nasıl aşağı çektiğimi, böylece onlara hükmeden tek kişinin ben olduğumu.

Aurora koleksiyonumun son üyesinden başka bir şey değil. Bu gece geleceğinden hiç şüphem yok. Bu bir spekülasyon değil. Bu bir gerçek.

Harris'in kendisi hakkında topladığı bilgilere göre, siyah kuşak sahibi arkadaşıyla birlikte üniversiteden çıkar çıkmaz H&H'ye başlamışlar. Hatta mezun olmadan önce planlama yapmaya ve talep göndermeye başlamışlar. Bu şirkete altı yıldan fazla ter dökmüş ve uykusuz geceler geçirmiş. Ve rakamlarına göre iyi gidiyorlardı.

Muhasebecilerinin zimmetine para geçirmesi olmasaydı, bu kadar kolay giremezdim. İstikrarlı olsalar bile yine de imkansız olmazdı. Ancak, ayırabileceğimden daha fazla zaman alırdı.

Zaman kimsenin elde edemeyeceği bir taçtır ve eğer bu şansı kaçırsaydım Ethan kazanacaktı.

Ki bu söz konusu bile olamaz.

Banka müdürünü ve Lucien Vincent'ı kazanmak için birkaç iyilikten vazgeçmek zorunda kaldım. İlkini, H&H'den beş kat daha fazla net kâr getiren bir iştirakle yatıştırmak kolaydı. Lucien biraz zor biriydi.

Sorun. Başbakan ve en büyük müttefiklerimden biri olan Sebastian Queens, karısı yüzünden yaşadığı aptalca bir kıskançlık olayı yüzünden ondan hoşlanmıyor.

Lucien'in bu hisseleri bırakmasının koşulu, Birleşik Krallık ile Fransa'daki ana fabrikaları arasında ithalat ve ihracat için King Enterprises ile ortaklık kurmaktı.

H&H hisselerini elime geçirmem gerektiği için kabul ettim. Sebastian öğrenirse muhtemelen şikayet edecektir ama bilmediği şey ona zarar vermez.

Lucien'den nefret etme nedeni en başta aptalcadır ve iş dünyasında mutlak küfürdür. Karısının Lucien'in eline düşmesini istemiyorsa, ondan boşanmamalıydı.

Ama konudan biraz sapıyorum.

Artık temel parçalar yerine oturduğuna göre, tek yapmam gereken oturup Aurora'nın ortaya çıkmasını beklemek.

Harris evdeki ofisimde benimle birlikte, Ethan ve benim Rhodes Conglomerate için üzerinde çalıştığımız ortak proje için verileri gözden geçiriyor.

Er ya da geç, onu satın alacağım. Ya da, daha doğrusu, onu kovacağım.

Ethan'ın sorunu çok inatçı olması ve pes etmemesi. *Tekrar görüşeceğiz.*

Bugün Aurora'ya söylediği sözler aklımın bir köşesinde dönüp duruyor.

Konyak bardağını sıkıca kavrayıp masanın üzerine koyuyorum.

Onu bir daha görmek yok. Ethan'ın sinirleri sınır tanımıyor. Alicia'yla olanlardan sonra Aurora'ya yaklaşmaya nasıl cüret eder?

Er ya da geç, onu ölüme sürüklemenin bedelini ödeyecektir ve hayır, komada geçirdiği yıllar sayılmaz. Ama ondan önce, Aurora ile kıtalar kadar ayrı kalacaklar.

Bundan emin olacağım. Bu benim yeni görevim olacak - onu ezmeyi de içeren olağan görevimin dışında.

Margot elinde atıştırmalıklar ve kahve dolu bir tepsiyle görünmeden önce kapı hafifçe çalınır.

Onları masanın üzerine koyuyor ve iki elini karnının üzerine koyarak geri çekiliyor. Kırklı yaşlarının ortasında, yumuşak yüz hatlarına ve nazik bir yapıya sahip tombul bir kadın. Margot hiç evlenmemiş ve ailesi yok, bu yüzden tüm d i k k a t i n i işine vermiş. "Akşam yemeği mi?"

"Bir saat içinde. Bir misafirimiz olacak."

"Üç kişilik mi?" diye hafif bir İrlanda aksanıyla konuşuyor.

Alicia hayatta olduğundan beri bizimle birlikte ve Levi ile Aiden'ın dadısıydı. Ona bana gösterdiklerinden daha fazla şefkat gösterdikleri kesin.

Ki bu iyi bir şey.

Bu iki serseri bunu asla kabul etmez ama yetiştirilme tarzları sayesinde bugün oldukları kişilerdir. Damarlarında kral kanı akıyor ve onlar hükmetmek için doğmuşlar, ezilmek için değil.

Kahveyi görmezden geliyorum ve konyağımdan bir yudum daha alarak yanık hissinin yerleşmesine izin veriyorum. "İki kişilik."

Margot Harris'e tuhaf bir bakış fırlatır. Omuz silkiyor ve sanki doğuştan eline takılıymış gibi tabletine odaklanıyor.

"Sığır eti ister misin?" diye sordu bana.

"Tercihim yok, Margot. Sadece mükemmel yap."

"Her zaman." Başını sallar ve geri çekilir.

Bunu Aurora'yı etkilemek için mi yapıyorum? Muhtemelen. Gözünü korkutmak için etkilenmesi gerekiyor. Kendi elementlerinin dışına çıkarıldıklarında daha zayıf ve başa çıkılması daha kolay olurlar.

Kolay kolay tehdit edilmeyen bir tipe benziyor ki bu benim için sorun değil. İnsanları bastırma süreci, tepeden izlemekten daha heyecan verici. Beni sıkan düştükten sonra olanlar.

Harris tabletini deri çantasına yerleştiriyor ve ayağa kalkıyor. "Ben de gidiyorum."

"Akşam yemeğini burada yiyebilirsin." Levi iki yıl önce, Aiden da bir yıl sonra üniversite için evden ayrıldığından beri Harris yemeklerinin çoğunu burada yiyor. Ayrıca bazen bütün geceyi burada geçiriyor. Söylemeye gerek yok, iş dışında bir hayatı yok, bu da onu verimli kılıyor.

"*İki* kişilik yemek yiyeceğinizi düşünerek reddetmek zorundayım. Son baktığımda ben o iki kişiden biri değildim."

"Dar kafalılık ediyorsun."

"*Ben* mi efendim?" Alaycı bir kaş kaldırır. "Asla."

"Git."

Biraz gülümsüyor ama sonra ifadesi normale dönüyor. "Efendim?"

"Evet?"

Gözlüklerini yeniden ayarlıyor. "Bazı söylentiler var."

"Ne tür söylentiler?" Harris benim adıma medyaya çok iş yapıyor, o yüzden söylentilerin çoğunun yalan olduğunu biliyor. Hatta onları Kral için kullanıyor.

Gerektiğinde Şirketler'in iyiliğini isterdi, ama bundan söz ettiyse arkasında bir şey olmalı.

"Adli çevrelerde Maxim Griffin'e şartlı tahliye için bir duruşma verilmesi konuşuluyor."

"İşlediği suçların niteliği nedeniyle şartlı tahliye için uygun olmadığını sanıyordum."

"O değil, ama hatta yeni bir psikoterapist var. Görünüşe göre avukatı akıl sağlığı kartını oynuyor. Ya da yeni bir kanıt olabilir."

Dirseklerimi masaya koyup öne doğru eğildim. "Bunu kim biliyor?"

"Yakın çevre."

"Kaynağın mı?"

"Dr. Lenin. Yeni psikoterapist onun tesisinde çalışıyor."

Bu yanlış söylentilere yeterince yakın. Dr. Lenin'in Harris'e yalan söylemesi için bir neden yok, zira Harris ona benim adıma en iyi yatırımları yapıyor.

Aurora, Maxim'in duruşmasından hemen sonra ortadan kaybolduğu için, babasını ziyarete gitme ihtimaline karşı en azından ona göz kulak olmalıydım.

O yapmadı. Bir kere bile.

Onunla ilişkisini nasıl bitirdiğini düşününce hiç şaşırmadım. Bu kadının içinde o kadar çok inatçılık var ki, fırtınalı gözlerinde dalgalar gibi kıvılcımlar saçıyor. Bununla birlikte, onda biraz kırık bir nitelik de var. Ne zaman Maxim'in adı geçse gözüme çarpan bir kırılganlık.

"Bu konuda beni bilgilendirmeye devam

edin. Ve, Harris?" "Evet, efendim?"

"Onu görmem gerek."

"Olmuş bilin." Tekrar başını sallar ve gider.

İşaret parmağımı çeneme sürterek Maxim'in şartlı tahliye çağrısının nereden geldiğini düşünüyorum. Aurora'nın yeniden ortaya çıkmasıyla bir ilgisi var mı?

Karanlık mavi gözlerinin görüntüsü hafızama geri dönüyor. Çenesini kavradığımda korkudan titremesi ama yine de kendini tutması.

Önümde titreyen koca koca adamlar vardı ama Aurora aklından geçenleri bana söylemekten çekinmedi. Onu ve H&H'yi boğazından yakaladığımı bildiği halde.

Gerçek ve mecazi anlamda.

Eğer istersem, onun küçük şirketini onarılamaz parçalara ayırabilirim.

Ama yapmayacağım.

En azından ondan istediğimi elde edene kadar.

Konyağımı yudumluyorum, o bana bakarken kırmızı dudaklarındaki hafif seğirmeyi hatırlarken güçlü sıvının boğazımı yakmasına izin veriyorum.

Bakışlarımı tuttu, bunu ona vereceğim.

Şimdi onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyorum.

Yani.

Ben aziz değilim. Alicia'nın ölümünden sonra kadınlardan payıma düşeni aldım.

Her biri bir gece içinde gitmişti. Harris hepsine, beni tekrar gördükleri anda başka yöne kaçacaklarını garanti eden Gizlilik Sözleşmeleri imzalattı.

İlk defa birini yakınımda tutacağım. Onu yakınımda istediğim için değil, her bir kanlı parçasını tek tek çözeceğim için.

Aurora Harper karımın karbon kopyası olabilir ama birbirlerine hiç benzemediklerini görmeye başlıyorum.

Clarissa - Aurora - vahşi bir çocuktu. Kimsenin izlemediğini düşündüğü zamanlarda şarkı söyler ve ara sıra dans eder, sonra insanlar etraftayken Alicia'nın gelinliğinin arkasına saklanırdı.

İçimden bir ses onun hala aynı olduğunu söylüyor. Bir şeyler saklıyor ve ben bilmeceler ve savaşlar konusunda iyiyimdir.

Özellikle de savaşlar.

Ayağa kalkıyorum ve sehpanın üzerindeki cam satranç tahtamın yanında duruyorum. Üzerinde bu sabah tek başıma oynadığım bitmemiş bir oyun var.

Artık hem Aiden hem de Levi gittiğine göre, kendimden başka oynayacak kimsem yok. Harris var ama o da satranca yeterince ilgi gösteremeyecek kadar tabletine takmış durumda.

Genellikle taraflarımdan birinin kaybetmesini sağlarım ki

sonrasında ben kazanabileyim. Diyelim ki bu bir kısır döngü.

Telefonum cebimde titriyor ve onu alıyorum. Aiden.

Şeytandan bahset.

"Jonathan, nihayet."

"Sana da merhaba

evlat."

"Boş ver onu. Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?"

"Bir, benim adamda balayındasınız ve eklemem gerekirse, bunun için bana hala teşekkür etmediniz. İki, bazılarımızın yapacak işleri var."

Oğlumla ilişkimin gergin olduğunu söylemek herhalde hafif kalır. Annesinin ölümünden beri benden nefret ediyor. Umursadığımdan değil.

Bana olan nefreti, onun büyüyüp bugünkü haline gelmesini sağladı.

Kadın zevkini onaylamasam da, King Enterprises'ın bundan yirmi ya da otuz yıl sonra emin ellerde olacağından hiç şüphem yok.

Sessizce konuşmadan önce hattın diğer ucunda bir duraklama oluyor. "Kim o?"

"Kim kimdir?"

"Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Alicia'nın hayaletine benzeyen o kadın kimdi? Sakın bana düğünde görünen herkesi tanımadığını söylemeye kalkma."

Bu çok gecikti. Aiden düğünden beri bana ulaşmaya çalışıyor ve bunun beni özlediği için olmadığını biliyorum. Sorusundan kaçmak sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyor.

"O senin teyzen."

"Teyzem mi? Ne zamandan beri bir *teyzem* var?"

"Her zaman öyleydin. Aurora, Alicia'nın üvey kardeşi. Büyükannen ile Kuzeyli bir halktan biri arasındaki ilişkiden sonra doğdu. Bu yüzden kimse onun varlığı hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor."

"Neden bilmiyordum?"

"Çünkü ne Alicia ne de Aurora bunu yapmanı istedi."

"Sanki bu her şeyi açıklıyor. Neden şimdi geri döndü?"

Ben de bunu öğrenmek istiyorum ve öğreneceğim. Ayrıca bana Maxim Griffin'in tutuklanmasından sonra çıkan fırtınayı da anlatacak.

'Bugün şeytanı gördüm, sevgilim. Sanırım peşimden geliyor.'

İlk başta Alicia'nın bunu halüsinasyonlarının bir sonucu olarak söylediğini düşündüm. Sık sık gecenin bir yarısı uyanıyor ve evin içinde dolaşarak her yere bir şeyler karalıyordu. Ancak son zamanlarda, belki de farklı bir şeyler olduğunu düşünmeye başladım. Belki de şeytanı *görmüştür.*

Ne zaman Maxim'in adını ansam Aurora'nın yüzündeki ifade Alicia'nın dehşete düşmüş ifadesine çok benziyor ve bunu bir tesadüf olarak değerlendirmek mümkün değil. Hayır. Bunlara inandığımı hiç sanmıyorum.

Kapı çalındı. Saatimi kontrol ettim. On dakika erken.

Etkileyici.

"Misafirim var," diyorum Aiden'a ve o bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum.

Telefonu cebime geri koyduktan sonra, "İçeri gel." dedim.

Ama belaya hazır fırtınalı mavi gözlerle karşılaşmak yerine, şoförüm kapımda beliriyor. Beyaz eldivenli elleri iki yanında hareketsiz duruyor ve kel kafası ışığın altında parlıyor.

"Efendim."

"Ne oldu Musa? Neden buradasın?"

"Hanımefendi beni geri gönderdi."

Parmaklarım neredeyse kırılana kadar bardağı boğuyor. Kabul edeceğinden çok emindim. Etmeliydi de. Tüm gerçekler bu yöne işaret ediyordu ama o bu olasılığa karşı çıktı.

İyi oynadın, Aurora.

Yeniden ortaya çıktığından beri beni ikinci kez şaşırttı. Üçüncüsü olmayacak.

AURORA

Köşeye sıkışmış olmam boyun eğeceğim ya da diz çökeceğim anlamına gelmiyor.

Bu, benden çok daha güçlü bir rakibi gereksiz yere kışkırtacağım anlamına da gelmiyor. Hayatta kalma içgüdüm bana savaşlarımı seçmeyi ve değerimi öğrenmeyi öğretti.

Bir kez yıkılmış olmam, tekrar yıkılmama izin vereceğim anlamına gelmez.

Bu gece Jonathan'ın şoförünü gönderdim. Ona bir sebep de göstermedim. Zalim patronunun memnun olmayacağından hiç şüphem yok. Umarım hıncını ondan falan çıkarmaz.

Bu boşuna bir kışkırtma değil. Jonathan'a bana emir veremeyeceğini sözsüz olarak anlatmanın bir yolu.

Bunu yapmaya istekli olabilirim, ancak bu sadece ve sadece benim şartlarımla olacaktır.

Dairemden çıkıyorum ve kapıyı kilitliyorum. Dizime kadar uzanan siyah elbisemin üzerine giydiğim bej paltoma rağmen koridordaki soğuk hava iliklerime kadar işliyor. Cenazeler için ayırdığım elbise.

Yüzüm makyajsız ve şık olmak için hiç çaba harcamadım.

Jonathan'ın canı cehenneme. Onun için asla süslenmeyeceğim.

O zalim beni sadece bir çukura itmekle kalmadı, aynı zamanda canlı canlı gömüyor.

Layla hâlâ yeniden başlamakta ısrar ediyor; ancak benim kararım verildi. Jonathan'ın oyununu oynayacağım, ama onun planladığının aksine, bundan parça parça çıkan ben olmayacağım.

Kız kardeşimi onarılamayacak şekilde kırdı ve aynısını bana da yapabileceğini düşünüyorsa, onu bekleyen bir sürpriz var.

Peşinden gelmek için yanlış kardeş benim.

Alicia'nın yumuşak ve şefkatli olduğu yerde ben sert ve duygusuzum.

Çocukluğumdan beri kalbimin etrafına taş örmeyi öğrendim çünkü o şey beni sadece felakete sürükleyecek. Beni sadece kablolarla, boş gözlerle ve... koli bandıyla dolu bir yola itecek.

Çok fazla koli bandı var.

Asansörle aşağı inerken başımı sallıyorum.

O zamanı bir daha düşünmeyeceğime dair kendime söz verdim. Ben artık Clarissa değilim.

Clarissa o boş gözlerle gömüldü.

"Bayan Harper," diye sesleniyor binamızın kapıcısı.

Kısa boylu, kel, gür kaşlı ve bira göbekli bir adam. Konuşurken Cockney aksanı dikkat çekiyor. Ayrıca her zaman yan komşum olan yaşlı adam Shelby ile birlikte salonun televizyonunda Premier Lig maçlarını izliyor.

Layla ve ben işe ilk başladığımızda, Londra'nın doğusundaki tehlikeli bir kasabada bir oda kiralıyordum. Param yettiği anda bu binaya taşındım. Güvenlik mükemmel ve kiracıların çoğu iş adamları, avukatlar ve doktorlardan oluşuyor. Konum olarak da daha güvenli.

"İyi akşamlar Paul. Shelby."

Kapıcı başını sallayıp ayağa kalkıyor, dikkati geçici olarak oyundan uzaklaşıyor. Shelby varlığımı bile kabul etmiyor, derin bir şekilde televizyon ekranına odaklanmış durumda. Gerçi selamıma hiç karşılık vermiyor. Neredeyse aynı zamanda taşındığımızdan beri hep dostça davranmaya çalışıyorum ama nadiren karşılık buluyorum.

Paul tezgâhın arkasına uzanır ve bir paket alır. "Bu senin için geldi."

"Teşekkür ederim Paul." Küçük tahta kutuyu aldım. Ne olabileceğini merak ediyorum. İnternetten sipariş ettiğim yeni defterler olacak kadar büyük değil.

Arabama biner binmez kutuyu kontrol ediyorum. Tuhaf. Benim adım ve adresim var ama göndereninki yok.

Onu salladım ve içinden hafif bir ses geldiğini duydum. Açtığımda bir flash bellek buldum.

Hepsi bu kadar.

Bir flash bellek.

Bilgisayarda oluşturulmuş bir yazı tipiyle yazılmış bir notla birlikte.

OYNA BENİ.

Merakıma yenik düşüp arabama taktım ve Play tuşuna bastım.

İlk başta ses yok ve bunu bir şaka ya da başka bir şey olarak değerlendirmek üzereyim. Sonra birinin nefes aldığını duyuyorum ve yumuşak bir ses beni takip edince donup kalıyorum.

Alicia.

Aman

Tanrım.

Bu Alicia!

"Hey, Claire. Eğer bunu alırsan, artık seninle değilim demektir. Bunu sana bırakıp bırakmama konusunda çok düşündüm ama seni uyarmam gerektiğine karar verdim. Seni hayattayken koruyamadığım gibi korumam gerekiyor. Claire, küçük kardeşim, birisi beni öldürmeye çalışıyor ve muhtemelen öleceğim. I -"

Kayıt kesildi.

Oynat ve İleri'ye basıyorum ama her seferinde aynı noktada kesiliyor. Oynatıcıya tekrar tekrar basıyorum, parmaklarım titriyor.

Lanet olsun. Tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor ve kız kardeşimin ağzından duyduğum kelimelerle tenimin her yerinde karıncalanmalar başlıyor.

Birisi Alicia'yı öldürmeye çalışıyordu.

Biliyordum. Ölümünün şüpheli olduğunu biliyordum. Şimdi, kardeşimi adalete teslim etmeliyim.

Tıpkı o boş gözlerle yaptığım gibi.

KING MALIKANESININ ÖNÜNE GELDIĞIM AN, METAL KAPI otomatik olarak bir korku filmindeki gibi açılır.

Sanki bir şey ya da biri üzerime atlayacakmış gibi etrafımı kollayarak içeri giriyorum.

Uzun sokak lambalarının hafifçe aydınlattığı yolda yavaşça ilerlerken gecenin sessizliği sağır edici.

Bahçenin ortasında heybetli bir görkeme sahip bir çeşme yer almaktadır. Bakire Meryem onu eğik bir açıyla tutarken bir kavanozdan su döken bir melek heykeli vardır.

Frene basıyorum, vahşi gözlerle heykellere bakıyorum. Hem kadın hem de melek ağlıyor, yüz ifadeleri burkulmuş.

Alicia'nın bana hediye ettiği saatime dokunuyorum. Aynı resim arkasına da kazınmış.

Bu bir tesadüf olamaz. Bana söylemek istediği bir şey olmalı. Ağlayan melekler ve hayatının peşinde olan kişiyle ilgili bir şey.

Gaza bastığımda omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Jonathan'ın evinin önüne park edene kadar durmadım.

Derin bir nefes alarak arabamdan iniyorum ve el yapımı gibi görünen süslemeli tasarımıyla eski ama zarif görünen büyük bir ahşap kapının önünde duruyorum. Buranın tiranlık konutu olduğunu düşünürsek, bu bir sürpriz olmamalı.

Konak, doğu ve batı taraflarındaki kulelerle vurgulanan geniş bir arazi parçası boyunca uzanıyor. Görünen cam miktarından dolayı bir cam ev gibi. Uzun pencereler üç katı kaplıyor ve hiçbirinin ışığı yanmıyor.

Bu hiç de ürkütücü değil.

Bu Jonathan'ın evine ilk adım atışım olacak. Ne de olsa Leeds'te yaşarken beni bulmaya gelen Alicia'ydı, tam tersi değil. Beni Londra'ya sadece iki kez annemin cenazesinden sonra ve düğünü sırasında getirdi ve o da burada olmadı. Sanırım babasının evindeydi.

Kapı kendiliğinden açılıyor. Tekrar.

Girişte sessizlik içinde minyon bir kadın belirdiğinde neredeyse sıçrayacaktım. Siyah bir etek, beyaz bir gömlek ve ona uygun bir önlük giymişti. Kahverengi saçlarını başının arkasında sert bir topuzla toplamış.

"İyi akşamlar hanımefendi," diye İrlandalı bir tonla konuşuyor. "Bay King sizi yemek odasında bekliyor."

Tabii ki öyle.

Paltomu işaret ediyor, omuz silkiyorum, sonra da beceriksizce ona veriyorum. On altı yaşımdan beri kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldığım düşünülürse, insanların bana hizmet etmesine alışık değilim.

Onu koluna geçirerek koridorda ılımlı adımlarla ilerlemeye başladı ve ben de aval aval bakmamaya çalışarak onu takip ettim.

Ya da daha doğrusu, saray.

Buradaki her şey etkilemek için inşa edilmiştir. Yüksek cam pencerelerden mermer döşemelere ve altın tonozlu tavana kadar. Sanki burada kraliyet ailesi ağırlanıyor. Belki de öyledir.

Bu Jonathan'la aramızdaki mesafeyi gösteren okyanustaki bir başka var damla.
dır.

O bir kral olarak doğdu - kelimenin tam anlamıyla. Ben görünmez olmak için doğdum. Ve on bir yıl boyunca bunu başardım. Ta ki o her şeyi mahvedene kadar.

Kadın bir çift kapının önünde duruyor, başını sallıyor ve gidiyor.

Derin, titrek bir nefes çekiyorum ve saatime dokunuyorum.

Bunu yapabilirsin, Aurora. Daha kötülerini de atlattın.

Kapıları iterek açıyorum ve arkamdan kapatıyorum.
Kafam.

Jonathan, H&H'nin tüm çalışanlarına uygun büyük bir masanın başında oturuyor.
Şaka yapmıyorum. İngiliz Ordusu'nu falan mı kabul ediyor?

Beyaz bir gömlek giyiyor, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, güçlü, damarlı kolları ortaya çıkıyor. O kollarla gözünü bile kırpmadan beni ikiye bölebilirdi.

Tek başına olması onun heybetinden hiçbir şey eksiltmiyor. Yalnız ya da birazcık bile mutsuz görünmüyor. Aksine, tahtında oturan zorba bir kral gibi görünüyor. Eğer ortaçağda yaşıyor olsaydık, Jonathan diğerlerinin ders alması ve kendisine boyun eğmesi için bütün bir şehrin yakılmasını emreden bir hükümdar olurdu.

"Vay, vay." Dirseklerini masanın üzerine koyuyor ve okunamayan bakışlarıyla bakışlarımı karşılıyor. "Fikrini mi değiştirdin, vahşi çocuk?"

"Katılıyorum."

"Neye?"

"Teklif ettiğin anlaşmaya." "Akıllıca.

Şimdi oturun."

Önünde ne varsa ondan bir parça kesiyor, emrine uyacağımdan emin. Bir elimi elbisemin yan tarafındaki fermuara uzatıp aşağı çektiğimde Jonathan çatalı ağzına götürmek üzereyken duraksıyor.

Kumaş ayaklarımın etrafında toplanıyor ve onun önünde neredeyse çıplak duruyorum. "Bitir şu işi."

JONATHAN

Akşam yemeğine oturduğumdan beri tek düşündüğüm Aurora'ya nasıl diz çöktüreceğim.

Hangi yöntemleri kullanmam gerektiği önemli değil. Bana meydan okuyor.

ve ben meydan okunacak bir tip değilim.

Şoförümü geri göndermesi iğrenç inatçılığının açık bir işaretidir. Ve bu inatçılığı paramparça etmem gerekiyor.

O yüzden kendi başına zamanında geldiğinde biraz durakladım. Ben duraklamam.

Yine de buradayım. Solgun çıplak tenine bakarken bir kez daha duraklıyorum. Bakışlarım yüzündeki meydan okuyan ifadeden uzaklaşıyor - bugün kırmızı ruj yok

- burnundaki çıkıntıya ve çenesindeki hafif kırışıklığa kadar.

Uzun, narin boynu gergin - şüphesiz gerginlikle. Her iki kolu da yanlarında hareketsiz, yarı çıplaklığını gizlemeye çalışmıyor. Üzerinde, buraya gelmeden önce nasıl göründüğüne dair herhangi bir çaba sarf etmediğini açıkça ortaya koyan, hoş olmayan mor pamuklu bir sütyen ve iç çamaşırı var.

Bu onun meydan okuma şekli. Bana bunun hiçbir şey ifade etmediğini ve sabah uyanıp beni tamamen sileceğini söylüyor.

Bir kralı silmenin mümkün olmadığını bilmiyor mu? En azından onun krallığında yaşıyorsan.

Bakışlarımı, her sert nefes alışında sütyenini iten dolgun, yüksek memelerinden aşağı kaydırmak için acele etmiyorum. Soluk teni, sadece sergilerde görebileceğiniz türden bir sanat eseri gibi morla tezat oluşturuyor.

Vücut şekli ince, uzun ve fit. Sıkı bacaklarına bakılırsa ya koşu yapıyor ya da yürüyüşe çıkıyor. Omuzlarında ya da kalçalarında bronzluk izi yok,

Yazdan yeni çıkmış olmamıza rağmen, bu da Aurora'nın güneşlenmediği anlamına geliyor.

Aurora mayo giymez ama koşar ya da yürüyüş yapar.

Onun sert duruşunu ve koyu mavilerindeki isyanı izlemeye devam ederken bu bilgiyi daha sonrası için bir kenara saklıyorum. Okyanusu fethetmek üzere olan bir kasırga gibi parlıyorlar.

Sikim seğiriyor ve bu sadece onun yarı çıplak halinden kaynaklanmıyor. Gözlerindeki o bakış yüzünden. Ruhu, mücadelesi. Lanet olası inatçılık.

Bu kavgadan yararlanma, parmaklarımı onun zırhına sokma ve onu içten dışa doğru parçalama fikri kanımı güçlü bir ateşle dolduruyor.

En son ne zaman değerli bir rakibim oldu? Ethan ve köpeği Agnus dışında kimse gözlerimin içine bakmaya cesaret edemiyor, yarı çıplak, savunmasız bir pozisyonda durup bana meydan okuyamıyor.

Bakışlarım sol göğsünün altındaki orta uzunluktaki yara izine kayıyor. Yatay, biraz dağınık ve eski görünüyor.

Kaç yaşında? Ve ona ne oldu da bu yara izi oluştu?

Ayrıca üzerinde dövmeye benzeyen bir şey var. Ayrıntılarını anlamak için çok küçük ama daha sonra incelemek için bolca zamanım olacak.

Aurora yara izini gizlemek için bir kolunu göbeğine doluyor. Ya yarasından utanıyor ya da yarasının ortaya çıkmasından hoşlanmıyor.

Büyüleyici.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" İnsanların genellikle duyduklarında kaçtıkları sert ses tonumla soruyorum. Beni şaşırttığını belli etmiyorum. *Tekrar soruyorum.*

Üzerindeki herhangi bir giysiyi çıkarması için onunla dişe diş mücadele etmem gerekeceğini düşünmüştüm. Vücudunu isteyerek sunması beklediğim son şeydi. Ve bu beni tahrik etmiyorsa ne olayım.

Aletim pantolonuma doğru kalınlaşıyor ama ayarlamaya zahmet etmiyorum. "Anlaştığımız şeyi yapıyorum. İstediğin bu değil mi?

Ben sadece
sana pazarlık ettiğin şeyi veriyor, Jonathan."

"Sen fahişe değilsin, o yüzden fahişe gibi davranma. Elbiseni giy ve otur yerine."

Ellerim bununla dolu olacak.

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle çekiliyor.

Dört gözle bekliyorum.

AURORA

Damn it.

Lanet olsun. Bu.

Nasıl oluyor da bana her zaman h a d d i m i aşmışım ya da yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettiriyor? Hatalı olan *o*.

Bu iğrenç anlaşmayı yapan o. Her şeyi berbat eden o.

Jonathan masanın karşısından beni izliyor, bakışları yüzüm ile yara izimi ve dövmemi kapatmak için kullandığım kolum arasında gidip geliyor.

Sanki elimi bırakmam ve kendimi ona açmam için beni sadece gözleriyle korkutuyor. Sanki bu onun hakkıymış da ben onu bundan mahrum bırakıyormuşum gibi.

Lanet olsun zorbaya ve sadece bir bakışla ne kadar çok şey anlatabildiğine.

Çömelerek elbisemi alıyorum ve tekrar giymek için ona arkamı dönüyorum. Cesur görüntüme rağmen parmaklarım titriyor.

Jonathan King korkutucu bir adam. Üzerimde tepinmesine izin vermek istemeyebilirim, ancak delici metal gözlerinden sadece bir bakışla sizi yokmuş gibi hissettirme yeteneğine sahip.

Elbisemin fermuarını çekip arkamı döndüğümde, hâlâ o sinir bozucu odaklanmayla beni izliyordu. Eğer bir bıçağım olsaydı, havadaki gerilimi bir bıçakla kesebilirdim.

İnatçı çenesini yanındaki sandalyeye doğru eğiyor ve tek kelime etmeden emrini tekrarlıyor.

Solundaki koltuğa çökmeden önce yapabileceğim en ılımlı şekilde yürürken omurgamı bir çizgi haline getiriyorum. Bir tabak biftek var.

ve salata ve iki çeşit açık çorba. Tüm ortam şık bir restorandan fırlamış gibidir.

"Ye." Jonathan'ın sesi odanın sessizliğini bozuyor. "Hava soğudu ama on dakika geç kalan sen olduğun için sonuçlarına katlanacaksın. Bu on dakikalık gecikmenin bedelini de ödeyeceksin."

"Yemek istemiyorum." Yumruklarımı kucağımda birleştirdim. "Bu işi bitirmek istiyorum."

"Bunun tek seferlik bir şey olacağını mı düşündün?" "Hayır."

Dudaklarını bir parça etin etrafına doluyor. Sanki bu bir yemek yeme porno şovuymuş gibi yavaşça çiğnemeden önce ağzının çatalın üzerinde şehvetli bir şekilde kaymasına yutkunuyorum.

İçimden başımı sallıyorum. Az önce Jonathan'ı erotik bir şekilde mi gördüm?

Bu da ne böyle?

"Neden bana bunun ne olacağını düşündüğünü söylemiyorsun Aurora?" "Bilmiyorum."

"Bu bir cevap değil."

"Tek bildiğim, yemek ve saçmalıklarla vakit kaybetmek yerine bu işe devam etmek istediğim."

"Eğer ağzına dikkat etmezsen, onu hemen şimdi burada beceririm."

Nefesim daralıyor ve ona vahşi gözlerle bakıyorum, dikkatim istemsizce aşağı kayıyor...

Aşağı.

Bu fikri reddetmek için başımı yukarı kaldırıyorum. Sorun şu ki, kafamda o kaba imajı çizdi ve şimdi onu temizleyemiyorum.

Jonathan'ın kaba biri olduğundan şüphelenmediğimden değil. Sesi emir vermek ve müstehcen şeyler söylemek için yaratılmıştı. Ancak bu boyutta olacağını düşünmemiştim ve ani saldırı şaşkın kafama yardımcı olmuyor.

"Şimdi ye." Sanki az önceki sözleri söylememiş gibi boş bir bakışla beni sabitliyor. "Yoksa ağzını başka bir şeyle doldurmamı mı tercih edersin?"

Kararsız elim çatala uzanıyor ve kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum. Salatadan ilk ısırığı alıyorum, hayattan daha büyük bir varlığın her hareketimi izlediğini unutmaya çalışıyorum. Sanki o bir bilim adamı ve ben de onun laboratuvarındaki fareyim.

Başımı kaldırdım. "Şimdi ne var?" "Şimdi yiyeceksin."

"Sonra ne olacak?"

"Ve sonra ben karar veririm. Ne de olsa artık benimsin ve ne istersem yapabilirim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ben senin oyuncağın *değilim*." "Oh, ama öylesin, vahşi olan."

Aklımdan milyonlarca küfür geçiyor ama söylemiyorum. Telaşlanmam ona sadece üstünlük sağlar ve ona zaten el koyduğundan daha fazlasını veremem.

Jonathan'la uğraşırken her kelimemi düşünmek zorunda olmaktan nefret ediyorum. Eğer bunu yapmazsam, onları çarpıtır ve ya bana karşı kullanır ya da yüzüme geri fırlatır.

Bu yüzden bu konuda soğukkanlı olmam gerekiyor.

"Başka kimse yok," diyorum ilk şartımı bu koşullar altında başarabildiğim en sakin tonda. Ben bir garnitür olmayacağım ve kesinlikle başka kimseyle kıyaslanmayacağım.

Bir an yemeğini kesmeye odaklanıyor ve bunu bilerek yaptığına dair bir uzvum üzerine bahse girmeye hazırım. Sanki her şeyi bir silah olarak kullanıyor - sessizlik de dahil. Başını sallamadan önce uzun, sinir bozucu vuruşlar yapıyor.

"Ben de bir zaman sınırı istiyorum." "Zaman sınırı mı?"

"Evet. Bunu kabul edeceksem, bir zaman sınırına ihtiyacım var, sonrasında beni bırakacak ve hisse senetlerini bana geri vereceksiniz."

Gülümsüyor ve bu sefer ne sadistçe ne de gerçek. Farklı bir şey, neredeyse... gurur gibi mi? Hayır, Jonathan neden benimle gurur duysun ki?

Etini yavaşça çiğniyor, kasıtlı olarak beni yine gergin tutuyor, konuşmadan önce, "Bunu ne zaman soracağını merak ediyordum. Aklında ne var?"

"Bir ay. Bir ay boyunca istediğin her şeyi yapmak için senin olacağım ve sonra beni bırakıp H&H'nin mülkiyetini Layla ve bana geri vereceksin."

"Bir yıl."

Onun nüfuz edilemez bakışlarını kendi bakışlarımla karşılıyorum. "Üç ay." "Altı ay. Son teklifim."

"Tamam."

Umduğumdan daha iyi. En azından bu zorbanın yanında bir yıl geçirmeyeceğim. Bu süre bana Alicia'nın buradaki hayatını araştırmak ve onu öldürmekle tehdit eden kişinin gizemini çözmeye çalışmak için geniş bir alan sağlayacak.

"Burada kalacaksın." "Bir dairem var."

"Ve sana artık içinde yaşamayacağını söylüyorum. En azından önümüzdeki altı ay boyunca. Yarın taşınmanı bekliyorum."

Göt herif. Burası diktatör rejimi gibi. "Başka bir şey var mı, majesteleri?"

"Evet. Tavrını bırak. Bunu takdir etmiyorum."

"Bunu da maddelere eklemeliydin. Beni tutmak mı istiyorsun? Bu benim Jonathan, tavırlarım ve her şeyimle. Alicia'nın elbisesinin arkasına saklanan küçük kız değilim."

Bir süre sessiz kalıyor, sanki benimle ilk kez tanışıyormuş gibi dikkatle beni izliyor. "Bunu görebiliyorum."

Ayağa kalktım. "Artık gidebilir miyim?"

"O kadar hızlı değil." Yanına gelmem için eliyle işaret etti.

Ona yaklaşmadan önce tereddüt ediyorum, ta ki onun odunsu kokusunu içime çekene kadar. Yakın çevresindeki herkese ve her şeye sahip olma gücüne sahip. Soyadından çok varlığıyla ilgili.

"Elbiseni kaldır."

"Ne?"

"Yap şunu."

"İki dakika önce bana onu geri takmamı söylemedin mi?"

"Ve şimdi sana onu kaldırmanı söylüyorum." Acımasız bakışları benimkilere kayıyor. "Bir itirazın var mı Aurora?"

Doğrudan sert gözlerinin içine bakıyorum, sinmeyi reddediyorum. "Eğer yaparsan, kapı hemen şurada."

"Bilmiyorum."

"O zaman bana kendimi tekrar ettirme."

Parmaklarım beze yapışırken ellerim titriyor ve bezi karnıma doğru kaldırıyorum. Çıplak kalçalarım ve pamuklu külotum onun tüm sinir bozucu bakışları altında. Daha öncekinin aksine, güven duygum yok oluyor. En azından o zaman planıma göre hareket ediyordum. Şimdi ise onun oyun alanı.

Onun planları hakkında hiçbir fikrim olmaması, yarı çıplaklığımdan daha çok kafamı karıştırıyor.

"Yukarı."

Ses tonundaki otorite beni ürpertiyor. Elbiseyi bir santim daha yukarı kaydırıp göbeğimi ortaya çıkarıyorum. Jonathan elimi tutuyor ve göğüslerime doğru çekiyor.

Tenini tenimde hissetmek mideme elektrik gönderiyor, sanki beni şok ederek öldürmeye çalışıyor.

"Orada dur. Kımıldama."

Parmakları yara izimi takip edene kadar bununla ne demek istediğini anlamıyorum. Derimden farklı bir şimşek geçiyor ve anılar zihnime yıldırım gibi çarpıyor.

Boş gözler. Koli bandı. Kir. Kemiklere çarpan bir metalin çıtırtısı.

Anıları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Aniden saldırıyorlar ve sanki bir intikam eylemiymiş gibi vicdanımın ırzına geçiyorlar. Bununla başa çıkmak için bildiğim tek yol, onu saklamak ve çoğunlukla yokmuş gibi davranmak.

Yara izini örtmek ya da onu itmek üzereydim ki Jonathan bana ters ters bakarak olduğum yerde sabitledi. "Kıpırdama yoksa seni kucağıma yatırır ve kıçına şaplak atarım."

Bir ürperti omurgamı dikleştiriyor ve bu, önceden hiçbir uyarıda bulunmadan bana saldıran olağan anılardan farklı.

Sözlerindeki vaat beni olduğum yerde donduruyor, o yaramı titizlikle incelemeye devam ederken ayaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor.

Parmakları beni nefessiz bırakan bir yumuşaklıkla üzerinde geziniyor. Teni sert değil ama yumuşak da değil - sert ve onun kadar sert. Eli teninin üzerinde kaydıkça, ayakta durmak daha da imkânsız hale geliyor. Nedense Jonathan gibi bir adamın bu kadar şefkatli olamayacağını düşünmüştüm.

İçgüdülerini dizginleyemeyen bir hayvan gibi içim titriyor ve sertçe nefes alıyorum.

Parmağı yara izimin üzerinde aşağı yukarı geziniyor. "Bu dövme ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey."

"Bir bıçak izinin hemen üzerinde kapalı bir göz dövmesini boşuna mı yaptırdığını söylemek istiyorsun?"

"Bıçak izi olduğunu düşündüren nedir?"

"Keskin bir cismin neden olduğu bir yara izine benziyor ama bıçak kısmında sertleştiğine göre tahminim doğruymuş. Ne oldu? Nasıl bıçaklandın?"

Ellerim titriyor ama düzgün bir ses tonuyla konuşmayı başarıyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

"O ağız hakkında ne demiştim? Belki de onu becermemi istiyorsun."

"Bedenime ne yaptığın umurumda değil Jonathan. Bu şey on bir yıldır ölü."

Bu bilgiyi neden özgürce verdiğimi bilmiyorum. Belki de Jonathan'a seks departmanında işe yaramaz olduğumu bildirerek mecazi olarak parmağımı çevirmek istedim. Ne yaparsa yapsın, beni kıramayacak.

Zaten bozuk olan bir şeyi bozamaz.

Parmakları kaburgalarımdan karnıma doğru iniyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Sonra iç çamaşırımı avuçluyor.

Sertleşmiyorum. Kıpırdamaya bile çalışmıyorum. Fark etmez, çünkü bana ulaşamaz.

Yaşadığım birkaç cinsel ilişki tam bir felaketti. Hatta bir tanesi "Çöl gibi kurusun." dedi. Sonra içeri girebilmek için beni kayganlaştırıcı ile ıslattı.

Jonathan'ın bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yok. O boş gözleri gördüğümde içimdeki cinsel zevk yok oldu.

Yani bir bakıma Jonathan kusurlu mal almış oldu.

Yağlama konusunda iyi şanslar.

"Bana burada öldüğünü mü söylüyorsun?" Kavrayışı sıkılaşıyor. "Belki de öğrenmeliyim."

"Bana en kötüsünü göster."

AURORA

Jonathan güçlü, acımasız bir elini bileğime doluyor ve çekiştiriyor.

Onu takip ediyorum ve tökezleyerek yan tarafına yaslanıyorum. Oturuyor olmasına rağmen, sanki üzerimde yükseliyor.

"Kucağıma uzan. Yüzüstü."

Ses tonundaki emir karşısında yutkundum. Bu adam orduları yönetmek ve insanları kontrol etmek için doğmuş.

"Neden?"

"Benim yanımdayken soru sorma alışkanlığından vazgeç. Onlara cevap vermiyorum ve durumunuzu daha da kötüleştiriyorlar."

"Bilmeye hakkım var." Ayrıca, önerdiği pozisyon normal değil. Değil mi?

"Bunu zaten kabul etmiştin, hatırladın mı? Sahip olduğun tek hak emirlere uymaktır."

Ugh. Çileden çıkaran zorba.

Başparmağını klitorisime bastırıyor, bunun bir uyarı olduğunu varsayıyorum. "Şimdi kucağıma mı uzanacaksın yoksa ben mi seni yatırayım? Uyarı: İkinci seçenek pek hoş olmayacaktır."

Ses tonundaki kasvetli vaat karşısında yutkunuyorum. Onunla altı ay geçireceksem, savaşlarımı seçerken gerçekten daha dikkatli olmalıyım. "Peki. Bırak beni gideyim."

İyi bir önlem için cinsel organımı sıkıca kavrıyor. Bu memnun etmek için değil, sözlü olmayan sert bir uyarı.

Derin nefes alarak öne doğru eğiliyor ve kucağına uzanıyorum. Kıçımın şimdi itaatsiz, yaramaz bir çocuğunki gibi nasıl havada olduğunu kaçırmıyorum. Benim

Göğüslerim ve karnım onun sert kalçalarına yaslandığı için hareketlerim garipleşiyor.

Beni hangi pozisyonda tuttuğu önemli değil, Jonathan King bana ulaşamayacak.

Elbisemi sırtımın alt kısmına kadar kaydırdığında bile bu hatırlatmayla beni huzurlu bir aura sarıyor. Serin hava kalçalarıma çarpıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Sadece hava yüzünden.

Sadece hava.

Uzun, zayıf parmakları iç çamaşırımı kalçalarımdan aşağı kaydırıyor, böylece belden aşağım tamamen çıplak kalıyor.

Gördüğü manzara hakkında düşünmemeye çalışıyorum. Durumun kırılganlığı sinirlerimi bozuyor. Bu, Jonathan'ı bir kenara bırakın, herhangi biriyle olmak isteyeceğim son durum. Muhtemelen başından beri planı buydu.

Bana ulaşamayacak. Bana ulaşamayacak.

Bu konuda kendime güvenim olmayabilir ama işlevsiz bedenime güvenim var.

"Bana öldüğünü söylüyorsun. Öyle mi, Aurora?"

"Evet."

"Vaktimi boşa harcayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Tüm gerçeklerden emin olmadan anlaşma yaptınız. Bu senin hatan, benim değil."

"Bu ağız başını belaya sokacak." Jonathan bir elini kalçalarımın arasına uzattı ve ben de hiçbir itirazda bulunmadan onları açtım.

Kuru kıvrımlarımda bir parmağını gezdiriyor. Temas ne zevkli ne de acı verici. Sadece... hiçbir şey.

Uyuşuk.

Terapistimin bana söylediği buydu. Görünüşe göre, gençliğimden beri kendimi sekse karşı hissizleştirmişim, bu da onun sözleriyle, cinsel saldırı veya tecavüze karşı diz çökmüş bir tepki olabilir.

İkisi de benim başıma gelmedi.

Terapistime geçmişimden hiç bahsetmediğim için, muhtemelen bu nedenlerden herhangi biri olarak yazdı ve beni düzenli klasörlerinde başka bir istatistik olarak kategorize etti.

O kadar da değil. Benim gibi insanların kendilerine ayrılmış özel bir kategoriye ihtiyacı var.

Jonathan parmağını aşağı yukarı sürüklüyor ve aradığı tepkiyi alamayınca klitorisimin etrafında dönüyor. Hiçbir şey yok. Nada.

Benim ya da başkasının yapması önemli değil. Islak olmak sadece okuduğum bir efsane.

Hâlâ klitorisimi okşarken, bir parmağını girişime sokuyor. Direnç gerçek ve rahatsızlık içinde irkiliyorum.

Parmağını çekiyor ama yaklaşan bir tehdit gibi açıklığımda tutuyor. "Sen ölüsün. Büyüleyici."

Büyüleyici, cidden mi? Hangi tepkiyi beklediğimi bilmiyorum, ama bu o.

Geçmişte, yıllar önce olduğu gibi, ne zaman önceki
Cinsel partnerler bana dokundu ve onlara söylediklerimin aslında doğru olduğunu öğrendiler, bu onların erkek egosunu çizdi.

Bazıları devam etti ve sadece bedenimi kullandı. Diğerleri ise sonunda beni ıslatan ya da cinsel zevke yatkın hale getiren kişi olarak taçlandırılmak için her şeyi denedi. İşe yaramadığında, gittiler ve bir daha dönmediler. Bir ilişki arayışında olduğumdan değil.

Jonathan'ın bunu büyüleyici bulması, onunla ilgili diğer her şey gibi beni de şaşırtıyor. 'Büyüleyici'nin her zamanki alaycı tepkisi mi yoksa samimi mi olduğunu bile anlayamıyorum.

"Ne oldu, vahşi olan?"

"Kayganlaştırıcı kullanmayı düşünebilirsiniz. İçeri girebileceksin ve -"

Tokat.

Ses havada yankılanırken kalbim boğazımda düğümleniyor ve kısa bir süre sonra kıçımın yanağı alev alıyor.

Az önce bana *şaplak* mı attı?

"Bir soru sorduğumda, doğrudan bir cevap beklerim Aurora."

"Bunu neden yaptın?" Sesim titreyerek ve tamamen yanlış bir şekilde nefes alıyorum.

Avuç içi tekrar kıçıma geliyor ve kucağına doğru sarsılıyorum. Gevşek ellerim sıkıştı, bir şeyler tutma ihtiyacı duydum. *Herhangi bir şeyi.*

Tek seçeneğim onun kalçası ama ona tutunmayı reddediyorum. "Ne yapacağım?" Isınmış tenime bir tokat daha indiriyor. "Bunu mu?"

"J-Jonathan..." Aman Tanrım. Sesimin nesi var böyle?
Neden bu kadar nefesli ve neredeyse bir inilti gibi?

"Bir itirazın var mı Aurora?" Sessiz kaldığımda, tenimi okşuyor ve gözlerim yatıştırıcı dairelerle kapanıyor. "Senin şartlarına göre, 'ne istersem' yapabilirim. Ki bu da çok

Bana söylediğin pervasızca bir şey olduğunu da eklemeliyim. Tereddütlerin mi var? Gitmek mi istiyorsun?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. "Hayır."

İçimde oluşan yabancı his her neyse geçecek. Bu sadece bir evre. Bir keresinde bir seks kulübüne gitmiştim ve o zamanki partnerimin yaptıklarının hiçbiri beni tahrik etmemişti. Yani Jonathan'ın yöntemleri de beni etkilemeyecek.

Bu sadece bir aşama. Sadece bir aşama.

Hafif nasırlı, erkeksi parmaklarıyla ısınmış kıç yanağıma masaj yapıyor. "Aferin kızıma."

Kaslarım gevşiyor ve bir kedi yavrusu gibi mırıldanacakmışım gibi hissediyorum. Avuç içi tekrar kıçıma iniyor ve acı omurgamı dikleştiriyor. Gözlerim hızla açılırken bir çığlık havayı yırtıyor.

Sesin benden geldiğini dehşetle fark ettim. Bana

neler oluyor?

"Mmm." Jonathan parmağını kıvrımlarımdan yukarı kaydırıyor ve kaygan tenle buluştuğunda donup kalıyorum. "Benim için ıslanmışsın."

Hayır. Bu doğru olamaz.

"Öyle, vahşi olan." Eğlenen, kendini beğenmiş sesi beni vahşi pençesine alıyor. Yüksek sesle mi konuştum?

"Ne düşünüyorum biliyor musun Aurora? Bence sen ölmedin, sadece daha fazla zevk almaya ihtiyacın vardı. Bunu sağlamaktan mutluluk duyarım."

Jonathan tek seferde iki parmağını içime sokuyor ve aynı anda kıçımın yanağına tokat atıyor. *Tokat. Tokat. Tokat.*

Boğazımdan bir hıçkırık kopana ve ben acıyla karışık garip bir uyarılma hissine kapılana kadar devam ediyor. "Geç kaldığın her dakika için on. Kimse vaktimi boşa harcayamaz."

Ben daha konuşamadan parmaklarını tekrar tekrar içime sokuyor ve teninin uyarılmışlığıma çarpma sesiyle yanaklarım yanıyor. Damarlarımda ısı kabarcıkları oluşuyor ve midem sanki parçalanacakmış gibi kasılıyor.

Sonra bir anda vuruldum.

Bir elektrik şimşeği uzuvlarımdan geçip tüm vücudumu sarstığında çığlık atıyorum. Tırnaklarım Jonathan'ın pantolonuna batıyor, düşmemek için ona tutunuyorum.

Gerçi işe yaramaz.

Düşmeye devam ederken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve o kadar dik bir uçurumdan aşağı yuvarlanıyorum ki görünürde iniş yok.

Zevkin acelesi, çıkış yolu kalmayana kadar beni mengenesinde tutuyor. Tek yapabildiğim vücudumun zırhının parçalara ayrıldığını ve tekrar bir araya getirme şansımın olmadığını hissedene kadar.

Ağır nefes alıyorum, göğsüm bir adrenalin dalgasından iniyormuşum gibi inip kalkıyor.

Sonunda yaşayanlar diyarına döndüğümde, Jonathan hâlâ parmaklarını kaygan göbeğimin derinliklerinde tutuyor ve diğer eli de acıyan, yanan kıçımı örtüyor.

Nabzı atıyor, ama dehşet içindeyim, utançtan ya da tiksintiden değil. *Daha fazlasına* ihtiyaç duyduğum için atıyor.

Bir diğer kötü haber ise yüzüme çarptı. Jonathan az önce beni ilk orgazmıma ulaştırdı.

Yirmi yedi yıllık hayatımda ilk kez. Ve onun sert elinin altında bir dakika bile dayanamadım.

Bunu benden acımasızca, özür dilemez bir şekilde söküp aldı. Sanki bu onun Tanrı vergisi hakkıymış gibi.

Sanki her zaman bunu yapması gerekiyormuş gibi.

"Acı." Güçlü sesi başım dönen kafamın içinde uğursuz, karanlık bir vaat gibi yankılanıyor. "İhtiyacın olan şey bu Aurora. Şanslısın ki verecek çok şeyim var."

AURORA

Sikinci düşünceler.

Beyninizin, yaptığınız her şeyden şüphelenmeniz için tohum ektiği aşağılık bir yol.

Dün gece Jonathan'ın teklifini kabul edip Alicia'nın ölümünün ardındaki gerçeği ortaya çıkarabileceğimden çok emindim.

Sonra beni kucağına yatırdı, şaplak attı ve parmaklarını içime soktu.

Orgazm oldum.

Orgazm oldum.

Bu kadar uzun süre hissedememek beni kusurlu olduğum konusunda emin ve hatta kendini beğenmiş yaptı. Ama yine de oldu. *Hissettim*. Hem de olabilecek en acımasız şekilde.

Sandalyeme yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve onun elini, parmaklarını ve sonunda kucağından indiğimde nasıl tökezleyip neredeyse yüzüstü düşeceğimi düşünmemeye çalışıyorum.

Jonathan'ın dudakları, artık hiçbir duyguyu bilmediğinden emin olduğum o çelik gözleriyle beni izlerken bir çizgiye oturdu. Adam boş bir tahta. O bir tiran ve her tiran gibi sadece kendi çıkarı önemli.

"İşten döndüğümde seni burada bekliyorum.

Ayrılırken söylediği sözler eve dönüş yolunda aklımın bir köşesinde tekrar tekrar çalmaya devam etti, sonra yorganın altına girip dalgın dalgın Layla'nın bana gönderdiği memlere baktığımda.

Uyuyamıyordum.

Uyuyamadım.

Bu, kıçımdaki acıdan ya da tokatlarının şiddetini her hatırladığımda gelen karanlık önseziden ya da ne kadar feci tepki verdiğimden daha fazlasıdır.

Onlar.

Gözlerimi kapattığım an, tek düşündüğüm kıçımdaki güçlü elinin hissi ya da vahşice içime girdiğinde tahrikimin çıkardığı ses. Dehşete kapılıyorum, aşağılanma ya da savunmasızlık duyguları değil, akut şehvet, sel gibi akan zevk, -

"Dostum!"

İrkiliyorum ve gözlerim açıldığında Layla'nın üzerime tünediğini ve ellerini yüzümün önünde salladığını görüyorum. "İşte buradasın. Uyuyor muydun? Ve neden yanakların şampiyonluk maçından çıkmış bir futbolcu kadar kırmızı görünüyor?"

Ayağa kalkıp, elini elime aldım.

Layla'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Hayır, hayır. Bu haftaki kucaklaşmanı çoktan kullandın."

"Seninle konuşmam gerek." Onu kanepeye götürüyorum ve yüz yüze gelecek şekilde oturtuyorum.

"Kesinlikle öyle. Ayrıntılara ihtiyacım var. Johnny'nin teklifini yüzüne geri mi fırlattın? Neye benziyordu? Kibirli burnu intihar mı etti? Ugh. Keşke kameraya alsaydın."

"Kabul ettim, Lay."

"Bekle - ve bunu en berbat şekilde söylüyorum - *ne*?"

Dün, ben sessiz kaldığımda, Layla onun planına uyacağımızı ve Jonathan'a kuşu çevireceğimizi varsaydı.

"Bunu yapmak istiyorum. Mülkiyeti geri almanın tek barışçıl ve karmaşık olmayan yolu bu."

"Dostum..." Aurora'nın gözleri yaşlarla doldu. En iyi arkadaşım ağlamaz. Bunun onun 'sokak yapımı' statüsünün altında olduğunu düşünür. "Kendini bu şekilde feda etmeni istemiyorum."

"Ben değilim." Ona Alicia'nın ölümüyle ilgili şüphelerimi ve bunun ardındaki gerçeği nasıl bulmayı planladığımı anlattım.

Binama döndükten sonra Paul'e flash belleği bulduğum kutuyu kimin gönderdiğini sordum ve o da sabah kontrolleri sırasında binanın önünde bulduğunu söyledi.

"Anlıyorum, gerçekten. Kız kardeşine adaleti getirmek için her şeyi yaparım ama dikkatli olmalısın Aurora. Bu Jonathan King."

"Biliyorum."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Bazen onu çocukken tanıdığın için küçümsüyormuşsun gibi geliyor ama bu dünyada

Jonathan King ezer ve yoluna devam eder. Savaşları başlatır ve zarar görmeden bitirirler. Burası *onun* dünyası, onun bölgesi ve onun tebaası. Bu oyunu oynuyor olması size karşı yumuşak davranacağı anlamına gelmez. İstediği zaman sizi yok etmeyi seçebilir."

Yutkunuyorum, sözleri beni can evimden vuruyor. Jonathan hakkındaki endişelerime rağmen, ona karşı bağışıklığım olduğu gerçeği - ve diğer tüm erkeklere
- bana dün gece paramparça olan sahte bir güç hissi verdi.

"Kız kardeşin için bu riski aldığını biliyorum ama Jonathan gibi bir adamın önünde gardını düşürmeni istemiyorum."

"Ya çok geçse Lay?"

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Ne demek

istiyorsun?" "O... o beni orgazma ulaştırdı."

"Bu da ne?" Nefes almaya ihtiyacı varmış gibi elini kaldırıyor. "İlk O'nu o mu aldı?"

Daha çok içimden söküp aldı, özür dilemeden ve en ufak bir şüphe duymadan.

"'Ben hiç ıslanmam'a ne oldu?" diye fısıldıyor, sanki biri kulak misafiri oluyormuş gibi. "Kayganlaştırıcı kullandı mı?"

Başımı sallıyorum, utanç göğsümü kemiriyor. "Ama en kötü kısmı bu değil Lay. Beni orgazma ulaştırdı ve beni bıraktığında kendimi boşlukta hissettim. Yardıma ihtiyacım var, değil mi?"

"Hayır, değilsin. Kabul ediyorum, başka birinin sana orgazm yaşatmasının nasıl bir his olduğunu bilmiyorum ama orgazm genel olarak çok iyi bir duygudur. Muhtemelen bundan daha fazlasını istedin."

Neden durum böyle değilmiş gibi hissediyorum? Ama Layla kafadan hasta olduğumu falan düşünmeye başlar diye bunu yüksek sesle söylemiyorum.

"Ve dostum, eğer o adam sana zevk alacağın bir şey verirse, almaktan çekinme. En azından ateşli bir baba görüntüsü var. Sadece..."

"Ne?"

"Kendinizi ona kaptırmayın. Jonathan King gibi adamlar, onların yanındayken size kim olduğunuzu unutturacak kadar yoğunlar."

O haklı.

Ama Jonathan'ın beni tüketmesine asla izin vermeyeceğim. İkinci kez düşünmüş olabilirim, ama ilk hedefimden asla sapmadım.

"Psikoloji okumaman gerektiğine emin misin?" Layla'yı dürtüyorum.

"Öyle sayılır. Pazarlamada bize çok fazla psikoloji öğretiyorlar. İnsanlara satış yapabilmek için onları anlamak zorundayız."

Kolunu ovuyorum. "Yanımda olduğun için teşekkür ederim Lay. Sensiz çıldırırdım."

"Ne zaman istersen. Unutma, Johnny'nin ne kadar babacan olduğu umurumda değil.
Eğer seni rahatsız ederse, o kibirli burnunu tekmelerim."

İkimiz de zihnimizdeki görüntüye gülüyoruz ve bir an için her şey yolunda gidecekmiş gibi davranıyorum.

Altı ay.

Altı ay dayanabilirim.

Ne de olsa on altı yıl boyunca bir canavarla birlikte hayatta kaldım.

Sorun şu ki, Jonathan tamamen farklı bir canavar.

AURORA

I Kral'ın malikanesine erken gelin.

Bilerek.

Eğer önümüzdeki altı ay boyunca burada sıkışıp kalacaksam, o zaman

Yara bandını da yırtıp atalım.

Ancak, başka bir şey daha var.

Dün gece yemek masasında yaşanan karmaşa ve utanç verici bir şekilde Jonathan'ın parmaklarının üzerine boşalmam dışında, aklımdan çıkmayan başka bir konu daha var.

Alicia'nın ses kaydı. Bana ölüm mesajı.

Jonathan'ın kocası olduğu düşünülürse, kadının bıraktığı her şey ona kalmalıydı.

Eğer bu kayıt on bir yıldır ondaysa, neden şimdi bana bu mesajı göndersin ki? Neden bu şekilde?

Alicia'nın ölümünden beri izimi kaybettiğini kabul ediyorum ama bu da onun başka bir oyunu olabilir mi?

Alicia'nın mesajını bana iletebilecek tek kişi avukatı ya da oğlu Aiden olabilir.

Avukatın oyun oynayacağını sanmıyorum. Aiden'a gelince... Onu henüz herhangi bir teori oluşturacak kadar tanımıyorum. Emin olduğum tek şey, benim varlığımdan bile haberdar olmadığı, yoksa ilk görüşmemizde bana anne demezdi.

Ayrıca, şu anda balayında. Bunu planlayacak zamanı olmasına imkan yok.

Baş şüpheli bu duvarların içinde. Lanet olası Jonathan King.

Bir kez daha, ön kapı otomatik olarak açılıyor. Ve yine melek heykeline bakıyorum. Saatimin durduğu bileğim kaşınıyor, önsezi hissi omurgamdan aşağı süzülüyor.

Seni koruyamadığım için üzgünüm ama sana adaleti getireceğim Alicia.

Ben küçükken ve hiçbir şeyden haberim yokken, beni kucağına alır ve bana periler ve kaleler hakkında hikayeler anlatırdı. Bana *Harry Potter* gibi fantastik romanlar okurdu. Bir sahnede tehlike olduğunda sesinin değişmesine bayılırdım. Gözlerim yuvalarından fırlar ve sonraki bölümleri nefesimi tutarak beklerdim.

Dünyalar kadar uzakta yaşamamıza rağmen bana asla değersiz olduğumu hissettirmedi.

Sayılamayacak kadar çok farklılığımız vardı. O Londra'da yaşarken ben Leeds'te büyüdüm. O hem anne hem de baba tarafından aristokrattı, bense gayrimeşru bir halktan biriydim. Asil kökenleri en küçük hareketlerinde bile kendini gösterirdi. Gülümsemesinden kaşlarını çatmasına kadar.

Sıcak ve yumuşak konuşurdu. Otuz yaşında ölmek çok acımasızcaydı. İşte bu yüzden adalete ihtiyacı var.

İşte bu yüzden dün Jonathan'ın başına gelenlerin tekrarlanmasına izin verememem. Tanrı aşkına, o benim kız kardeşimin kocası.

Konağın önünde durur durmaz valizimi boşaltıyorum. İhtiyaçlarımı ve dizüstü bilgisayarımı getirmiştim ve dairemi tuttuğum için eşyalarımın çoğu hala orada.

Kapı açılıyor ve dünkü kadın beni karşılıyor. Yanında şık bir uşak kıyafeti giymiş daha genç bir adam duruyor. Teni o kadar soluk ki yeşil damarları elinin yüzeyinden görünüyor.

"Tom bavulunu getirecek." Kadın ona işaret eder ve Tom sessizce harekete geçer. "Lütfen beni takip edin."

Buraya ikinci gelişim olmasına rağmen, mekanın heybeti hiç azalmıyor. Aksine, gün ışığında daha görkemli görünüyor.

"Adın ne senin?" Benden bir adım önde yürüyen kadına soruyorum.

"Margot," diyor bana hiç bakmadan. "Ben Aurora."

"Biliyorum."

Tamam. Sanırım Jonathan'ın çalışanları da onun gibi soğukkanlı. Onlar da konuşkan değiller.

Margot beni ikinci kata götürüyor ve Tom arkamızdan bir gölge gibi takip ediyor, sessiz ve biraz ürkütücü.

Bütün malikane öyle.

Bir kraliyet sarayına yakışan zarif duvar kağıdına ve tavanlara iliştirilmiş altın süslemelere rağmen, bu mekanda bir şeyler ters gidiyor.

Kız kardeşin depresyona girdi ve burada öldü.

Muhtemelen öyledir.

Ayrıca, King malikanesinde Alicia'nın dokunuşu yok. Hem de hiç.

Buradaki tek görünür müdahalesi dışarıdaki melek heykelleridir. İçerisi, rafine bir zevkin ipuçlarını verse de, tamamen Jonathan - sert kenarlar ve otoriter erkeksilik.

Burası sadece etkilemek için değil, aynı zamanda korkutmak için de var. Bu koridorlarda yürüdüğünüzde, evin tiranının talep ettiği her şeyi yapmak için hayali bir anlaşma imzalamış olursunuz.

Margot bir odanın önünde durur ve Tom'a içeri girmesini işaret eder. Bavulu girişe koyar, başını sallar ve çıkar.

Oda o kadar büyük ki neredeyse bütün bir katı kaplıyor. Zarif bir orta boy yatak, modern bir dokunuşla klasik bir şekilde yüksek bir platform üzerine oturtulmuştur. Balkon açık olduğundan açık renkli perdeler içeriye kadar uzanıyor.

Ayrıca bir çalışma masası ve küçük bir oturma alanı vardır.

"Burası senin odan olacak. Kahvaltılar yedi buçukta. İş günlerinde öğle yemeği yok ve akşam yemekleri sekizde."

"Ben kahvaltı yapmam."

Sanki bir köpek yavrusunu öldürmüşüm gibi bana garip bir bakış atıyor. Kahvaltı etmemenin nesi bu kadar zor? Tek ihtiyacım olan kahve ve onu da işe giderken alıyorum.

Boş vermiş gibi görünen Margot, kişisel olmayan ses tonuyla konuşmaya devam eder. "Üçüncü kata çıkmanıza izin yok."

"Neden olmasın?"

"Bay King'in emirleri."

"Eğer emirleri varsa, bana kendisi söylemelidir."

Sanki bunu söylediğime inanmıyormuş gibi uzun bir süre bana bakıyor. Sonra aynı ses tonuyla, "Bir şeye ihtiyacın olursa, evdeki herhangi bir telefondan 'bir'e basabilirsin. Akşam yemeği bir saat içinde servis edilecek." Başını sallayıp gitmek için döndü.

"Bekle."

Hiçbir şey söylemeden bana bakıyor.

"Alicia'nın odası neredeydi? Onun ve Jonathan'ın yani." Margot'nun Alicia'nın zamanından beri burada olduğunu ima ettiğimi fark ediyorum. Daha yaşlı olmasa da Jonathan kadar yaşlı görünüyor, bu yüzden bunca zamandır onun için çalıştığını varsayıyorum.

"Üçüncü katta. Gitmenizin yasak olduğu kat, bayan." Duraksıyor. "Ve Bayan King, Bay King ile aynı odayı paylaşmıyordu."

Bununla birlikte, kapıdan çıktı.

Sözleri havada görünmez bir hale gibi süzülüyor.

Az önce Alicia ve Jonathan'ın aynı odayı paylaşmadığını mı söyledi? Ama neden? Aiden vardı, yani doğal olarak seks yapmış olmalılar. Ve ayrı yatak odaları tercih edecek kadar yaşlı değillerdi.

Hayatında neler oluyordu Alicia?

Onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, beni tanıdığı kadar onu tanımaya zaman ayırmadığım için daha fazla utanç duyuyorum.

Doğru, çok gençtim ve daha kötü bir şeye odaklanmıştım ama bu bana Alicia'nın dışarıdan göründüğü gibi biri olduğuna inanma hakkı vermiyor.

Margot'nun uyarısını dikkate almayarak odadan çıkıyorum ve daha önce çıktığımız merdivene yöneliyorum. Üçüncü kata çıkan bir dizi mermer merdiven daha var.

İlk başta, Margot'nun ortaya çıkıp beni saçlarımdan sürüklemesini bekleyerek arkama bakıp duruyorum.

Bu görüntü karşısında başımı sallıyorum. Herkes benim geçmişimdeki şeytan değil.

Jonathan'ın neden bana burada bir oda vermediği hakkında hiçbir fikrim yok, katın ikinciye benzer olduğunu düşünürsek. Neden kalacağım yatak odası söz konusu olduğunda bile kendini üstün hissetmeyi seviyor gibi hissediyorum?

İlk kapıyı denedim ama kilitliydi. Kim kendi evinin kapısını kilitler ki? Yoksa bundan sonra burada olacağım için mi bunu yaptı?

Kilitli olması beni rahatsız ediyor.

Küçükken bilmeceleri, bulmacaları ve çözüm bulmayı çok severdim. Gözetlemeyi, nefesimi tutmayı ve avın saklandığı yerden çıkmasını beklemeyi severdim.

Bana bunları *o* öğretti. Şeytan.

Neler yapabileceğini bilmeden onu takip ettim. Ona güvendiğim için peşinden gittim ve bu varlığımın en büyük hatasıydı.

O hayatımdan çıktıktan sonra, bulmaca ve bilmecelere olan sevgim gibi onunla ilgili alışkanlıklarımdan kurtulmam çok uzun sürdü. Beynimi yıkadığı her alışkanlığı sildim, sevgi, ilgi ve hatta bulmacalar gibi verili olduğunu düşündüğüm şeylere inanmayı bıraktım.

On bir yıl sonra, çözemediğim bir bulmaca olduğunda kendimi hala keyifsiz hissediyorum. Şu anda olduğu gibi.

Kilitli kapı, uzaklaşmam gereken bir bulmaca.

Tekrar.

Derin bir nefes alarak yandaki kapıya gidiyorum. Bir konferans odası. Lanet olsun. Tiran tüm ofisini buraya mı getiriyor?

Bir sonraki bölüm, yüksek arkalıklı chesterfield kanepelerin ve tavandan sarkan devasa altın avizenin bulunduğu bir resepsiyon alanıdır.

Bir sonraki odayı açtığım anda her şey kafama dank etti.

Kokusu. Yaz esintisi ve hatmi gibi. Vanilya, limon ve parlaklık.

Alicia'nın kokusunu on bir yıl sonra hatırlamam ve o gideli uzun zaman olmasına rağmen kokusunu burada alabilmem çok tuhaf.

Kapı tokmağını bırakıp içeri girerken sırtımdan ter damlıyor ve ellerim titriyor. Oda temiz ama tüm mobilyalar beyaz çarşaflarla kaplı.

Tabut gibi.

Cenazesinde ona veda etme şansım olmadı. Hiç veda edemedim.

Parmaklarımı konsolun üzerindeki melek heykellerinin üzerinde gezdirirken bacaklarım beni zar zor taşıyor. İlk çekmeceyi açıyorum, ses sessizlikte yankılanıyor. Zarif mücevherleri ve makyaj malzemeleri özenle yerleştirilmiş.

Gardırobuna gidiyorum ve her yer onun kıyafetleriyle dolu. Modası on bir yıl öncesine dayanıyor ama Alicia'nın her şeyi gibi şık ve zarif. Bir elbiseyi yüzüme yaklaştırıp içime çekiyorum. Onun kokusu yok.

Solup gitti, yok oldu. Tıpkı onun gibi.

Bir damla gözyaşı yanağımdan kayıyor ve bezi ıslatıyor. Bulduğum yere geri asıyorum ve gardırobu kapatıyorum.

Yatağına doğru ilerliyorum, komodinin üzerinde birkaç kitap duruyor.

Üzerlerinde hiç toz yok. Tüm oda gibi onlar da temizlenmiş ve özen gösterilmiş. Yine de sayfalar sararmış.

Üç kitap siyah renktedir ve başlık için kalın beyaz bir yazı tipi kullanılmıştır.

Altı dakika.

Yedi Ceset.

Sekiz Cenaze.

Yazar Allen B. Thomas adında biri.

Pek gerilim romanı okumam, o yüzden kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. İlk kitabı açtığımda, ithaf sayfası beni çok etkiledi. *İlham perime,*

Her ilham perisi senin gibi olsun.

Kırmızı kalemle daire içine alınmış. Bu Alicia mıydı?

'İlham perisi' kelimesi içimde bir önseziye neden oluyor. Başka biri bana böyle seslenirdi ve ben hala arkasındaki anlamı çözemedim.

Diğer iki kitabı kontrol ettim. Her ikisinin ithafları da kırmızı daire içine alınmış.

İkinci kitabın ithafı şöyledir:

İlham perime,

Yaşama sebebim.

Üçüncü kitabın:

İlham perime,

Cehennemde görüşürüz.

Yere bağdaş kurarak oturuyorum, üç kitabı açıyorum ve önüme serilmiş kitaplara bakıyorum.

Daire içine alınma şekilleri agresif, hatta zorlayıcı, her sayfanın arkasında bir iz bırakacak kadar.

Alicia'nın bunu yapmasının bir nedeni olmalı. Ne anlatmaya çalışıyordu?

İlk kitabı okumaya başladım.

Dil tüyler ürpertici, korku filmi gibi. Önsöz, birinin toprağa çukur kazmasıyla ilgili.

Okumaya ara veriyorum, parmaklarım titriyor ve soğuk ter damlaları bluzumu sırtıma yapıştırıyor. Derin bir nefes alarak devam ediyorum.

Kazı devam edip gidiyor. Kazıyı yapan kişinin düşünceleri midemi sıkıştırıyor ve boğazımın arkasına şiddetli bir mide bulantısı getiriyor.

Uzun zamandır gömdüğüm anılar, zincirlerinden kurtulmuş bir iblis gibi yüzeye fırlıyor. Kafam karanlık, uğursuz görüntülerle doluyor. Kara toprak. Boş gözler. O -

"Burada ne yapıyorsun?"

İrkiliyorum, kitabı kapattığımda dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor. Hay sikeyim.

Jonathan oturduğum yerde yükseliyor, bir elini pantolonunun cebine sokmuş, metalik bakışlarıyla beni onaylamıyor.

Jonathan. Sadece Jonathan.

Neden kitaptaki karakter sayfalardan fırlayıp beni boğacakmış gibi hissettim bilmiyorum.

Ya da beni kazdığı çukurlardan birine sürükleyecekti.

"Beni korkuttun," diye nefes alıyorum.

"Yani sen Gerçekleştirmek sen yapıyor bir şey Yanlış. Aksi takdirde, korkmazdın." Ses tonundaki umursamazlık beni şaşırtıyor.

Sanki kucağında çözülene kadar düğmelerime basan adamdan tamamen farklı bir adam.

Bu hayatta asla yapamayacağımı kabul ettikten sonra bana bunu *hissettiren* adam.

Bu yüzden ondan nefret ediyorum ve benim onayım olmadan o parçayı hayata döndürdüğü için onu asla affetmeyeceğim.

"Talimatları takip etmekte zorlanıyor musun, vahşi şey?" "Ne?"

"Margot sana buraya gelmemeni söylemiş olmalı."

Ayağa kalkıyorum, nefesimi düzene sokuyorum ve kitapları yerden alıp tekrar komodinin üzerine koyuyorum. "Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum."

"Bana karşı gelinmesi umurumda değil Aurora. Anlaşıldı mı?"

"O zaman beni almamalıydın."

Beni kolumdan tutup öyle hızlı döndürüyor ki göğsüne çarparken nefesim kesiliyor, elim denge için omzuna iniyor.

Jonathan bana öyle somut bir karanlıkla bakıyor ki, ondan yayılan ve beni bir haleyle çevreleyen dumanı hissedebiliyorum.

Jonathan işte bu, duman. Onu kavrayamaz ya da ondan kaçamazsınız. Güvende olduğunuzu düşündüğünüz anda, bir anda ortaya çıkar ve sizi boğmak amacıyla yoğunlaşır.

"Bunu daha önce de söyledim ve son kez tekrarlayacağım. Eğer bir soru sorarsam, doğrudan bir cevap beklerim."

"Peki ya hiç yoksa?" Sesim nefesli, küçük, *yanlış*. Lanet olsun sana, ses.

"O zaman -" diğer elini uzatıp kıçımın yanağını tuttu "- bu kıça şaplak atacağım."

İçgüdüsel olarak onu itiyorum. Dün geceye dair anılar gözlerimin önünden geçiyor ve kurtulmak için savaşan yabancı sesi tutmak için tüm irademi kullanıyorum.

"Şimdi, bu anlaşıldı mı?" "Evet,"

diye mırıldandım, böylece beni

bırakacaktı.

Mesele şaplak yemek değil, mesele bana dokunduğu andan itibaren bacaklarımın arasındaki lanet olası titreşim ya da dün gece olanları tekrarlayacağına dair verdiği söz.

Şu anda bileğimi kavrayan aynı parmakların içimde olduğunu düşünmeden edememe mle ilgili. Ya da o damarlı, güçlü elin yumuşak etime inmesini.

"Aferin kızıma." Jonathan kolumun düşmesine izin verdi ve ben de sallantılı ayaklarımın üzerinde geri adım attım.

Neden o iki kelimeyi o hırıltılı ses tonuyla söylemek zorundaydı ki? Oynayabileceğini bile düşünmediğim parçalarımla oynuyor. "Ben

kız değilim."

Dudakları seğiriyor, sanki gülümseyecekmiş gibi, ama Jonathan böyle şeyler yapmaz. Gerçekten yapmaz. "Evet, öylesin."

"Yirmi yedi yaşındayım." Bu bilgiye neden ihtiyacım olduğunu

bilmiyorum.

Belki de beynim bana onun benden on yedi yaş büyük olduğunu hatırlatmanın bir yoludur.

Ya da hâlâ ailemden saydığım tek kişi olan kız kardeşimin onu ilk

doğuran kişi olması. Ya da onun odasında olduğumuzu.

Jonathan'ın hiçbir şeyden kurtulmaya çalışmadan onun odasını olduğu gibi tutması tek bir anlama geliyor: onun ölümünü atlatamadı.

Bu yüzden beni istiyor. Alicia'yı hayata döndürmek için kullandığı hastalıklı yolum.

Beni bu duruma soktuğu için ondan nefret ediyorum.

Anahtarı bende olmayan kapılardan bile zorla girdiği için ondan nefret

ediyorum.

En çok da *ondan* nefret ediyorum. Adamdan. Zorbadan. Alicia'yı koruyamayan duygusuz piç.

"Yaşını biliyorum." Elini tekrar cebine soktu. "On altı yaşından beri hayalet olduğunu da biliyorum."

Kıyafetlerimin altında yara izim karıncalanırken bile dudaklarımı

inceltiyorum. "Hayalet olmak nasıl bir duygu Aurora?"

"Huzurlu."

"Sahte böyle mi heceleniyor?"

"Ben sahte değilim."

"Bu yüzden mi yepyeni bir kişilik, yeni bir isim, yeni bir geçmiş ve hatta yeni alışkanlıklar icat ettiniz?"

"Bir şey mi demek istiyorsun?"

"Siyah kuşak arkadaşın Clarissa'yı biliyor mu?"

"Sakın buna cüret etme Jonathan."

"Tehdit edilmek umurumda değil, sırf bu yüzden habersizce uğrayıp ona söyleyebilirim."

"Jonathan...d-don't..." Ona yalvarmaya hazırım ama bunun işe yaramayacağını biliyorum. Layla ve ailesinin geçmişimden uzak durması gerekiyor. Onların iyiliğine kötülükle karşılık veremem.

"O bir Müslüman, değil mi? Onların katiller ve suç ortakları hakkındaki görüşlerini biliyor musun?"

"Ben suç ortağı *değilim*."

"O zaman nesin sen?" Sesi menzile düşüyor. "Neden ortadan kayboldun?"

"Çünkü yeniden doğmaya ihtiyacım vardı."

JONATHAN

Yeniden doğuş.

Büyüleyici.

Aurora'nın meydan okuyan bakışlarına bakıyorum ama Mükemmelleştirmek için uzun zaman harcadı.

Bana karşı olan mesafeli tepkisini ya da en sevdiği spormuş gibi bana meydan okumasını görmüyorum.

Şimdi, kız kardeşinin elbisesinin arkasına saklanan kızı görüyorum. Masum olan ve sonra yeniden doğmayı dileyecek kadar kötü bir şekilde lekelenen kızı.

Ama bunu sadece dilemekle kalmadı. Bunu gerçekleştirdi. Ya da o öyle sanıyor.

Bir yetişkin olarak bile, Aurora'nın gözlerinde hala bir kıvılcım var. Kabul etmek gerekir ki, o küçük kızın gözlerindeki parlaklıkla aynı değil. Neredeyse bir güncelleme gibi
- bir çeşit ikinci versiyon.

Yine de yeniden doğduğunu düşünüyor.

Bu çok etkileyici.

İnsanların kendileri ya da çevrelerindeki dünya hakkındaki yanılgıları, acımadan sarıldığım bir zayıflık biçimidir.

Ama bu?

Bunu keşfetmek daha ilginç olacak. Parmaklarımı Aurora'nın içine sokacağım ve karışan her bir ipliği tek tek çözeceğim.

Her şey dün gece elimi onun yumuşak tenine sürmemle başladı, hem de ne yumuşak bir ten. Solgun tenindeki kırmızı el izimi ve bedeni ölünün tam tersi olduğunu kanıtlarken bana nasıl tutunduğunu hatırlayınca sikim seğiriyor.

Bu onun önümde diz çökmesiyle son bulacak.

İsteyerek. Savaşmadan.

"Borçlarını ödedin mi Aurora?"

Doğrulur, uzun, narin boğazı hareketle birlikte sertleşir.
Yakında elimi dolayacağım bir boğaz. "Borçlar mı?"

"Yeniden doğuşlarda bile mevcut yaşamın önceki yaşamların mirasını taşıdığını elbette biliyorsunuzdur. Buna karma denir. Eğer birine kazık attıysan, bir sonraki yaşamında bunun bedelini tam olarak ödersin."

"Yeniden doğuşlara inanıyor musun?" Dolgun dudakları ayrılıyor. Hâlâ kırmızı değiller ama pembe renk, nefesinin kesilmesiyle birleşince kasıklarıma doğru enerji gönderiyor.

Aletim pantolonumun sınırlarını zorluyor, o ağzın içine girmeyi ve o dudakları becermeyi talep ediyor. Dün gece sırası gelmediği için bu onu daha da kızdırıyor.

Ama yakında.

O cesedi canlandırmaya devam edeceğim ve kendi ellerimle parçalanmasını izleyeceğim.

Bu benim yeniden doğuş şeklim.

"Biliyorsun," diyorum. "Bunu senin bakış açından açıklıyorum."

Çenesini kaldırıyor ama konuşurken titriyor: "Bedelini ödeyecek hiçbir şey yapmadım."

Suçluluk duygusu. Yine büyüleyici.

Suçlu hissediyor. Ama ne için? Bir duruş sergilediği için mi? Ortadan kaybolmasına sebep olduğu için pişman mı?

Aurora Harper göründüğü gibi biri değil ve ben onu parçalara ayırmak ve o iyi kuşanmış zırhın içine bakmak için tatlı zamanımı kullanacağım.

"Yemek vakti." Arkamı döndüm ve

çıktım. Bu odadan çıkmam gerek.

Uzun zaman önce yok edilmeliydi ama kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hatırlatması için sakladım.

O zamandan beri tek yaptığım kazanmak.

Hemen ardından Aurora geliyor. Çevresel görüşümden, Alicia'nın odasının kapısına nostaljik, neredeyse ağlamaklı bir ifadeyle baktığını yakalıyorum.

Yeniden doğuştan sonra, insanlar asla arkalarına bakmama eğilimindedir. Yeni doğmuş gibi davranırlar.

Aurora değil.

Geçmişi o kadar derinlere kök salmış ki, denese bile onlardan kurtulamaz.

Ve bu nedenle, onları teker teker kazacağım.

Elbette, daha el altından yöntemler bulabilirdim. Şirketini ve en iyi arkadaşını tehdit etmek sadece başlangıç olabilir.

Eğer istersem, onu ezebilir ve ayaklarımın altında yok oluşunu izleyebilirim.

Ama bunun neresi eğlenceli?

Ayrıca, bana meydan okumaya karar verdiğinde okyanus gözlerindeki hafif kıvılcımı ya da isteksizce taleplerimi kabul ettiğinde huysuzluğunu sevmeye başladım.

Benim etkim altına girmek ona doğal gelecektir. Eninde sonunda.

Yemek odasında ben masanın başına oturuyorum, o da genellikle solumda Levi'nin oturduğu yere oturuyor.

O serseri kendi yerinde başkasını görürse küplere biner ama artık hiç ortaya çıkmıyor.

Aurora ve ben uzun saniyeler boyunca *carbonara spagettimizi* sessizce yiyoruz. Ya da daha doğrusu *ben* yiyorum. O yemeğini karıştırıyor, makarnayı çatalının etrafında döndürüyor ama ağzına neredeyse hiçbir şey götürmüyor.

Dün gece de aynısını yaptı. Gergin ya da keyifsiz olduğu için yaptığını düşünmüştüm. Meğer alışkanlıkmış.

"Bütün akşam yemekleri böyle mi olacak?" diye soruyor sonunda, ses tonundan sıkıldığı belli oluyor.

"Ne gibi?"

"Cenaze evi gibi. Sohbete ve insanlara alışkınım. Akşam yemeklerini genellikle Layla'nın aile restoranında yerim, orada herkes konuşur ve en son haberleri tartışır ya da sadece... konuşur."

"Sebepsiz yere konuşmak aptallıktır." "Arkadaşlarıma aptal mı diyorsun?" "Bunu yapan sensin."

Gözlerini kısıyor, o kıvılcım bir hışımla yüzeye çıkıyor, ama ifadesini çabucak bastırıyor. Çok hızlı, yüzüne odaklanmamış olsaydım neredeyse fark edilmeyecekti.

Alicia'nın fiziksel görünümünü paylaşıyor olabilir ama kız kardeşine hiç benzemiyor.

Alicia'nın toprak olduğu yerde Aurora bir ateşti. Derin ve sessizdi ve herkes onun üzerine basabilirdi.

Aurora, onlar daha teşebbüs etmeden herkesi yakardı.

"Genelde bir şeyler hakkında konuşursunuz. Aiden burada olsaydı nasıl olurdu?" Onun adını söylediğinde sesinin alçalması gözümden kaçmıyor.

Suçluluk duygusu. Tekrar.

Bu sefer nedenini tahmin edebiliyorum. Daha önce yeğeniyle tanışmak için çaba sarf etmemiş olması içini kemiriyor.

Ve bana o kısmı gösterecek kadar dikkatsiz olduğu için yapabileceğim tek şey onu kullanmak.

"Aiden ve ben yemek sırasında konuşmayız. Hayatında bir anne olmadığı için duygusal olarak anormal bir şekilde büyüdü."

Çatalı yavaşça yere bırakıyor ama bırakmıyor, göz bebekleri büyüyor. "Nasıl anormal?"

"Ona sor."

Yapmayacak. Asla.

Aksine, ondan uzak durmak için elinden geleni yapacağından şüpheleniyorum. Düğününde de öyle yaptı. Teyzesi olduğunu söylemeye cesaret edemedi.

Çatalını tamamen bırakmadan önce sanki güç topluyormuş gibi sıkıca kavrıyor. "Hoşuna gidiyor mu?"

"Neyin tadını çıkarayım?"

"İnsanları küçük hissettirmek."

"İnsanlar kendilerini küçük hissettiklerinde hata yapma eğilimindedirler." Ama onun için öyle değil.

Aurora, onun merkezine ulaşmayı neredeyse imkansız kılacak şekilde kapalı. Bunu yapabilmek için onun zayıflıklarından teker teker faydalanmam gerekiyor.

"Sen bir sosyopatsın." "Ve yemek yemiyorsun."

"Aç değilim. Belli bir varlık iştahımı kaçırdı." "Bu tavrına dikkat et, Aurora."

Bakışlarındaki korkuyu görebilmeme rağmen çenesini kaldırıyor. "Sadece diyorum ki, birçok insanla birlikte olduğumda yemeğin tadı daha güzel oluyor."

"Yanlış. Zamanınızın çoğunu konuşarak geçiriyorsunuz, bu yüzden o zaman da yemek yemiyorsunuz, ancak orada birçok insan olduğu için fark edilmiyor."

Bana ters ters bakıyor ve bu kez küçümsemesini gizlemeye çalışmıyor. Onu okuyabildiğim gerçeği onu şaşırtıyor ve bunu bakışlarıyla ifade etmekten başka bir yolu yok.

"Yiyeceksin." "Ya
yemezsem?"
"Seni yapmamı mı tercih
edersin?" "Beni yalnız
bırakmanı tercih ederim."

"Ya yersin ya da sonuçlarına katlanırsın. Akıllı ol ve savaşlarını seç, vahşi olan."

Aurora bana bakıyor, beyni akıllıca bir yol seçmeden önce bakışları sözlerimi hesaplıyor. Bu konuda bana karşı kazanamayacağının çok iyi farkında, bu yüzden kayıplarını şimdi kesebilir.

"Peki." Çatalını tekrar eline aldı.

"Orası değil."

Aurora başını kaldırıyor, kaşları
çatılıyor. Kucağıma vuruyorum. "Bu
tarafa."

AURORA

"Over orada?" Bağırmak istiyorum ama sesim kısık çıkıyor.

Neden sesim açıkmış gibi geliyor?

Açmıyorum.

Takım elbise ceketinin oturuş pozisyonuyla vücuduna şekil vermesi ya da o damarlı elleriyle yavaşça yemek yemesinin bir yemek pornosu programı izler gibi olması önemli değil.

"Basit talimatları uygulamakta sorun mu yaşıyorsun Aurora?"

"Sakın benim değerimi sorgulamaya kalkma Jonathan."

"O zaman buraya gel. *Şimdi.*" Otoriter ses tonundaki keskinlik pazarlığa yer bırakmıyor.

Şimdi insanların neden onun ayaklarına kapandığını biliyorum - isteyerek ya da istemeyerek. O, hayır diyemeyeceğiniz türden bir insan.

Özellikle de benim durumumda, göğsüme mecazi bir silah doğrulttuğunda.

Ya da elimdeki peçeteyi masaya fırlatıp öfkeli adımlarla ona doğru yürürken kendime böyle söylüyorum.

Bacaklarımın nasıl hafifçe titrediğini ya da her hareketimde içimde nasıl bir sürtünme oluştuğunu görmezden geliyorum. Dünü tekrarlayacağı fikri sıkı bir ilmik gibi boynuma dolanıyor ama beni boğmuyor. Ya da belki de öyle, ama incitici türden değil.

Hiç de değil.

Aniden aklıma gelen bir düşünceyle tüylerim diken diken oluyor. Kıçım gecenin geri kalanında hissedeceğim kadar acıyacak mı? Ya da ertesi gün oturduğumda?

Meme uçlarım sütyenime doğru geriliyor. Yeterince dolgulu olduğu için uyarılmamın kanıtları ince beyaz gömleğimden görünmediği için çok mutluyum.

Kendine gel, Aurora.

Ondan biraz uzakta durup şehvetli kokusunu duymazdan gelmeye çalışıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Yüzüstü yatarsam yemek yiyemem, dahi."

"Eğer bu tavrından vazgeçmezsen, o kıçına öyle bir şaplak yiyeceksin ki, günlerce teninde dokunuşumu hissedebileceksin."

Sözlerindeki karanlık vaatle omurgam sarsılıyor. İğrenmek yerine, tepeden tırnağa bir sıcaklık dalgası beni istila ediyor. Kafa derim karıncalanıyor ve ayaklarım sanki dünya beni bırakacakmış gibi sallanıyor. Elim bileğimdeki saatin etrafına dolanıyor ve yerimde sabitleniyorum.

Başını yana eğerken dudakları seğiriyor. "Bunu istiyorsun."

"*İstemiyorum.*"

"O acıyı arzuluyor musun, vahşi olan? İlk tadın seni bir bağımlıya mı dönüştürdü?"

"Bilmediğimi söyledim."

"Yanaklarınızın kızarması, dudaklarınızın ayrılması ve saatinize dokunup durmanız aksini söylüyor. Bu kadar okunabilir olmak istemiyorsanız, tepkilerinizi eğitin. Söylediklerinizi, zayıflıklarınızın istismar edilmesinin kesin bir yoludur."

Lanet olsun ona. Nasıl olur da daha önce kimse bu adamı öldürmeye teşebbüs etmez? Onun yörüngesine gireli bir haftadan az oldu ve şimdiden onu boğarak öldürme isteği duyuyorum.

"Tavrınız yüzünden size istediğinizi vermeyeceğim." Kucağına vuruyor. "Şimdi otur."

Kendimi onun kucağına bırakırken midemin dibine yerleşen hayal kırıklığı acısını görmezden geliyorum. Kalçalarının sertliğine rağmen, bu pozisyon başta düşündüğüm kadar rahatsız edici değil.

Aklımdan çıkaramadığım tek şey onun odunsu kokusunun beni sarması. Duman gibi, yoğun ve aşılmaz. Bu pozisyonda, devasa yapısıyla beni içine çekiyor. O kadar yakınız ki, sıcak nefesi ensemin hassas derisine damlıyor ve omurgamda bir ürperti uyandırıyor.

Lanet olsun.

Bu samimiyet için kayıt yaptırmadım. Elbette, sonunda beni becereceğini biliyordum, ama oyunlar ve itme ve çekme daha önce deneyimlediğim her şeyin ötesinde.

Beni sadece lanet kucağına oturtarak nasıl yabancı duygularla dolu bir su birikintisine sokabilirdi?

"Şimdi ye," diye emrediyor, vahşi bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor.

Jonathan'ın konuşma tarzında beni etkileyen bir şey var. İliklerime kadar. Sesi bir hükümdarın, bir savaş lordunun ya da yok etmek isteyen herhangi birinin sesi gibi.

Ama aynı zamanda, otoriter tonu kalçalarımın sıkılmasına neden oluyor. İçindeki güç derimin altına işliyor ve beni boğazımdan yakalıyor.

Göz teması kurmadan, tabağı işaret ediyorum. Konuştuğumda sesim hâlâ o yabancı nefes aralığında. "Mutfak eşyalarım yanımda değil."

"Benimkini
kullan."

"Ama -"

"Bana kendimi tekrar ettirme. Bundan hoşlanmıyorum ve sen de hoşlanmazsın." Kulağıma bu kadar yakın olan sesinin gürültüsü beni gözlerimi kapatmaya teşvik ediyor, böylece bir anlığına içinde kaybolabiliyorum.

Onun yerine çatalı alıyorum, spagettiyi etrafında döndürürken elimin titrememesine şükrediyorum ve bir ısırık alıyorum. Çiğnememe rağmen neredeyse hiçbir şey tatmadım.

Bu imkansız.

Tüm duyularım Jonathan'ın sırtımdaki göğsünden ve kıçımın altındaki kalçalarından yayılan sıcaklığa odaklanmış durumda. Dün geceki yanık yeniden canlanıyor, ihtiyaçla titreşiyor... ne? Daha fazla mı? Neyim var benim böyle?

"Ye," diye sesleniyor. "Ve sakın durma."

Yemeğe odaklanarak onu görmezden gelmeye çalışarak bir çatal dolusu daha alıyorum.

Jonathan'ın parmakları bluzumun düğmelerine takılıyor ve sütyenimin altındaki teni ortaya çıkarana kadar onları çözüyor. Uzun parmaklarını solgun tenimde acımasız bir nezaketle gezdiriyor.

"Bugün dantel," diye düşünüyor. "Bu sefer çirkin mor yok mu?"

"Ne yapıyorsun?" Ses tonumdaki muhtaçlıktan ve kafa karışıklığından nefret ediyorum.

"Yemeye devam et."

"Ben zaten yiyorum."

"Bunu yeterince yapmıyorsun."

"Peki ya sen? Yemek yemeyecek misin?"

"Yemeyeceğimi kim söyledi? Seni akşam yemeğine davet ediyorum."

Ürpertici ses tonu sırtımdan aşağı yabancı bir hissin zaplarını gönderiyor. Ben buna odaklanamadan Jonathan elini boğazıma doluyor, uzun işaret parmağı çukur deriye bastırıyor. Sert değil ama dikkatimi çekecek kadar sert.

Dokunuşuyla nabzım fırlıyor ve başparmağını nabız noktamda kaydırırken son derece garip bir şey oluyor, beni boğmakla tehdit ediyor ama tam olarak o kadar ileri gitmiyor.

İç çamaşırım.

Kaygan

hissediyorum.

Vay canına. Kahretsin.

Acı bile vermedi, değil mi? Yine de buradayım, aklımın almadığı bir zevkle çıldırmış durumdayım.

"Bana kendimi her tekrar ettirdiğinde cezalandırılacaksın. Her tavır gösterdiğinde de cezalandırılacaksın. İtaatsizliğe hiç tahammülüm yok." Serbest kalan eli sütyenime uzanıyor ve onu aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Zaten gergin olan meme ucumu çimdikliyor. "Ama bunu sana zaten söyledim, değil mi?"

Nefesim kesildi, neredeyse çatalımı düşürüyordum.

Tepkimi duymamış gibi, parmağını saldırıya uğrayan meme ucunun üzerinde gezdirdikten sonra tekrar büküyor.

"Jonathan..." İniltilerim odanın sessizliğinde bir mantra gibi yankılanıyor. "Yemek yemiyorsun." Başparmağı başparmağımı sıkarken sesi alçalıyor.

boğazımdaki nabız noktası. "Eğer yapmazsan, duracağım."

Bir sonraki çatalımı kaldırıyorum, üzerinde yemek olup olmadığından bile emin değilim ve ağzıma atıyorum.

Göğüs ucuma saldırmaya devam ederken ellerim titriyor. Jonathan'ın bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, bunu daha önce hiç hissetmediğim.

Vücuduma enjekte ettiği yabancı hisler için yanıp tutuştuğum kadar hiçbir şey için yanıp tutuşmamıştım.

Nefret ettiğim birini hiç bu kadar arzulamamıştım.

Jonathan boğazımı kullanarak vücuduma açı veriyor, böylece sırtım göğsünün sert çıkıntılarıyla buluşuyor. Göğüslerim yüzüne doğru itiliyor ve dudaklarını bir meme ucunun etrafına sarıyor. Hafif kirli sakalı, yumuşak eti emip ısırırken zonklayıcı bir sürtünme yaratıyor. Diğer eli boğazımı rehin tutarken parmakları diğer meme ucuma işkence etmeye devam ediyor.

Ürperiyorum, çatal tabakta şıngırdarken binlerce kıvılcım rahmime çarpıyor.

Tenime karşı hırıltılı bir sesle konuşurken hareketleri durdu, "Ne dedim ben?"

Çatalı hızla elime alıyorum, spagettiyi dişlerinin üzerinde yuvarlarken kendimi yemek yemeyi öğrenen bir çocuk gibi hissediyorum.

Meme ucuma yapılan saldırı beni çılgına çeviriyor. Çekirdeğim kaygan ve titreşiyor, dün gece ulaştığım patlama noktasına yakın, ama tam olarak değil.

"Bunlar oldukça hassas, değil mi?" Dilini pembe tepe üzerinde ileri geri kaydırıyor. "Acıyor mu?"

Yemekten boğulmamak için yavaşça çiğniyorum ama başımı sallamayı başarıyorum. "Öyle, değil mi?"

Tekrar başımı sallıyorum, bunu neden yaptığımdan bile emin değilim. "Ama bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorsun."

Ona bir hayvanınki gibi derimin altına vuran bir vahşilikle bakıyorum. Telepatik güçleri var mı?

Jonathan meme ucumu bırakıyor ve elini karnımdan aşağıya, dağınık, düğmeleri zor iliklenen bluzumun üzerinden kaydırıyor.

Kesik kesik bir nefes alıyorum ama yemekten bir ısırık daha almayı ihmal etmiyorum.

Bu çok boktan bir durum ama bunu durduracak irademyok.

Yakalandım, oltaya geldim ve battım. Mücadele edip kısa sürede ölmek yerine, son bir kez yüzmenin tadını çıkarmayı tercih ediyorum.

Jonathan eteğimin içine ve iç çamaşırımın altına uzanıyor. Uzun, erkeksi parmakları klitorisimin etrafında dönerken çıplak tenimde kavurucu sıcak izler bırakıyor.

"Mmm. Islanmışsın." Takdirkâr tonu, saf mutluluk içinde gözlerimi kapatmama neden oluyor.

Daha önce hiç ama *hiç* kimse için ıslak olmayı denemedim. Uyuşukluğumun farkına vardım ve onunla birlikte yuvarlandım. Bir şey varsa, onunla geliştim. İlk kez bu kadar mutluyum.

Mazoşist falan mıyım ben?

Jonathan aynı anda hem meme ucumu hem de şişmiş klitorisimi çimdikliyor.

Bu sefer hiçbir uyarı yok. Tehlike alarmı ya da midemin kasılması bile yok. Sıcaklık beni yakıcı pençelerine sürüklüyor. Çığlık atıyorum ve sanki her zaman olması gerektiği gibi elinin üzerinde patlıyorum.

Bu düşüş, halatsız bungee jumping yapmak gibi, ama yine de hayatımın atlayışı gibi hissettiriyor. Asla geri dönemeyeceğim bir atlayış.

Oh, Tanrım.

Jonathan boğazımı bırakıp tabağı gösterdiğinde hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Boştu. Tıpkı içim gibi.

O piç beni hepsini yemem için kandırdı.

"Aferin kızıma." Sırıtıyor, sonra sandalyeye oturmam için beni üzerinden itiyor, ayağa kalkıyor ve gidiyor.

Orada kalıyorum, kıyafetlerim buruşmuş, içim zonkluyor ve meme uçlarım ağrıyor.

Ve yine de, tek istediğim daha fazlası. Berbat durumdayım.

AURORA

Jonathan'ın yanında altı ay hayatta kalabileceğimi söylediğimi hatırlıyor musun?

Sadece iki hafta oldu ve şimdiden aklım başımda değil.

Her gün, bir sonraki adımda ne yapacağını düşünerek titreyerek eve döndüm. Hangi düğmelere basacak. Hangi gülünç taleplerde bulunacak.

Her akşam yemeğinde ve kahvaltıda Jonathan beni kucağına oturtur ve tüm tabağımı yedirir.

Artık yemekle ilgili bile değil.

Özür dilemeden bana dokunması ya da ona karşı geldiğimde kıçıma şaplak atması bir alışkanlık haline geldi. Daha da kötüsü, dört gözle beklediğim bir şey haline geldi.

Yapmamalıyım.

Jonathan içinde kaybolabileceğim ya da yakınlaşmama bile izin verecek türden bir adam değil.

Ancak beni kucağına çektiği anda artık itiraz bile etmiyorum.

Olunabilecek en doğal yer haline geldi.

Her parmaklama, meme uçlarıma işkence etme ve boğazımı rehin tutma seansından sonra Jonathan beni dağınık düşüncelerim ve titreyen uzuvlarımla yemek odasında yalnız bırakıyor.

Bazen, kahvaltıya geç kaldığımda beni odamdan alır ya da beni yatağa yatırır ve ona çok nefret ettiği bir tavır sergilediğim için bana şaplak atar.

Diğer zamanlarda bana e-posta gönderiyor - mesaj yok, çünkü onun sözleriyle bunlar çocukça. Son yazışmalar dün gece ile bu sabah arasındaydı.

GÖNDEREN: JONATHAN KING

Kime? Aurora Harper

Konu: Geç kalacağım ama sakın uyumaya kalkma

Yüzüstü yatağınıza uzanın ve üzerinize hiçbir şey giymeyin.

GÖNDEREN: JONATHAN KING

Kime? Aurora Harper

Konu: Uykuya Dalmamak İçin İkinci Hatırlatma

İçeri girdiğimde karnının üstünde olsan iyi edersin, yoksa o kıç bedelini öder.

UYKUYA DALDIM, ASLINDA YORGUN OLMAKTAN ÇOK MEYDAN OKUMAKTAN,
ve beni gerçekten bayıltan baş döndürücü bir orgazmı benden koparmadan önce kıçım bedelini ödedi.

Bugün kendimi çok yorgun hissettiğim için geç uyandım.

GÖNDEREN: JONATHAN KING

Kime? Aurora Harper

Konu: Sabahınız Tam Altmış Saniye İçinde Kötüye Dönecek.

Kahvaltıya geç kaldığınız her dakika ekstra cezadır. Eğer bugün oturmak istiyorsan, aşağı gel. Şimdi.

AŞAĞI INDIM, ON DAKIKA GECIKTIM VE SÖZÜNE SADIK KALDI.
Kıçıma baskı yapmamak için yana doğru.

Kısa sürede e-postalarına ve içindeki emirlere bağlandım. Dikkatimi talep etme ve sanki her zaman onunmuş gibi el koyma şekli.

Bunları okurken onun buyurgan sesini duymamın da bir faydası olmuyor. Jonathan'ın otoritesi, çekici olduğunu rahatlıkla kabul edebileceğim birkaç şeyden biri.

Güçlü bir özgüvenle istediğini alan erkeklerde bir şeyler vardır. Tehlikeli erkeklerle bağlantı kurma eğilimim olduğunu hep biliyordum ama bu, bunu uygulamak için mümkün olan en kötü senaryo.

E-posta alışverişleri ve güç oyunları dışında, neredeyse tamamen ayrı hayatlar yaşıyor gibiyiz. Jonathan beni asla odasına davet etmiyor ya da geceyi benim odamda geçirmiyor.

Ve bunun için minnettarım. Tüm cinsel uyarımlardan ve beni zorladığı patlayıcı orgazmlardan sonra, kendimi her zaman içinde boğulurken bulduğum yüksek ve suçluluk duygusundan kurtulmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Yapmamam gerekirken onun dokunuşundan zevk almanın utancı ve Jonathan'ın aslında ne olduğu gerçeği daha sonra her zaman bana çarpıyor.

Kendime bunu unutturmak için, o burada değilken Alicia'nın odasına gizlice giriyorum - ve Margot'nun arkasından. O da zorba efendisi kadar çekingen. Uşak Tom da konuşmuyor. Ciddiyim. Bir keresinde Margot'ya bir şey sorduğunu duymasaydım, onun dilsiz olduğundan şüphelenirdim.

Bir de Jonathan'a ofisinde eşlik eden ya da bazen kahvaltılarımızı yüzüne bulaşan züppe bir ifadeyle bölen Harris var. O ilk gün Jonathan'la birlikte ofisimize gelen akıllı gözlüklü adam. Mülayim gözleri, CEO'su gibi insanlara karşı aynı umursamazlığa sahip.

Yemin ederim ki tiran, kibirli kıçının yörüngesine girenleri kendisinin bir uzantısı olmaları için seçiyor.

Her neyse, Alicia'nın odasını karıştırmam bir işe yaramadı. Ben de o kitapları okumaya devam edemiyorum. Sadece...yapamıyorum.

Onları açtığım anda, boş gözler ve koli bandıyla dolu karanlık geri dönüşler yaşıyorum. Gerilim romanları okumamamın ve piliç edebiyatıyla yetinmemin bir nedeni var. Pandora'nın kutusunu kapatarak uzun zaman geçirdim ve onu tekrar açmaya niyetim yok.

Jonathan arkasında kanıt bırakacak değil ya. Sırada, onun ofisi olduğunu düşündüğüm kilitli odaya girmem gerekiyor.

O evdeyken yukarı çıkacak cesareti kendimde bulamadım. Şu anda bile kıçıma şaplak atılmasından ve sonrasında hissettiklerimden hoşlanıyor olabilirim ama bilerek onun öfkesini çekecek kadar aptal değilim.

Kendimi korumak her zaman güçlü yanım olmuştur.

Ayrıca, onun yanında ne kadar çok zaman geçirirsem, neden bir sonraki adımı atmadığı konusunda o kadar endişeleniyorum.

Jonathan beni hiç becermeye çalışmadı. Bir kez bile. Vücuduma sahip olmaktan memnun görünüyor, sonra onu mümkün olan en acımasız şekilde bana karşı kullanıyor.

Ne zaman kucağına otursam, ereksiyonunu hissediyorum, ama hiç harekete geçmedi. Yapmasını istemediğimden değil.

Bilmiyorum.

Sadece bilinmezlik beni diken üstünde tutuyor.

"Dünya'dan Aurora'ya!"

İrkiliyorum, alt dudağımı ve kalemi ısırıyorum. *Ahh!*

Kanepede oturmuş, tasarımların provalarına bakıyorum. Ya da *bakıyordum.* Ta ki kafamın içinde kaybolana kadar.

Layla önüme bir buzlu kahve koyuyor ve uzun bir yudum alıyor. Karşıma oturup dizlerini iki yana açarak dirseklerini kalçalarına dayadığında bol pantolonu üzerine düşüyor.

Asker ağabeyleri şehre geldiklerinde de aynı pozisyonda oturuyorlar. Tam bir erkek fatma ve en sevimli yanı da bunun farkına bile varmaması. Ona bunu söylediğimde aklımı kaçırdığımı sanıyor.

"Tamam, çek."

Kahvemden bir yudum aldım. "Ne?"

"Konuş benimle, dostum. Can kulağıyla dinliyorum." "Ne hakkında?"

"Son zamanlarda ne hakkında hayal kurduğun hakkında." "Ben mi?"

"Evet, sen. Johnny'nin yanına taşındığından beri mesafelisin ve sık sık o küçük güzel kafanın içinde kayboluyorsun."

"Yapmadım."

"Senin de var. Seni tüketiyor, değil mi?"

"Hayır. Belki. Bilmiyorum." İçimi çekiyorum ve kanıtları elimden itiyorum. Zaten iyi bir iş çıkaracak kadar odaklanmış değilim, bu yüzden rol yapmayı bırakabilirim. "Hey, Lay, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ben senin adamınım. Ateş et."

"Bekaretini evliliğe sakladığını biliyorum ama bir şeyler hakkında bir şeyler biliyorsun. Meraklı olmak falan." Layla'nın annesi, teyzeleri, kuzenleri ve geniş ailesi - ki *çok kalabalıklar* - seks konusunda gerçekten açık sözlüler, ama sadece kadın arkadaşları ve aileleriyle.

Daha önce seks yapmış olabilirim ama Layla bu konuda benden daha çok şey biliyor. Neredeyse her konuda bir ansiklopedi gibidir.

"Her şeyden önce, D'mi yala. İkincisi, meraklı değilim. Her şeyi bilmek isterim, böylece hazırlıklı olurum."

"Peki, tamam. Sorum şu..." Dudaklarımı ıslatarak devam ediyorum. "Her an olabilir."

"Bir erkeğin sadece oraldan hoşlanması ne anlama gelir?"

"Viagra'ya ihtiyacı var. Dur bir saniye, Johnny'nin Viagra'ya mı ihtiyacı var? Baba fantezimi mahvettin. Hey, ona bir paket postalarsam tepkisi ne olur sence?"

Bir kahkaha patlattım. "Yapma bunu."

"Neden olmasın? Adama bir destek veriyorum. Hatta bana teşekkür etmeli."

"Öyle değil. O... bilirsiniz... sertleşiyor." "O zaman performansı berbat olmalı."

"Hiç sanmıyorum."

"Aslında ben de öyle düşünmüyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Yatak odasında bile her şeye hükmeden bir erkeğe benziyor. Kontrol onun sapkınlığı."

Bunu tekrar söyleyebilir.

Layla kahvesini içiyor, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Peki ya sen mahvettin

Bu

mu Pipet ağzımın yarısına kadar gelmişken duraksıyorum. "Neyi

?" mahvedeceksin?"

"Onun kontrolü. Jonathan gibi insanlar sonucu bilmeden önce

Hatta içeri girerler, bu yüzden bu kalıbı yok ettiğinizde, ya çirkin taraflarını ya da gizli taraflarını göstererek harekete geçerler. Her ikisi de onların gerçek benlikleridir."

"Ona meydan okuyorum. Her zaman 'evet efendim' ya da 'nasıl isterseniz efendim' demiyorum." "Muhtemelen bu, onun harekete geçmesi için yeterli değildir."

"Onu yeterince zorladığımı nasıl bileceğim? O kadar duygusuz ki, bu beni deli ediyor."

"Buraya gelip Ethan Steel'in önünde bu şirketin artık kendi malı olduğunu ilan ettiği günü hatırlıyor musun? Onu itme şeklinize verdiği tepki buydu."

Öyleydi. Jonathan bana haddimi bildireceğini söylemişti ve bildirdi,

hem de çok vahşice.

"Yani Ethan'ın Jonathan'ın çirkin ya da gizli tarafının anahtarı olduğunu söylüyorsunuz."

"Olabilir. Geçmişlerini biliyor musun?"

"Yanlış hatırlamıyorsam, şirketleri aynı anda büyüdükçe rakip haline gelen en iyi arkadaşlardı. Sonra birkaç yıl önce birbirlerinin gözünden düştüler. Ethan komaya girdi ve kısa bir süre önce sahneye geri döndü. Tüm bu süre boyunca Jonathan kendi başına hüküm sürüyordu."

"Bu herkesçe bilinen bir şey, ama ben içeriden bilgi sahibiyim." Cheshire kedisi gibi sırıtıyor.

"İçeriden bilgi mi?"

"Arkadaşımın kuzeni Birmingham'daki Steel malikanesinde çalışıyordu. - Londra'dakinin dışında ana ikametgahı. Her neyse, sen Ethan'ı hedef alırken ben de onun geçmişini araştırdım ve görünüşe göre Jonathan, Ethan'ın karısının ölümüne neden olmuş. Bazıları bunun bir ilişki olduğunu bile söylüyor ama kimse bunu doğrulamıyor."

"Aman Tanrım."

"Biliyorum, değil mi? Ethan varken neden Jonathan'ı istesin ki? Ablam neye sahip olduğunu
bilmiyordu." "Lay, ciddi ol."

"Öyleyim. Ethan, Jonathan'dan daha yakışıklı. Alnında kalın harflerle *piç* yazıyor."

Ethan yakışıklı ama Jonathan'ın sahip olduğu ölümcül güce sahip değil. Gözleri uzaklarda herkesi rehin almakla tehdit eden bir fırtına değil.

Başımı salladım. Az önce Jonathan'ı mı savundum? Buna izin yok, aklımda bile.

"Her neyse, Ethan başka bir evrendeki babam."

"Lay!"

"Ne? Sen babanı elde ettin. Ben neden benimkini hayal
edemiyorum?" "Defol git, seni dangalak."

"Tamam, tamam. İkimiz için de baba fantezisini
yaşa." "Yapmayacağım!"

Ayağa kalkıyor ama gitmeden önce iki eliyle ağzını kapatıyor ve "*Baba*" diye fısıldıyor.

Arkasından bir kalem fırlatıyorum ve gırtlaktan gelen kahkahası koridorda yankılanıyor. Başımı sallayarak üzerinde çalıştığım tasarıma odaklanıyorum.

Bu konuda beni rahatsız eden bir şey var ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Elim saatimi buluyor ve içimi bir sakinlik duygusu kaplıyor. Alicia'nın anısı beni her zaman sakinleştirdi ve içimi çok fazla şeyle doldurdu.

İlham.

Kapı çalınıyor ve Layla'nın daha fazla sataşmak için geri gelmesini bekliyorum ama sonra kapıyı çalmadığını hatırlıyorum. Ben de çalmadım.

Üniversitede tanıştığımızdan beri hiçbir sınırımız olmadı - benim onu uzak tuttuğum geçmiş dışında.

Jessica, asistanım, eşikte belirdi. Minyon yapılı, koyu kahverengi tenli ve kocaman, çarpıcı gözleri var. "Bayan Harper, sizi görmek isteyen biri var."

"Bu öğleden sonraya kadar randevum yok sanıyordum." "Evet,

ama acil olduğunu söyledi. Kendisi bir avukat."

"Onu içeri alın." Bu Jonathan'ın oyunlarından biri olabilir mi?

Jessica ortadan kayboldu. Kısa bir süre sonra kapımda koyu kahverengi saçlı ve soluk ela gözlü orta yaşlı bir adam beliriyor. Ayağa kalkıyorum ve tokalaşmayı teklif ederken elini tutuyorum.

"Aurora Harper. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Stephan Wayne. Maxim Griffin'in avukatıyım."

Elimi onunkinden süpersonik bir hızla çekiyorum, sanki yıldırım çarpmış gibi. Nefesim kesiliyor; yere yığılmamak ya da kaçıp saklanmamak için her şeyimi vermem gerekiyor.

"Beni nasıl... nasıl buldun?"

"Yapması kolay bir şey değildi ama kan konuşur, Bayan

Griffin." "Benim adım Aurora Harper."

"Neden, evet." Kanepeyi işaret ederken yüz ifadesi değişmiyor. "Bana oturmamı teklif etmeyecek misin?"

"Ofisimden çık. *Şimdi.*"

"Bu çok talihsiz bir durum Bayan Harper. Bay Griffin'in şartlı tahliye duruşmasında sizi tanık kürsüsüne çıkarmayı umuyordum."

Bu sefer, geriye doğru tökezliyorum. Neredeyse kanepenin üzerine düşüyordum ama son anda kendimi tutmayı başardım. Bacaklarım o kadar belirgin bir şekilde titriyor ki ne duruşumu ne de duygularımı kontrol edebiliyorum.

En kötü kabusum, sanki başından beri yüzeyin hemen altında gizleniyormuş gibi zihnimin ön saflarına hücum ediyor.

Boş Gözler.

Kan.

Koli bandı.

Mutlak ıssızlığın bakışı. Hayır.

Yine mi? Hayır. Hayır.

"Şartlı tahliye için uygun değil." Sesim zar zor duyuluyor.

"Yargıç örnek davranış için fikrini değiştirdi." Bu doğru olamaz.

Bu bir kabus.

Kalbim yüksek sesle ve hızla atıyor. Ormanda koşan o kızım, nefesim daralıyor, ciğerlerim boğuluyor, başım acıdan çatlamak üzere.

Geliyor.

İşte orada.

Onlar da orada.

"Bayan Harper."

Avukatın bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırıyorum.

"Fikrinizi değiştirmeyeceğinizden emin misiniz? Yargıca genç olduğunu ve kafanın karışık olduğunu söylersen -"

"Genç ve kafası karışık değildim. Bir canavarı olduğu gibi gördüm ve ona göre hareket ettim. Şimdi ofisimi terk et ve bir daha asla geri dönme." Sözlerimin şiddetinden boğazım acıyor. "Onun gibi bir adamı savunduğun için utanmalısın. O kadınlar senin kızın, karın, kız kardeşin olabilirdi."

Stephan ceketinin içine uzanıp bir zarf ve bir kartvizit çıkarırken yüz ifadesi değişmiyor. Onları almadığımda masanın üzerine bırakıyor. "Fikrini değiştirirsen beni ara."

O gider gitmez kanepeye çöküyorum, ellerim ve bacaklarım titriyor, sırtımdan ve şakaklarımdan ter akıyor.

Kalbim ağrıyor ve yanmak üzereymişim gibi hissediyorum.

Hatıralarım geri gelmeye başladığında dizlerimi göğsüme çekiyorum. Saldırılar. Küfürler.

Saldırı.

Hayır. Lütfen hayır.

Zarf bana bakıyor. Kimden geldiğini biliyorum. Onu yakmayı, atmayı düşünüyorum ama bulmacayı çözme ihtiyacı beni tekrar vuruyor.

Ve bu sefer, bunu görmezden gelemem.

Kararsız parmaklarımla açıyorum. Dağınık el yazısıyla yazılmış düz beyaz kâğıt benimle alay ediyor.

Muse'u hatırla,

Bir dahaki görüşmemizde, ya ben seni öldüreceğim ya da sen beni.

AURORA

İşten erken ayrılmak.

Ama Jonathan'ın evine gitmiyorum.

Aslında, bir an için arabamı bir yere sürmeyi düşündüm.

Başka.

Galler'e gidebilirim. Ya da İskoçya'ya.

Eğer bu hala çok yakınsa, başka bir ülkeye gidebilirim. Haritadan bir yer seç ve oraya uç.

Yeniden başlayabilirim. Zaten bir yeniden doğuş yaşadıysam, bir tane daha yaşayabilirim, değil mi?

Ama H&H, Layla ve diğer herkesi geride bırakamam.

Kendi ellerimle başladığım bu rüyadan vazgeçemem. Hayatımın geri kalanında kaçmaya devam edemem.

O gün duruşmadan çıktığımda, bir daha asla hayatımın efendisi olmayacağına söz verdim.

Sanki buna hakkı varmış gibi her nefesimi kontrol edemeyecek. Sanki bana verdiği için hayatımın sahibiymiş gibi.

Biri bana her baktığında yanlış nefes alıyorum. Yumurtaları, hakaretleri, *saldırıyı* bekliyormuş gibi etrafımı izliyorum.

"Şeytanın dölü."

"Babasının kızı."

"Katil! Katil! Katil! KATİL!"

Frene basıyorum ve sanki bu kafamın içindeki seslerin daha yüksek sesle bağırmasını engelleyecekmiş gibi iki elimi kulaklarıma koyuyorum.

Nefes alamıyorum. Kalp atışlarım göğsüme ağır bir yük binmiş gibi hızlanıyor.

Hayır.

Kimse beni bulamaz. *Bulamazlar*.

Avukatın bunu yapmış olması, geçmişimin geri geleceği anlamına gelmiyor.

Kendimi toparlamam ve daireme gitmem birkaç dakikamı alıyor. Yol boyunca dikiz aynasına bakıyorum ve omzumun üzerinden, nereden geldiği belli olmayan bir el hayal ediyorum.

Resepsiyona ulaştığımda sinirlerim altüst olmuş bir haldeydim. Kafam kurbanların ailelerinin çığlıkları, ağlamaları ve bana *nedenini sormalarıyla* dolup taşıyor.

Kendimi bile tanımıyordum. Onlara nasıl cevap verebilirdim?

"Bayan Harper." Resepsiyondaki Paul televizyonun sesini kısarak beni engelliyor.

Durdum ve gülümsedim. "Selam Paul. Nasılsın?" "İyiyim. Taşındınız mı?"

"Evet, geçici olarak. Kira kontratı bende kalacak."

"Anlıyorum." Dudaklarını yukarı kaldırıyor ama ben duraksamayı kaçırmıyorum. "Senin için yeni bir paket var."

Kalp atışlarım, avukatın ziyaretinin ardındaki sebepten çok daha farklı bir şeyle fırlıyor.

Alicia'nın sesli mesajı.

"Nerede o?"

Paul geçen seferki gibi tezgahın altından küçük bir kutu çıkarır.

Hafif bir gülümsemeyle alıyorum. "Mektuplarımı kontrol etmek için uğrayacağım ama başka mektuplar geldiğinde beni arayabilir misin?"

"Kesinlikle, bayan."

"Çok teşekkür ederim Paul." Garip bir konuşma yapma çabasıyla boş kanepeyi işaret ediyorum. "Bugün Shelby yok mu?"

"Kendini iyi hissetmiyor." Bakışlarını tekrar televizyondaki Premier Lig maçına kaydırırken İngiliz aksanı her zamankinden daha kalın.

Ona tekrar teşekkür ediyorum ve daireme girene kadar dakikaları sayıyorum. İçeri girer girmez ceketimi silkiyor, ayakkabılarımı tekmeliyor ve televizyonuma koşuyorum. Flaş belleği takıp Play tuşuna basıyorum.

Diğer seferde olduğu gibi, Alicia'nın sesi içeri sızmadan önce başlangıçta bir sessizlik oluyor.

"Sana yalan söyledim Claire ve özür dilerim. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama seni koruduğumu sanıyordum. Seni korumanın tek yolunun

seni karanlıkta tutmak. Belki bu benim en parlak kararım değildi ama saçının bir telinin bile incinmesinin bana ne kadar acı verdiğini bilmeni istiyorum. Umarım itiraf etmek üzere olduğum şey için beni affedersin."

Sesi kesildi.

İleri atlıyorum ama geçen seferki gibi kayıt bitiyor. Lanet olsun.

Sanki bunu kim gönderdiyse bana tatsız bir şaka yapıyor.

Ekranı boş olan televizyonumun önüne çöküyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Beni karanlıkta tutmakla neyi kastetmiş olabilirdi? İkimizin de tanıdığı şeytan hakkında mıydı? Gerçi Alicia onunla pek görüşmezdi. Bana genellikle okulda gelirdi, evde değil.

Yoksa bu başka bir şeyle mi ilgili?

Dürüst olmak gerekirse artık bilmiyorum. Mantıklı düşünemeyecek kadar duygusal olarak tükenmiş ve bitkin durumdayım.

Avukatın ziyaretini hatırladıkça bacaklarım titriyor. Şartlı tahliye. Şartlı tahliye dedi.

Sadece on bir yıl sonra şartlı tahliye edilemez.

Kara bulutlar üzerimde geziniyor ve dizlerimi göğsüme çekip pantolonumu kavrarken parmaklarım titriyor ve bir heykel gibi olduğum yerde kalıyorum.

O gün yaptığım şey buydu.

Oturmuyordum ama bir heykel gibiydim.

Bulmacalara olan aşkım benim lanetimdi. O gün ormana gitmemeliydim. Babamın bulmacasını çözmeye çalışmamalıydım.

Ama ben yaptım.

Kapüşonumu giydim, bisikletimi aldım ve bir dedektif gibi arkadan takip ettim. Sherlock Holmes falan olduğumu düşünerek kendimi çok beğenmiştim.

Babamın bu sefer kazanamayacağını düşünerek.

Her zaman benim onun bir uzantısı olduğumu ve bu nedenle beni herkesten daha iyi okuyabildiğini söylerdi.

Ben de onu okuyabildiğimi kanıtlayacaktım.

Ya da ben öyle sanıyordum.

GEÇMIŞ

Babamın kamyoneti küçük bir kulübenin arkasında yavaşlayarak durur. Hımm. Bu sabah yaptığı iş gezisinden sonra buraya bensiz gelebileceğini düşünmüş. Onu bekleyen bir sürpriz var.

Buraya ilk kez gelmiyorum. Burası aletlerini sakladığı yer. Babam bir avcı ve tamircidir. Aletleri sever.

Yarın yine ava çıkacağız. Tavşanların ve geyiklerin ölmesinden pek hoşlanmıyorum ama takip etmeyi, kovalamayı ve adrenalin patlamasını seviyorum.

Babam, onun gibi hedefi vurabilmem için avlanma yöntemlerimi mükemmelleştirmem gerektiğini söylüyor.

Ne de olsa babam yaşayan en iyi avcı.

Kamyonetinin kapısı açılıyor ve iniyor. Bisikletimle bir ağacın arkasına saklanırken muzipçe gülümsüyorum.

Babam geniş omuzlu ve uzun bacaklı iri bir adam. Sarı saçları ve sakalı var ve mavi gözleri o kadar derin ki büyüleyici. Kasabadaki bütün kadınlar babama bayılır.

Ama hiçbir zaman bana bir anne getirmek istemedi. Başlarda sadece ikimiz olacağımıza karar vermişti.

Her şeyi birlikte yaparız. Koşuyoruz, avlanıyoruz ve bulmaca çözüyoruz. Birlikte yemek yapıyoruz ve hatta yerel festivallere yan yana gidiyoruz.

Annemi hiç tanımadım ve Alicia da sık sık ziyaret etmiyor. Babam benim dünyam ve her zaman söylediği gibi, onu gururlandıracak şekilde büyüyeceğim.

Babam beyzbol şapkasını takar ve kamyonu çevirir, ardından kulübeye girer.

Belki de bensiz eğleniyordur. Bu ne cüret? Ben onsuz eğlenmiyorum. Alicia'nın şehirde olduğu zamanlar hariç. Benimle eve gelmeyi sevmiyor. Sanırım düğün günü bizi Londra'ya kadar takip edip beni kaçırdığı için babamdan hâlâ nefret ediyor. Benimle asla eve gelmiyor ve ziyaret ettiğimden bahsetmememi söylüyor.

Babamdan bir şeyler saklamaktan nefret ediyorum ama Alicia içinse sorun yok.

Bisikletimi ağacın arkasına bırakıyorum ve ağaçları kamuflaj olarak kullanarak kulübeye yaklaşıyorum. Birkaç metre uzaklaştığımda babam yeniden ortaya çıkıyor.

Ama yalnız değil.

Adam kadını dışarı sürüklerken ayaklarının dibinde topal bir kadın yatıyor. İlk başta ne gördüğümü anlamıyorum. Babam ve bir kadın.

Yani, babamın kadınlar arasında popüler olduğunu ve bazı randevulara

gittiğini biliyorum ama onları benimle hiç tanıştırmıyor. Neden onları

Orası bizim ana kampımız mı olacaktı?

Onu sert zeminde sürüklediğinde ve başı döndüğünde kadının yandan görünüşüne bir göz atıyorum. Kafası, şişkin, kan çanağı ve boş olan gözleri dışında gümüş koli bandıyla bağlanmış. Bana bakıyorlar ama doğrudan içimi görüyorlar. Kolları gevşek ve kirli pembe elbisesinin eteklerini ıslatan bir kan izi vücudundan aşağı süzülüyor.

Nefesim kesiliyor ve hemen iki elimle ağzımı kapatıyorum. Babam duruyor ve küreğini yere saplayarak dönüyor.

Bir an için beni gördüğünü sandım. Sanırım gelip beni yakalayacak.

Olduğum yerde donup kalıyorum, sesimi çıkarmıyorum. Nefes bile almıyorum ama yanaklarımdan süzülen ve parmaklarımı ıslatan gözyaşlarımı kontrol edemiyorum.

Her gün baba dediğim adamın yüzü aynı. Yüz hatları aynı, o masmavi gözler ve sarı sakal. Gördüğüm her şey babam.

Ve yine de... değil.

Ve yine de... ölü bir kadının cesedini sürüklüyor. Oraya gidip bağırmak, nedenini sormak, açıklamasını talep etmek istiyorum ama bırakın yanına gitmeyi, hareket bile edemiyorum.

Baba dediğim adama bakarken ağacın arkasında dikili kalıyorum. Babama. Benim tek ailem.

Onun yerine bir şeytan var.

Babam arkasını döner ve kadının başı yere düşer, elleri cansız bir şekilde arkasına kayar.

Sanırım kusacağım.

O gözden kaybolur kaybolmaz bisikletime doğru koşuyorum. Ayağım takılıyor, düşüyorum ve tekrar ayağa kalkıyorum. Dizim acıyor ve sıcak sıvı kaval kemiğimden aşağı damlıyor. Kalbim sıkıştığı yerden kurtulmak üzere ama bisiklete binene kadar durmuyorum.

Babamla bizim dünyamız dediğimiz ormanda bisiklet sürerken

bacaklarım titriyor. Onun dünyası benimkinden farklı.

Onun dünyasında koli bandı ve boş

gözler var. Ve kan. Çok fazla kan.

Bağırsaklarımı kusma ihtiyacı bana tekrar saldırıyor ve neredeyse ona teslim oluyorum. Ama vermiyorum.

Bisikletin tekerleklerinin sesinde, kuru yaprakların ve dökülen dalların çıtırtısında boğuluyorum.

Olabildiğince hızlı pedal çevirirken arkama bakmıyorum. Şimdi ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Ya... Ya babam ona yardım ediyorsa? Ya - Bu düşünce karşısında çılgınca başımı sallıyorum.

Sahne netti. Ne kadar çevirirsem çevireyim bu konuda hata yapamam.

Yolun kenarında durup nefesimi tutuyorum. Tırnaklarım avuçlarıma batıyor ve daha fazla gözyaşı yanaklarımı ıslatırken dudağımı ısırıyorum.

Babam...

Hayır. Söyleyemem.

Arka cebime uzanıp telefonumu aldım. Alicia. Kız kardeşimi aramalıyım. O bana ne yapacağımı söyleyecektir.

Telefon çalmıyor. Lanet olsun.

Bekle. Şimdi düşündüm de, Alicia oğlu Aiden'ın kayıp olduğundan bahsetmişti. Bir şey mi oldu?

Düşüncelerim oradan oraya sıçrıyor, odaklanamıyorum. Düzgün düşünememek felç edici. Beynimde çok fazla şey oluyor ve denesem bile her şeyi tarayamıyorum.

Tek bildiğim kız kardeşimle temasa geçmem gerektiği. Ailesinin güvende olduğundan emin olmalıyım ve bana ne yapmam gerektiğini söylemeli.

Parmaklarım 'Jonathan' başlıklı numaranın üzerinde geziniyor: Sadece Acil Durum' yazan numaranın üzerinde geziniyor. Alicia onu sadece ölüm kalım meselesi olduğunda ve ona ulaşamadığımda aramamı söylemişti.

Bu kesinlikle öyle.

Numarayı tuşladığımda ve telefon çaldığında ayak parmaklarım ayakkabılarımın içine kıvrılıyor. Dokuz yıl önceki düğünden beri Jonathan'la bir kez bile görüşmedim. Alicia ziyarete yalnız geliyor ve genellikle telefonlaşarak haberleşiyoruz. Ona FaceTime yapmasını söylediğimde, bunun genç nesil için olduğunu, kendisi için olmadığını söylüyor.

"Merhaba." Güçlü bir ses beni hayallerimden uyandırdı. "H-hey... Ben... Ben... Clarissa... A-Alicia'nın kız kardeşiyim."

"Kim olduğunu biliyorum."

Oh. Beni hatırlıyor. Neden kendimi biraz daha açıklamam gerektiğini düşündüm bilmiyorum.

"Alicia orada mı? Ona ulaşmaya çalışıyorum ve..."

"O öldü."

Kalbim bugün ikinci kez neredeyse yere çarpıyordu. "Ne?" "Cenaze

yarın. Orada olmanı bekliyorum."
Hat kesildi.

Hemen ardından kalbim geliyor.

Düşündüğüm şeyi kastetmiş olamaz, değil

mi? Onu tekrar aradım ama cevap vermedi.

Hayır, hayır, hayır.

Tarayıcımı açtım ve Alicia King'i arattım. Onu özlediğimde genellikle yaptığım şey bu. Jonathan ve oğullarıyla birlikte internette bağış toplama etkinliklerinde ve partilerde çekilmiş fotoğraflarını inceliyorum.

Yine de önümde sıralanan sonuçlar bu neşeli olaylardan değil.

'Son Dakika Haberleri: Alicia King trajik bir kazanın ardından ölü bulundu. 'Jonathan King, eşi Alicia King'in ölümünden sonra dul kaldı. 'Bir kaza Jonathan King'in eşi Alicia King'in hayatını aldı.'

İlk yağmur damlacıkları ekranıma çarptı ve kısa süre sonra daha fazlası geldi.

Alicia'nın beyaz arabasının resimlerini gördüğümde bacaklarım beni terk ediyor ve yere düşüyorum, alışveriş yaparken ve yemek yerken beni tüm şehre götürdüğü araba.

Ardından beyaz bir çarşafla örtülü bir cesedin görüntüleri belirir.

Hepsi bugüne ait olan makaleler arasında gezinirken yağmur görüşümü bulanıklaştırıyor. Alicia öldü. Kız kardeşim öldü.

Hayır

.

Hayır

.

Alicia. Beni bırakamazsın.

On sekiz yaşıma geldiğimde Londra'da bir üniversitede okumayı seçersem birbirimizi daha sık göreceğimize söz verdi.

Oraya varana kadar günleri sayıyor, takvimimden üstlerini çiziyordum.

Keder duygusu sessizce yaklaşıp beni pençesine alırken boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Birlikte geçirdiğimiz tüm anlar kafamın arkasında uzak bir şarkı gibi çalıyor ve onu sonsuza dek kaybettiğim gerçeği içimi kaplıyor beni karanlık bir dalgaya sürükledi.

Kasvetli bir dünya.

Boğulmuş bir kalp.

Böyle bir şey olamaz.

Alicia gitmiş olamaz.

Bu bir yalan. Öyle olmak *zorunda.*

Başımla ne kadar pazarlık etsem de gözyaşlarım gözlerimi kör ediyor.

Gökyüzüne, fırtınalı bulutlara ve şiddetli yağmura bakıyorum. Ağaçlarda uğuldayan rüzgâra ve ıssız yola.

İçinde böyle hissediyorsun. Çorak. Boş.

Uyandır beni, lütfen. Nefes alamıyorum. Biri beni uyandırsın.

Telefonum titriyor ve on altıncı yaş günümde babamın beni kollarına aldığı bir resim ekranda yanıp sönerken irkiliyorum.

Benim kahramanım.

Ona kahramanım adını verdim ama o asla bir süper kahraman pelerini giymedi. Yakınından bile geçmedi.

Arkama bakıyorum, gözyaşlarım durma noktasına geliyor. Bisikletime atlıyorum, telefonumu sepete atıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde yolda pedal çeviriyorum. Yağmur beni ıslatıyor, siyah saçlarım alnıma ve ağzıma yapışıyor ama yüksek hızımı durdurmuyorum.

Telefon babamdan gelen bir mesajla yanıp sönüyor.

Kahramanım**:** Buradaydın, değil mi küçük ilham perim?

İlham perisi. Babam bazen bana böyle seslenir. Ona neden bu lakabı kullandığını sorduğumda, daha iyi bir adam olması için ona ilham verdiğimi söyledi.

Arkama bakarken nefesim kesiliyor. Kimse beni takip etmiyor ama sanki biri takip ediyormuş gibi hissediyorum.

Telefon tekrar yanıp sönüyor ve bu sefer cevap veriyorum, kaçışıma devam ederken hoparlörü açıyorum.

"Clarissa." Kibar, misafirperver sesi havayı boğuyor. Yorkshire aksanı neredeyse hiç yok. "Telefonlarıma cevap vermemenden hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Neden...? Bana nedenini söyle, baba."

"Göründüğü gibi değil, Muse. Beni evde bekle. Döndüğümde konuşuruz."

"Neden, baba?!" Çığlık atıyorum. "*Neden*?"

"Çünkü yapabilirim. Birazdan orada olurum."

Hat kesildi. Aynen böyle. Tamamen kesildi.

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama gevşek kalıyor ve hiçbir şey çıkmıyor.

Bir uçurumun kenarından aşağı doğru pedal çevirmeyi düşünüyorum.

Belki bunu yaparsam, babamın ihanetini ve Alicia'nın kaybını hissetmeyeceğim.

Belki bugünü hafızamdan silebilirim ve Alicia'yı arayabilirim ve o da telefonu açar. Babamla bir bulmaca çözebilir ve sonrasında ona pizza yapabilirim ve Netflix'te gerçek suçları izleriz.

Ama kendimi uçurumun kenarına sürüklemek hiçbir şeyi çözmeyecek.

Yerde sürüklediği ölü kadını hayata döndürmeyecek.

Yorgun bacak kaslarımın çığlıklarını ve insanların bana komik bakışlarını görmezden gelerek şehir merkezine kadar pedal çeviriyorum. Bazıları beni selamlıyor ama cevap vermiyorum. Cevap veremiyorum.

Ağzımda sadece birkaç kelime var ve hiçbiri bir selam olarak geri söylenmek için değil.

Eski püskü bir binanın önünde duruyorum, bisikletimi bir kenara atıyorum ve içeri giriyorum. Eşikte tereddüt ediyorum ama sonra Alicia'nın yumuşak sesini hatırlıyorum.

"Bir suç ortağının sessizliği, suçu işlemeye benzer.

Bir daha göremeyeceğim Alicia. Alicia, sanki hiç var olmamış gibi hayatımdan çalındı.

İçeri daldım ve birkaç memur girişte durakladı. Yağmurdan sırılsıklam olmuş, giysilerim tenime yapışmış, yüzüm solgun, dudaklarım soğuktan morarmış bir halde berbat görünüyor olmalıyım.

Siyah bir memur bana yaklaşıyor, gözleri sert ama misafirperver. "Yardımcı olabilir miyim, bayan?"

"Ben... Ben bir cinayet ihbarında bulunmak istiyorum."

JONATHAN

Ben döndüğümde Urora evde değildi.

Telefonuna da cevap vermiyor. Ve son e-postama hala cevap gelmedi.

Beni görmezden gelemez. Eğer sinir krizi geçirir ya da yaramazlık yaparsa, bunun acısını kıçından çıkaracağım.

Ama o, geçerli bir nedeni olmadan öfke nöbeti geçiren tiplerden değil. Bu sabah tabağını yalayıp temizledikten sonra parmaklarıma boşaldı.

Onu bıraktığımda eteğini düzeltti ve odasına dönerken kıyafetlerini değiştirmesi gerektiğini söyleyerek homurdandı.

Krize gerek yoktu.

Ne kadar haksızlığa uğramış hissederse hissetsin, Aurora sadece benim sağlayabileceğim dokunuşa ne kadar ihtiyacı olduğunu fark ediyor. Konu ben olduğumda kendisiyle savaşamayacağını biliyor. Ne kadar inkar ederse, vücudu o kadar hızlı emrim altına giriyor.

İstemediği halde düşmesinde bir coşku var. Onu yavaş yavaş mükemmel itaatkârım olacak şekilde şekillendiriyorum ama aynı zamanda ateşini söndürmek de istemiyorum. Zirveden her inişinde bana dik dik bakmasını da silmek istemiyorum.

Konu ben olduğumda transa girmekten kendini alıkoyamamaktan nefret ediyor. Ve bu konuda hiçbir şey yapamadığı için de nefretini bana yöneltiyor.

Benim için sorun değil. Onu elimde tuttuğum sürece.

Her şey onu çözme ihtiyacı ve benden bir sır saklayabileceğini düşünme küfrüyle başladı.

Şimdi daha fazlası var.

Ben bile anlamıyorum ama sonuna kadar izlemeye hazırım.

Bu da beni onun dairesine getiriyor.

Harris'le yaptığım hızlı bir soruşturma bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Maxim'in avukatından bir ziyaret almış ve buraya kaçmış.

Şifreyi girdim ve içeri girdim. Güvenlik kim olduğumu sormaya geldi ama şimdi arabada beni bekleyen Harris'le konuştuktan sonra geri çekildi.

Daire, siyah bir ekran gösteren ama kapatılmamış olan televizyon dışında karanlık. İçeri girdiğimde girişte otomatik bir ışık yanıp sönüyor.

Aurora'nın dairesi orta büyüklükte ve duvarlarında sayısız saat resmi var. Zevkleri çoğunlukla siyah ve beyaz. Kanepeleri siyah. Duvarları beyaz. Asılı saatler siyah, halı beyaz.

Renk şeması, içsel kaosunu vurgulayarak, onun zevkinden farklı bir şeye işaret ediyor.

Önce onu göremiyorum ama sonra yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış bir beden seçiyorum.

Önümdeki manzarayı daha iyi görebilmek için duraklıyorum. İçimde bir şey hareket ediyor. Ne olduğu hakkında bir fikrim yok ama hareket ediyor işte.

Ona doğru yürüyorum ve hareketsiz bedeninin önünde çömeliyorum. Omuzlarının yükselip alçaldığını fark ettiğimde derin bir nefes veriyorum.

Solgun elleri dizlerini göğsünde tutuyor, parmakları istemsizce seğiriyor ve uzuvları kasılıyor. Siyah saç telleri görüşünü engelliyor, ben de iki parmağımla onları yukarı kaldırıyorum.

Aurora'nın gözleri sımsıkı kapalı, sanki açmaya korkuyor gibi. Dudakları bir çizgi halinde kenetlenmiş, pembe ruju bulaşmış. Maskara ve kurumuş gözyaşları yanaklarını kaplamış.

"Neden..." diye mırıldanıyor. "Neden?"

Maxim'le ilgili olmalı. Onunla ilgili kabuslar mı görüyor, yoksa bazı anıları yeniden mi yaşıyor?

"Aurora."

Kıpırdamıyor bile, ben de omzunu sarsıyorum. Bazı nedenlerden dolayı, onun o yerde sıkışıp kalmasını istemiyorum. O yer ona sadece acı ve ıstırap enjekte etti.

"Aurora!"

Gözlerini kırpıştırarak açıyor ama beni görmüyor, tam olarak değil. Sanki benim içimden bakıyor gibi. İrislerinin derin, koyu mavisi

Kendini içinden çıkmaya zorlayamadığı bir trans.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Hadi, vahşi şey. Geri gel."

Bakmıyor. Bir an için televizyondaki bir şeyden büyülenmiş gibi önüne bakıyor.

Parmaklarım boynuna kayıyor ve biraz sıkıyorum, bana odaklanana kadar baskıyı küçük artışlarla artırıyorum.

Görüyor, ama gözleri tam olarak orada değil. Sanki beni görmek istiyor ama bunu yapamıyor.

"Alicia gidemez. Bugün olmaz." Sesi kırılgan, hatta perili. "Gidemez Jonathan."

Kolumu sırtına doluyorum ve o da ceketimi ölümcül bir şekilde kavrıyor, vücudu titriyor, nefesleri titriyor.

O zaman aklıma geliyor.

Aurora, Alicia'nın ölüm haberini babasının işlediği suçları ihbar ettiği gün aldı. Bu gerçeği neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum.

Tüm trajedileri bir gün içinde oldu. Birbiri ardına gelen darbeler. Henüz on altı yaşındaydı ve elinden alınmadan önce hayatın ne olduğunu bilmiyordu.

Yeniden doğuşa ihtiyacı olmasına şaşmamalı.

Şimdi kâbuslarının bir kısmı geri döndüğüne göre, on bir yıl öncesine itilmiştir.

Onu kollarımda taşıyorum ve vücudu hala titrerken bana sarılıyor. Oldukça uzun olmasına rağmen bir tüy kadar hafif.

Kıvrımlarının içimde şekillenme şekli doğal ve zahmetsiz hissettiriyor. Sanki hep böyle olması gerekiyormuş gibi.

Burnunu ceketime sokarken içinden bir inilti kopuyor. "Alicia..."

"O burada değil ama ben buradayım. Her zaman burada olacağım, vahşi olan."

AURORA

"I

"Her zaman burada olacağım."

Bu kelimeler bilincime girip çıkıyor. Görebildiğiniz ama dokunamadığınız bir gölge gibi.

Gözlerimi açtığımda gördüklerimin gerçek mi yoksa berbat hayal gücümün bir oyunu mu olduğunu bilemiyorum.

İlk fark ettiğim şey, dairemde yerde yatıp korkunç anılarımı yeniden yaşamıyor olduğum.

Jonathan'ın evindeki odam, geniş alanı ve zarif tavanıyla gözüme çarpıyor. Buraya ne zaman girdim?

"Yemek yemelisin."

İrkilerek oturma pozisyonuna geçiyorum ve tam o sırada Jonathan'ın yatağımın karşısındaki bir sandalyede oturduğunu fark ediyorum.

Üzerinde lacivert bir takım elbise pantolonu ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz bir gömlek var. Gömleğinin üst düğmeleri açık, köprücük kemiğinin gergin hatlarını ortaya çıkarıyor ve göğüs kaslarını ima ediyor.

Damarlı kolları dışında Jonathan'da gördüğüm en fazla deri bu. Sanki bir takım elbise içinde yaşıyor ya da öyle doğmuş.

Daha önce soyunması gerekmediğinden değil, beni her yere düşürmek için tek ihtiyacı olan o sert el.

Telefonuna odaklanmıştı ama şimdi onu cebine atıyor ve komodinin üzerindeki tepsiden bir kase çorba alıyor.

"Beni buraya sen mi getirdin?"

"Cevabını zaten bildiğiniz bir soruyu neden soruyorsunuz?"

Alicia'nın sesli mesajını dinledi mi? Daha da kötüsü, beni yerde en kötü halimle gördü mü?

"Daireme nasıl girebildiniz?"

"Benim de kendi yöntemlerim var." Bana kaseyi uzattı. "Şimdi ye. Sabahtan beri bir şey yemedin ve saat akşamın dokuzu."

Bunu nereden biliyor? Sormaya zahmet etmiyorum, çünkü yine kendi bildiğini okuyacak ya da beni açıkça görmezden gelecek.

Yemek kokusu burnumu tırmalıyor. "Aç değilim."

Bir şey varsa, mide bulantısı görünürde hiçbir neden yokken

beni vurmak üzere. "Bu yeniden doğuşunun bir parçası mı?

Öğün atlamak?"

"Öyleyse ne olmuş?"

"Onunlayken yaptığın her şeyi bırakarak Maxim'den kaçamazsın. Sadece kendini kandırdığının farkındasın, değil mi?"

Midemde kara bir öfke kabarırken tırnaklarım yorgana batıyor. "Bunu söyleyecek kadar hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, tamam mı? Hiçbir şey! Ve sana onun adını söyleme demiştim."

"İşte, yeniden doğuşunuzun hiç gerçekleşmediğinin açık kanıtı. Avukatıyla görüştükten sonra berbat bir haldeysen, yeniden ortaya çıktığında onunla nasıl yüzleşmeyi düşünüyorsun? Çünkü yeniden ortaya çıkacak Aurora. Şartlı tahliye ile olmazsa, başka bir şeyle olacak. Maxim gibi insanlar gölgelere itilmekten hoşlanmazlar. İlgi odağı olur ve senin peşine düşer. Bu yüzden onun adının hayaletinden kaçmak yerine, kendinizi toparlayın. Uçuş modu asla işe yaramaz, bu yüzden savaş modunu denemeye başlamak isteyebilirsiniz."

Sözlerinin ağırlığı göğsümün derin, karanlık bir köşesine çarparken dudaklarım aralanıyor. Sanki geçmişimin hayaletinin beni yakalamasını bekleyerek omzumun üzerinden baktığım yıllar boyunca yanımdaydı.

Aslında, hala öyle. Çözümü olmayan bir lanet bu.

Kabuslarımın bazıları boş gözlerle ilgili, ama çoğu o yolda pedal çevirmemle ilgili ve her zaman, *her zaman* karanlık bir el tarafından ormanın pençelerine geri çekiliyorum.

"Şimdi, yemek yiyecek misin yoksa benim yapmamı mı tercih edersin?"

Kaseyi parmaklarının arasından kapıyorum ve kaşıkla uğraşmıyorum. Sanki alkol içiyormuşum gibi hepsini tek seferde içiyorum.

Bitirdiğimde boş kâseyi komodinin üzerine bırakıyorum ve elimin tersiyle ağzımı siliyorum. "İşte oldu. Bitti, majesteleri. Beni yalnız bırakın."

"O ağız hakkında ne demiştim Aurora?"

"Bu konuda ne yapacaksın? Sikecek misin beni? Oh, bekle. Sen sadece şaplak atmayı ve beni parmaklamayı seviyorsun."

Onun ifade vardiyalar itibaren onaylamama için ne görünüyor Eğlence gibi mi? "Bu seni çok mu rahatsız ediyor?"

Yanaklarım kızardı. "Öyle değil."

"Öyle olmasaydı, sinirli bir halde bundan bahsetmezdin."

"Kendini övüyorsun."

"Öyle mi?"

"Bu kesinlikle umurumda bile değil."

"Büyüleyici." Ayağa kalkıyor ve ben gitmesini bekliyorum ama o gömleğinin düğmelerini yavaşça ve kendinden emin bir şekilde açıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Gömleğini silkiyor ve yorganın altına saklanma dürtüsü beni hiç uyarmadan çarpıyor.

Jonathan'ı hiç çıplak görmediğim için ne bekleyeceğimi bilemiyorum, ancak yağsız kaslara sahip sıkı göğüs kesinlikle öyle değil. İlkel ve uygun takım elbiselerin bu görüntüyü örttüğünü kim bilebilirdi? Ama yine de Jonathan her zaman sert ve acımasız özelliklere sahip olmuştur. Çıplaklığı neden farklı olsun ki?

Yaşına göre çok fit ve yapılı. Cildi güneşte kızarmış ve mükemmelleşmiş. Sanki Tanrı onu orantılarken ekstra özen göstermiş gibi.

Parmakları kemerini çözüyor ve başka tarafa bakmam gerekirken bakmıyorum. Jonathan King'in özür dilemeyen erkeksi güzelliğine yapıştım kaldım.

Pantolonunu sert kalçalarından aşağı kaydırıyor, siyah boxer külotuyla kalıyor ve kıyafetlerini sandalyeye yerleştirmek için acele etmiyor. Sanki benimle bilerek alay ediyor.

Omurgam dikleşiyor ve ayak parmaklarım biraz sonra olacakları beklerken çarşafın altında kıvrılıyor. Boxer külotunu çıkardığında, daha öncekinden farklı bir nedenle gerçekten saklanmaya hazırım.

Vay canına. Kahretsin.

Onun horoz sadece sert ve kalın değil, aynı zamanda büyük. Şaka yapmıyorum, adil payımı gördüm, ama Jonathan tacı kazandı. Kelimenin tam anlamıyla.

Tanrım, o *şeyi içime* sığdırmayı falan mı bekliyor? Tahrik olmak artık benim için yabancı bir kavram olmasa da, onu içime alabileceğimi hiç sanmıyorum.

En azından bu hayatta.

"Gördüğün şey hoşuna gitti mi?"

Başımı çılgınca sallıyorum ve bunda ciddiyim. Onun cüssesine

hayranlık duyuyor olabilirim ama bu evrede birbirimizden uzak kalarak devam etmek istiyorum.

O zaman neden kalçalarım kasılıyor?

Jonathan Gülümsüyor, ve ve hareket ulaşır onun Karanlık, Fırtınalı gözlerini biraz aydınlatarak.

Vay be. Gülümseyebildiğini bilmiyordum, hem de bu kadar ölümcül bir şekilde.

Bu gülümseme öldürebilir. Sadece içindeki güzellik değil. Hayır. Taşıdığı saf vaat.

"Seni becermememin nedeni seni hazırlamam gerekiyordu ama madem bu kadar çok istiyorsun..."

"İstemiyorum." Sesimin sert olmasını istemiştim ama inlemeye benziyor. Neyim var benim böyle? Bunu *istiyor* muyum?

Ben bir cevap bulamadan Jonathan örtüyü çekip aldı. Artık hiçbir savunma hattım yok. Ham halini bir şekilde evcilleştiren özel kıyafetleri olmadan, aslında olduğu gibi çapkın bir yırtıcı gibi görünüyor. Çenesindeki hafif kirli sakal saniyeler içinde koyu bir gölge kazanıyor.

Üstüme tırmanıyor ve bluzumun düğmelerini açıyor, tıpkı onunki gibi yavaşça ve aynı güvenle.

Omzumdan düşüyor ve siyah saten sütyenim ortaya çıkıyor. Jonathan'ın parmakları materyalin üzerinde geziniyor ve omurgamın tabanında bir ürperti uyandırıyor.

"Bir dahaki sefere kırmızı istiyorum. Şu ruj gibi." Çantayı açıp üzerimden aldı ve yanımıza fırlattı.

O kadar sert nefes alıyorum ki fark etmemesine şaşırıyorum. Tenimin her santimi onun dokunuşuna uyum sağlamış durumda ve tüm vücudum onun varlığına odaklanmış durumda.

Her nefes alışımda onun odunsu kokusunu içime çekiyorum ve her nefes verişimde çekingenliğimin bir kısmını atıyorum.

Zihnimde bir yerlerde bunun yanlış olduğunu kabul ediyorum ama şu anda bunun nedenlerini düşünemiyorum. Kapana kısılmışlar, ulaşılamazlar. Neredeyse görünmezler.

Pantolonumun düğmelerini açıyor ve bacaklarımdan aşağı kaydırıyor, sonra da giysi yığınının üstüne atıyor.

Karşılıklı oturuyoruz, tamamen çıplak. Daha doğrusu ben otururken o aysız bir gecenin ortasında karanlık bir vaat gibi üzerimde geziniyor.

"Artık Jonathan King'in malısın, vahşi şey." "Ben kimsenin malı değilim."

Gözlerinden birini kısar. "Söyleyecek işe yarar bir şeyin yoksa, o çeneni kapat."

"Ciddiyim. Bu anlaşmayı kabul etmiş olabilirim ama bana sahip değilsin Jonathan. Hiç kimse değil ve hiç kimse olmayacak."

Beni kalçalarımdan yakaladı ve ters çevirdi. Önüm yatağa çarptığında inliyorum ve o da kıçımı havaya kaldırıyor.

"Sana arzuladığın şeyi verecek ve seni becerecektim ama fikrimi değiştirdim."

"Ne?"

Eli kıçımı tokatlıyor. Sertçe. Yastığa doğru inliyorum, sesim kendi kulaklarıma bile ahlaksızca geliyor.

"Bunun için yalvaracaksın."

"Canın cehenneme Jonathan."

Beni tekrar tokatlıyor, bu sefer boğazımdan bir inilti kaçana kadar kaygan kıvrımlarımda bir parmağını dolaştırıyor. "Bir lütfen ekle ve yapabilirim."

Ugh. Lanet olsun ona.

Boyu ıslaklığımda yavaş ve telaşsız bir şekilde aşağı yukarı kayıyor. Hareketleriyle yaydığı saf güven beni bir su birikintisine dönüştürüyor. Tırnaklarım çarşafları kazıyor, Jonathan'a sığınmaya çalışıyor ve sefil bir şekilde başarısız oluyor.

Saldırısı devam ediyor, her saniye daha da acımasızlaşıyor. Aletinin tepesi giriş yerimle aynı hizaya geliyor ve beklentiyle geriliyorum, ama çok geçmeden çıkarıyor.

Geri çekilmek için klitorisimi okşuyor.

Beni sırf şehvetin doruklarına çıkarmak için tokatlıyor.

Küçük heyecan patlamaları, uyarılma ve ardından hayal kırıklığı beni tekrar tekrar vurdu. Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Bu en ölümcül haliyle bir işkence ve tek istediğim daha fazlası.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"Ama amın beni istiyor." Aletini kıvrımlarımda aşağı yukarı kaydırarak alay ediyor. "Benim için ne kadar ıslandığını görüyor musun? Hiç acı bile çektirmedim."

"Jonathan..." İnledim.

"Kelimeleri söyle, Aurora." "Ben...ugh..."

"Bunlar değil. Tekrar dene." "Sadece yap."

"Tam olarak değil."

"Becer beni, göt herif."

"Ve?"

"*Lütfen* -" Jonathan tek bir acımasız hamleyle içime girerken kelime boğazımda düğümleniyor. Tıpkı onunla ilgili her şey gibi.

Aman Tanrım.

Beni doldurabileceğini hiç düşünmediğim bir şekilde doldururken bedenim yataktan fırlıyor. Gerilme hissi çok iyi acıtan bir sızı bırakıyor. Bedenlerimiz sadece birleşmekle kalmıyor, sanki bilinmeyen bir boyuta düşüyormuşçasına birbirlerinin içine giriyorlar.

"Siktir." Mükemmel manikürlü tırnaklara sahip uzun, erkeksi parmakları beni kalçamdan vahşice kavrıyor. Kavrayışının altında kendimi çok çıplak ve zayıf hissediyorum. Çok savunmasız. Bu el bana çok fazla zevk verebilir ama bedeli her zaman acıdır.

"Dar amının beni nasıl içine hapsettiğini hissediyor musun? Benim için yaratılmış."

Ona çenesini kapatmasını söylemek istiyorum ama konuşamıyorum. Ayrıca, onun kirli sözleri meme uçlarımı daha da sıkılaştırıyor, ki zaten sert olduklarını düşünürsek bu neredeyse imkansız.

Jonathan ilk başta yavaşça içime giriyor, kalçalarını ılımlı daireler çizerek sallıyor. Sonra tam ritme alıştığımda hızını artırıyor.

O kadar acımasız ki vücudum fiziksel olarak şiltenin üzerinde kayıyor. Her itişini ve kalçalarının her sarsılışını içime çekiyorum.

İçimdeki bir şeyin kilidi açılıyor ve muhtaç bir inilti havayı yırtıyor. İşte o zaman benim olduğunu anlıyorum.

Jonathan bir avuç saçımı elinin etrafına doluyor ve göğsünün kaygan sıcaklığı sırtımı kaplayacak şekilde beni yukarı çekiyor. Pozisyon rahatsız edici, ama horozunun açısı daha da derinleşiyor ve içimdeki en zevkli noktaya çarpıyor.

"Oh...oh...işte...işte..."

"Burası mı?" Tekrar yapıyor ve ben çılgınca başımı sallıyorum.

Kıçımı tokatlıyor, sonra aynı elini uzatıp boğazıma kapatıyor. "Her ne kadar benden nefret ettiğini söylesen de, bedenin benim etrafımda çözülüyor Aurora. Bu vücut benim malım."

Orgazmın şokunu yaşarken cevap verecek ne enerjim ne de zamanım var, içgüdüsel olarak onun adını haykırıyorum. Diğerlerinden çok farklı. Bu seferki uzayıp gidiyor ve bayılacakmışım gibi hissediyorum.

İnsanlar seks sırasında hiç bayılır mı?

Jonathan'ın homurtusu havayı dolduruyor ve içimden çıkıp kıçıma boşalıyor.

Sıcak sıvı, etimdeki el izinin acısına karşı biraz yakıyor. Alt dudağımı ısırıyorum, bu hissin tadını çıkarıyorum.

Sanki bedenimden yükselmişim ve şimdi geri dönmüşüm gibi mi hissetmem gerekiyor?

Sikilmek böyle bir şey olmalı. Tam

anlamıyla.

Mecazi anlamda.

Jonathan'ın beni serbest bırakacağını düşündüğümde, eli hâlâ boğazımı sıkarken beni saçlarımdan tutup yukarı çekiyor ve kulağıma sıcak, uğursuz sözler fısıldıyor: "Daha önce sahiplenilmemenin tek nedeni henüz gelmemiş olmam."

AURORA

Burada ağrı var ve hareket edememe durumu var.

Ben ikinci kategorideyim. Şaka yapmıyorum.

Alarmı susturmak için yanıma yuvarlandım ve tüm vücudumda batıcı bir acı patladığında durdum. Bacaklarımın arası ve kıçım daha da kötüleşti.

Bu yarım saat önceydi.

Muhtemelen hasta olduğumu falan söylemeliyim. Jonathan beni sikiyle kırdı. O şeyin yanımda olmaması gerektiğini biliyordum.

Ne zaman yer değiştirsem ve acının sızısını hissetsem, dün geceki anılar aklımın önüne geliyor ve sanki hâlâ içimdeymiş gibi içim karıncalanıyor. Sanki hâlâ her santimime sahipmiş ve vahşi bir güçle içime giriyormuş gibi.

Onun yaydığı kontrol ve acımasızlık hala damarlarımda sıcak kanın dolaşmasına neden oluyor. Jonathan'a sahip olana kadar bu vahşi vahşete ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyordum - ya da daha doğrusu o bana sahipti.

İşimiz bittikten sonra kendimden geçmiş gibiydim. Kıçımın onun döllerinden nasıl temizlendiğini hatırlamıyorum ama arkamdaki ve bacaklarımın arasındaki yumuşak bezi hissedince inlediğimi hayal meyal hatırlıyorum.

Sonra onun odunsu kokusu etrafımdan kaybolurken kapının kendine özgü tıkırtısı duyuldu.

Beni kucaklamasını istediğimden falan değil. Ayrı odalarımızın olmasının bir nedeni var ve onun odasına girmeme asla izin verilmese de, kendi alanıma sahip olma düzenini sevdim.

Peki neden terk edilmiş hissediyorum?

Bu aptalca, tamamen öyle. Ne bekliyordum ki? Lanet olası bir bağlantı falan mı? Bunun bu hayatta olmayacağına çoktan karar verdim. Jonathan bedenimi canlandırdı diye ondan başka şeyler isteyeceğim anlamına gelmez.

Gökyüzüne bakıp uyandırılmak için yalvardığım ama asla uyandırılmadığım o gün bir şeyler istemeyi bıraktım.

Suçluluk duygum da yardımcı olmuyor.

Jonathan'ı arzulamamam gerektiği halde arzulamam gerçeği göğüs kafesimi o günkü bıçak gibi kesiyor. Ama bu hayali acı, gerçek acıdan daha bıçak gibi. Bu sadece gerçeği ortaya çıkarma görevime ihanet değil, aynı zamanda Alicia'ya ve kim olduğuma da ihanet.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, vücudumun onu arzulamasına engel olamıyorum.

Ve denedim.

Belki de yeterince çabalamıyorsun.

İç çekerek telefonuma uzanıyorum, hasta olduğumu söyleyip buradan çalışacağım. Layla beni 'baba' şakalarına boğacak, eğer işe tamamen sikilmiş gibi yürüyerek gidersem.

Bırakın duş almayı, kalkıp işe bile gidemiyorum. Belki zamanla daha iyi olur.

Kapı açıldı ve Margot olduğunu düşündüm. Ama sonra odama girmeden önce her zaman kapıyı çaldığını hatırlıyorum. Uyarıda bulunmadan içeri dalan tek kişi evin zorbasıdır.

Jonathan, ikinci bir deri gibi taşıdığı o sinir bozucu özgüvenle içeri giriyor.

Şık siyah bir takım elbise giymiş, ceketi kapalı. Bu son derece zarif görünümün altında bambaşka bir dünyanın saklı olduğunu kim bilebilirdi? Kumaş onun yapılı vücuduna oturuyor ve sert kaslarını ortaya çıkarıyor. Dün gece süzdüğüm, dokunduğum ve tutunduğum kaslar -

Kendimi tekrar ona kaptırmayı reddederek bu düşüncelere kapıyı kapattım.

"Kahvaltıya beş dakika geç kaldın ve e-postama cevap vermedin."

İnsanlar normalde günaydın der ama Jonathan size kurallarını nasıl ihlal ettiğinizi hatırlatır.

Adam çok çekici. Ve bunu mümkün olan en alaycı şekilde söylüyorum.

Cevap vermediğimde, sesi otoriter bir tona dönüşüyor. "Cezalandırılmak için obur mu oldun Aurora? Öyle mi oldu?"

Yüzümü ondan çeviriyorum. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Kendimi iyi hissetmiyorum da ne demek? Dün gece iyiydin." "Bugün değilim."

"Hâlâ tavırlısın, yani çok hasta olamazsın." Piç kurusu.

"Evet, öyleyim. Şimdi beni yalnız bırak."

"Beni kovalama alışkanlığını bırakmalısın Aurora. Benim şartlarımda olmadığı sürece bu asla olmayacak. Anlaşıldı mı?"

Dudaklarımı büzüyorum ama bir şey söylemiyorum.

"Sorularıma cevap verme konusunda ne demiştim?"

"İyi. Tamam. Nasıl isterseniz, majesteleri."

"Kendini iyi hissetmediğini sanıyordum ama görünüşe göre ağzını sikmek istiyorsun."

"Bunu yapmana asla izin vermeyeceğim." Onun verdiği acıdan hoşlanıyor olabilirim ama aşağılanmak tamamen başka bir şey.

"Seninle ne yapmak istediğime ben karar veririm.
Ne de olsa sen benim malımsın."

"Bunu asla isteyerek yapmayacağım, bu yüzden beni zorlama havasındaysanız, gidin
o."

Gözlerini kısıyor ama boş vermiş gibi görünüyor. Bu aldatıcı bir tür Arada sırada gösterdiği güvence. Gerçekte ne yapacağına gelince? Evet, bunu kimse bilmiyor.

"Şimdi söyle bana, neden kendini iyi hissetmiyorsun?" Yatağın kenarına oturuyor ve parmaklarını alnıma koyuyor. "Sıcak değilsin."

Daha önce değildiysem bile şimdi öyleyim. Teninin benimkini yakma şeklinden bir nefes çekiyorum ve hızla uzaklaşıyorum.

"Beni yalnız bırakamaz mısın?"

"Bu bir hayır. Her zaman istediğimi elde ettiğimi şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın, o yüzden bana söyleyebilirsin."

"Kibirli herif," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Bunu duydum. Ve ben kibirli değilim, hedef odaklıyım. Kibir, sahip olmadığım yanlış inançlardan kaynaklanır."

Bu doğru. Jonathan sonucunu bilmediği hiçbir işe başlamayan bir tiptir.

"Bekliyorum, Aurora."

"İşin yok mu senin?"

"Senin de işin var ve siyah kuşak arkadaşın bir arama partisi düzenliyor olmalı ama sen gitmek için harekete geçmiyorsun. Ben kendi yöntemlerime başvurmadan önce bu, özgürce bilgi vermek için son şansın."

"Peki bunlar ne? Bana şaplak atmak mı?"

"Şu anki durumunuzda değil, ama bu konuda bir yağmur çeki alacağım." "Sen imkansızsın, bunu biliyor muydun?"

"Bu benim soruma cevap değil. İkimizin de zamanını boşa harcıyorsun." "Kızgınım, tamam mı?"

Duraksıyor, ama ifadesi boş, hatta yok gibi. "Huh."

Ha?

Ne bekliyordum bilmiyorum ama 'huh' değildi. "Ne kadar ağrın var?"

"Hareket edemeyecek kadar."

"Bir doktora görünmeli misin?" "Hayır. O kadar kötü değil." "O zaman neye ihtiyacın var?"

"Dinlen Jonathan. Bu kelimeyi hiç duydun mu, yoksa işkolik sözlüğünden silindi mi?"

"Çok komik." Yüzü züppe bir ifadeye bürünmüştü, yani bu durumu hiç de komik bulmuyordu.

Yorganı üzerimden çekip alıyor ve güçlü kollarını sırtıma dolayıp beni kaldırdığında irkiliyorum. Beni zahmetsizce, gelin gibi taşırken odanın dengesi bozuluyor.

Daha önce de aynı pozisyonda olduğumuza dair zayıf bir hatıra var. Bunu dün de yaptı mı?

Aklıma gelen bu sözler ona mı aitti?

Hayal görüyor olmalıyım. Ne de olsa Jonathan bu. O hissetmiyor

- Hem de hiç. Olsa bile, aldatma sanatında o kadar ustalaşmıştır ki, kimse onun havalı görüntüsünün ardını göremez.

Yüzümü buruşturuyorum ama kalbimin çarpıntısı beni daha çok şaşırtıyor. "Jonathan? Ne yapıyorsun?"

"Bir çözüm bulmak." Banyoya doğru yürüyor ve ben aynada bizi bir an için görüyorum. Ben, tamamen çıplak ve onun kollarında küçücük. O, giyinmiş ve soyadındaki kralın her bir parçasına benziyor.

Saçlarım dağınık ve gözlerim uykudan hafif şiş. Sadece berbat görünmüyorum, aynı zamanda her saniyesinden zevk almış gibiyim.

Jonathan beni yavaşça küvete indiriyor ve kalça kemiğim soğuk yüzeye değdiğinde irkiliyorum.

Çıkardığım sesle dikkati bana kayıyor. "Biraz daha dayan." "Her şeye cevabın bu mu?"

"Bunu aşmak için buna katlanmak zorundasın Aurora. Bu işler böyle yürür." Bu ilginç bir felsefe ama... "Bu geçip gideceği anlamına gelmez, biliyorsun."

"İşte bu yüzden dayanmalı *ve* harekete geçmelisiniz. Sadece tahammül etmeniz bir şeyi değiştirmez. Aksine, bu uzun vadede sana zarar verir." Musluğu hafifçe açtı, suyu parmaklarında test etti ve küvete dolmasına izin verdi. Ve beni.

Serin su bacaklarımın arasındaki ağrıyı ve kıçımdaki acıyı hafifletirken kaslarım biraz gevşiyor.

Başımın üzerinden sayısız banyo ürününe uzanıyor ve taşındığımda zaten burada olan bir tanesini alıyor.

"Ben elmalı olanı kullanıyorum." Yanındaki şişeyi gösteriyorum.

"Her zaman bir itiraz." Başını sallıyor, ama yine de razı oluyor ve elma kokulu olanı dolduruyor.

Sonra sinir bozucu bir sessizlikle suyun küveti doldurmasını ve baloncukların beni göğüslerime kadar kaplamasını izliyor.

Onun incelemesi altında kıvranıyorum. Sessizlikle başa çıkma konusunda iyi olsam da, konu Jonathan'ınki olduğunda berbatım. Onun suskun doğası düşünüldüğünde, her zaman sessizlikle bir şeyler anlatıyormuş gibi hissediyorum.

Ve genellikle iyi değildir. Jonathan'ın sessizliği sizi diken üstünde tutacak türden.

"Gidebilirsin. Beni izlemeye devam etmek zorunda değilsin."

Hareket etmiyor ya da bir şey söylemiyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, küvetin kenarında duruyor ve yüzümden hayali kelimeler okuyormuş gibi dikkatle beni inceliyor.

Jonathan King'in korkutuculuğu sınır tanımıyor. Sanki ruhsuz bir piç rolünü oynamak için doğmuş gibi.

Duygularını bir kasaya hapsetmiş olması ya da daha kötüsü hiç var olmamaları onu öngörülemez kılıyor.

Ne düşündüğünü anlamanın hiçbir yolu yok ve sanırım o etrafımdayken beni şaşkın bir topa çeviren de bu.

Bulmacalardan uzak durmama rağmen, onları çözmeyi ne kadar sevdiğimi inkar edemem. Parmaklarımı bir şeyin içine sokma ve onu çözme fikri

beni adrenalinle dolduruyor.

Jonathan ile bunu asla yapamayacağım düşüncesi beni çıkış yolu olmayan sonsuz bir döngüye sokuyor.

"İşin var, değil mi?"

Mırıldanıyorum. "Bekleyebilir."

"Az önce iş bekleyebilir mi dedin? Bu sizin iş tanrısı el kitabınıza küfretmek gibi bir şey değil mi?"

Muhtemelen alaycı tonum yüzünden kaşlarını kaldırıyor ama yorum yapmıyor. "İşin sahibi benim. Tam tersi değil."

"İsterseniz yarın çalışmayı bırakabileceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Yapabilirim ama yapmayacağım. Bu saatleri üretken olmak için kullanabilecekken etrafta takılmanın bir eğlencesi yok."

"Daha çok yıkıcı gibi," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, yüksek sesle söyle. Saklanmak seni korkak gibi gösterir ve sen korkak değilsin Aurora."

Sözleri omurgamdan aşağıya bir gurur sızısı gönderiyor. Jonathan'ın bana korkak olmadığımı söylemesine ihtiyacım olduğundan değil, ama muhtemelen her zaman benim hakkımda böyle düşündüğü gerçeği bir şeyler söylüyor. Ne olduğu hakkında bir fikrim yok ama var.

Elini yüzüme doğru uzatıyor ve ben kaskatı kesiliyorum. Yanağımı mı okşayacak?

Şimdi düşünüyorum da, Jonathan yüzüme neredeyse hiç dokunmuyor. Bunu yaptığı tek zaman ateşimi kontrol ettiği zamandı. Beni öpmeye de hiç kalkışmadı. Jonathan'ı bunu yapacak duygusal bir tip olarak görmüyorum ama -

Neden bunu düşünüyorum ki? Önce, dün gece gittiği için göğsümdeki sıkışma. Ve şimdi, yüzüme dokunmadığı ya da beni öpmediği gerçeğini?

Jonathan bana dokunmak yerine arkama uzanıp musluğu kapattı.

Midem rahatlamaktan farklı bir şeyle doluyor.

Ceketini çıkarıp havlu askısına bırakıyor, ardından gömleğinin manşetlerini çözüyor ve erkeksi damarları olan gergin kollarını ortaya çıkarmak için kollarını sıvıyor.

Yanımda çömeldiğinde, onu bir uzaylı gibi izliyorum. "Ne yapıyorsun?"

Sanki tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi elini köpüklü suya, bacaklarımın arasına daldırıyor.

Güçlü parmakları ağrıyan kalçamı kavrıyor ve Jonathan'ın yapabileceğini hiç düşünmediğim bir şefkatle uzun daireler çiziyor.

Kaslarım her geçen saniye gevşiyor ve dokunuşu daha rahatlatıcı, hatta zevkli hale geliyor. Başım küvetin kenarına yaslanıyor ve gözlerim dalgalanarak kapanıyor.

Jonathan iç uyluklarıma masaj yaptıkça bacaklarım kendiliğinden açılıyor, parmakları hassas merkezime doğru ilerliyor ama dokunmuyor.

Alçak bir inilti havayı dolduruyor ve bunun bana ait olduğunu büyük bir dehşetle fark ediyorum. Daha fazla ses çıkmasını engellemek için dişlerimi alt dudağımın yastığına gömüyorum.

Jonathan'ın hızı yavaşlıyor ama durmuyor. "Bundan hoşlanıyorsun." Sessiz kalıyorum, ahlaksız düşüncelerimi kabul etmeyi reddediyorum.

Beni cinsel organımdan kavrıyor ve gözlerimin açılmasına neden oluyor. Karanlık yüz hatlarında beni karşılayan yoğunluk nefesimi kesiyor.

"Sana yaptığım bir şeyden hoşlanıyorsan, bunu söylemeni beklerim. Hoşuna gittiği halde bunu inkar edemezsin. Senin bana ait olduğunu çoktan kabul ettik."

"Bunu siz belirlediniz. Ben bunu asla kabul etmedim."

"Evet, söyledin. Kelimelerle değil ama amcığın sikimi boğarken adımı haykırdığında büyük harflerle yazılmıştı. Tam burada, kıvrımlarının acıyorken bile beni içeri davet etme şekliyle."

Kafamda çizdiği müstehcen görüntü karşısında yanaklarım kızarıyor. Lanet olsun ona ve beni ne kadar kolay kızdırabildiğine.

Ben bir şey söylemeyince Jonathan elini bacaklarımın arasından çekip ayağa kalkıyor. Bir havlu çıkarıyor ve emin, sert hareketlerle ellerini havluya kuruluyor.

"Bu kadar mı?" Kelimelerin neden ağzımdan kaçtığını bilmiyorum. Bunu kendime sormam gerekiyordu.

"İşte bu kadar. Hoşuna gittiğini itiraf etmediğin bir şeyi hak etmiyorsun." Bana anlaşılmaz bir bakış fırlattı. "Seni on beş dakika içinde yemek odasında bekliyorum. Geç kaldığın her dakikanın acısını kıçından çıkaracağım."

Ve bununla birlikte, banyodan ayrılır.

Boğazımdan hüsran dolu bir çığlık yükseliyor ama onu içime hapsedip suyun altında çırpınarak beni tamamen kaplamasına izin veriyorum. Geride bıraktığı alevleri soğutmak için hiçbir şey yapmıyor.

Jonathan King'e cehennemin en karanlık çukuruna kadar lanet olsun.

Ve onu boğmak istediğim için - seksi bir şekilde değil - yemek odasına beş dakika geç gidiyorum.

Banyo gerçekten yardımcı oldu. Kaslarım daha az ağrıyor ama hala ağrıyorlar ve attığım her adımda onu içimde hissediyorum.

Açık pembe kolsuz elbisemi giydim, saçlarım açık ve kırmızı rujumu sürdüm. Bugün tüm özgüvenime ihtiyacım var. Ve belki de Jonathan'ın beni kızdırdığı kadar ben de onu kızdırmak istiyorum. Ne de olsa ne zaman dudaklarımı kırmızıya boyasam durup bana bakıyor.

Jonathan'a katıldığımda, pek de iyi bir ruh hali içinde görünmüyordu. Genelde onaylamadığı anlamına gelen o çatık kaşlı ifadesiyle beni izliyor.

"Beş dakika geciktin."

"Hazırlanmam

gerekiyordu."

"Bahaneler davanı daha iyi değil, daha kötü hale getirir, vahşi olan."

Bir omzumu kaldırıyorum ve koltuğumu çekiyorum. Jonathan tuts ve ben iç çektim. Tabii ya.

Yoldan saparak doğruca ona gidiyor ve kucağına oturuyorum. Bu koltuğun bu kadar tanıdık -ve rahat demeye dilim varmıyor- olmasından nefret ediyorum.

"Neden bana hep böyle sesleniyorsun?" Arkamdaki varlığına odaklanmamak için çaba harcamadan mırıldanıyorum.

"Ne?"

"Vahşi olan."

"Çocukluğundan beri vahşiydin."

"Değildim."

Dudakları neredeyse gülümseyerek seğiriyor ama kısa süre sonra nötr bir ifadeye geri dönüyor.

Jonathan küçük bir parça ekmek alıyor ve ağzıma koyuyor. "Şimdi ye."

Dudaklarımı parmağına doluyorum ama parmağına değdiğinde aramızda bir elektriklenme oluyor.

Bakışlarımız birbirine bağlanıyor ve sanki kilitleri açılamıyor. Dudaklarımı parmağında bir saniye bile fazla tuttuğumda Jonathan'ın koyu gri gözleri neredeyse siyaha dönüyor.

Isı giysilerimin altından yayılıyor, tenimde tüylerim diken diken oluyor ve doğrudan kalçalarımın arasında son buluyor.

"Dikkatli ol Aurora. Seni hemen şimdi ve burada becermem için beni baştan çıkarıyorsun. Beş dakika geç kaldığın için seni cezalandırdıktan sonra tabii ki." Sesinin törpülenmişliği ve söylediği sözler beni açıklanamaz bir duygu yumağına dönüştürüyor.

Dudaklarımı çıkarmıyorum.

Kahretsin. Sanki bacaklarımı onun için yeniden açıyorum. Hâlâ ağrıyor olmamın artık bir önemi yok.

Jonathan'ın dudakları, mahvolmuş külotumun durumunu daha da kötüleştiren baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu bir davet mi, vahşi olan?"

Ekmek parçası ağzımda eridi ve onu yutuyorum, sesi sessizliğin ortasında yüksek ve rahatsız edici.

Ben bir şey söyleyemeden yemek odasının kapısı açıldı. "Vay, vay, burada neyimiz varmış?"

AURORA

Fya da bir saniye, tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim.

Artık Jonathan'la ve onun sinsi adamlarıyla baş başa yemek yemeye alıştım. Zihinve dolaşmak eller. Margot ve Tom asla Jonathan'ın emirleri yüzünden olduğunu varsayıyorum.

Bu yüzden o tanıdık sesi duyduğum anda, bunun hayal gücümün bir oyunu olduğunu düşünerek bir inkar oyununa kapılıyorum. Ya da Harris'in bugün bir pislik olmaya karar verdiğini.

Ama bu ne Harris'in yüzü ne de sesi. Bu...

Aiden.

Alicia'ya Leeds'e yaptığı ziyaretler sırasında onu da getirmesi için yalvarmış olmama rağmen resmi olarak hiç tanışmadığım yeğenim. Getireceğini söylemişti ama bu sözünü hiç tutmamıştı.

Benimle ilk tanıştığında bana 'anne' diyen yeğenim, çünkü ilk başta varlığımdan haberi yoktu.

Bir elini koyu renk kot pantolonunun cebine sokmuş, içeriye doğru yürüyor. Adımları kararlı ve kendinden emin. Tıpkı Jonathan gibi. Görünüş olarak da babasının karbon kopyası. Siyah saçlar ve gri gözler. Gururlu burun ve yontulmuş çene. Sürekli onaylamayan bakışları bile aynı.

Ve şimdi bana yöneldi.

İşte o zaman Aiden'ın beni nasıl zor bir duruma soktuğunu fark ediyorum. Babasının kucağında oturuyorum, dudaklarım onun lanet parmağına sarılmış.

İrkiliyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Jonathan beni kalçamdan sıkıca tutuyor. Beni bırakması için vahşi gözlerle ona yalvarıyorum. O oğlunun ne düşündüğünü umursamayacak kadar iddialı olabilir ama ben umursuyorum. O kadar ki, beni kendisine doğru tuttuğu her saniye, hiperventilasyon noktasına yaklaşıyorum.

Yüz hatlarımdaki paniği görüyor olmalı ve Jonathan başkalarını pek umursamadığı için beni asla bırakmayacağından şüpheleniyorum. Ama sonra parmakları belimden çözülüyor ve ben de bu fırsatı kucağından inmek için kullanıyorum.

Kendimi toparlamak için utanç verici bir çabayla elbisemi düzeltirken ve saçlarıma dokunurken nefesim daralıyor.

Aiden'ı tekrar böyle görmek istemezdim.

Ayrıca, içimde onunla tanışmak istemeyen küçük bir parça var. Jonathan haklıydı, Aiden'a karşı hissettiğim suçluluk duygusu kelimelere dökülemeyecek kadar büyük.

Buraya taşındığımdan beri eninde sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm ama bunun bu koşullar altında olacağını hiç düşünmemiştim.

Benden daha önce nefret etmediyse bile şimdi etmeli.

Jonathan'a balayından ne zaman döneceğini sormalıydım. Sorsaydım belki daha hazırlıklı olurdum. Ya da en azından babasının kucağında oturup parmaklarını emmezdim.

Aiden babasından bir koltuk ötede durdu, dudakları bir çizgi halindeydi, sıcak öfke dalgalar halinde yayılıyordu. "Ne, bunu *ne* kadar vurgulasam az, burada neler oluyor?"

Yutkunuyorum. "Bu -"

"Seninle konuştum mu?" Aiden sözümü kesiyor, dikkati hâlâ babasının üzerinde.

Güzel. Bunu hak ediyorum. Ama bu daha az acı vereceği anlamına gelmiyor.

Alicia'nın geride bıraktığı son şey Aiden. Benim dışımda, onunla DNA'sını paylaşan tek kişi o.

Jonathan gibi görünmesine rağmen Alicia'nın onda bıraktığı dokunuşu hissedebiliyorum. Gerçi bu kulağa ürkütücü gelebilir, bu yüzden bu düşünceyi dile getirmeye cesaret edemiyorum. "Bekliyorum Jonathan."

Aiden elini masanın üzerine koyuyor ve babanın bakışları sanki bir rakipmiş gibi.

Jonathan'ın ifadesi nötr kalıyor. O kadar iyi takındığı boşluğu hiç bozmuyor. Sanki tek oğlu onu teyzesiyle cinsel bir pozisyonda görmemiş gibi.

Bu çok boktan.

"Sana cevap vermiyorum." Jonathan yavaşça kahvesinden bir yudum alır.

"O zaman sikine mi cevap veriyorsun? Bu kadar mı?"

Gözlerim açılıyor, doğruca Jonathan'a uçuyorum, oğluna yönelteceği

gazaptan korkuyorum. Yaşlı Kral şarabından yudumlamaya devam ediyor.

Sanki Aiden az önce söylediği şeyi söylememiş gibi. Eğer yüksek sesle konuşmasaydı, Jonathan'ın onu duymadığından bile şüphelenirdim.

"Alicia'nın evim dediği yere bu fahişeyi getirmeye nasıl cüret edersin?"

Dilimi ısırıyorum ama bu işin peşini bırakamam. İzin *vermeyeceğim*. Aiden'a karşı suçlu hissediyor olabilirim ama onun ya da bir başkasının bana bu şekilde davranmasına izin vermeyeceğim.

Omuzlarımı dikleştirerek ona ters ters bakıyorum ama ben bir şey söyleyemeden Jonathan aniden ayağa kalkıyor, iki elini masaya vuruyor ve Aiden'ın acımasız bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık veriyor.

Ancak Jonathan'ınki daha yoğundur ve çenesindeki tik bunu korkutucu bir düzeye çıkarır.

"Yeter artık. Bu benim çatım altında ona yaptığın ilk ve son saygısızlık. Bir daha yaparsan bana hesap vermek zorunda kalırsın."

Titreyen parmaklarımın hareket etmesini engellemek için saatimi tutuyorum. Kendim görene kadar Jonathan'ın benim için ayağa kalkmasına ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim.

Yaptığı -ve yapmaya devam ettiği- her şeyi affettiğinden değil ama kimsenin, kendi oğlunun bile benimle bu şekilde konuşmasına izin vermemesi bir şey ifade ediyor.

Ne olduğunu bilmiyorum. Ama var.

"Geçen yıl bana ne söylediğini hatırlıyor musun?" Aiden'ın sol gözü seğiriyor. "Annemin anısına hiç saygı duymadığımla ilgili kısmı? İkimizin arasında ona saygı duymayan kim var Jonathan? Ne dersin? Çünkü kucağımda onun görsel ikiziyle oturmadığımdan eminim."

Jonathan etkilenmemiş olsa da sözleri bana çarpıyor. Parmaklarım titremeye devam ediyor ve boğazımı temizliyorum. "Ben... Ben gidiyorum."

"Kal. Burası benim evim ve eğer gördükleri hoşuna gitmezse "Jonathan her zamanki otoriter ses tonuyla konuşuyor ve ardından Aiden'a dönerek, "Ne de olsa Ethan'ın kızıyla evlenmekte tereddüt etmedin," diyor.

"Elsa. Onun adı Elsa Jonathan ve Ethan'la aranızdaki kan davasıyla hiçbir ilgisi yok."

Geriye doğru adım atarak kapıya doğru ilerliyorum. Bir baba-oğul kavgasının ortasında kalmak istemediğim gibi, buna neden olmak da istemiyorum. Alicia'nın dünyadan daha çok sevdiği iki insanın birbirini boğazlamasına tanık olmak istemiyorum.

Neredeyse bir kral ile asi veliaht prens arasındaki bir kavga gibi.

Kapıya geldiğimde Jonathan bana onaylamayan bir bakış fırlatıyor, muhtemelen kalmam için ısrar ettikten sonra gidiş şeklim yüzünden.

O ve ben farklıyız. Aiden'a bağırmak onun umurunda değil ama benim umurumda. Bu sahne kalbimi kırdı.

Jonathan duygusuz bir adam. Daha doğrusu, duyguları su yüzüne çıkmıyor, bu yüzden Aiden ile duygusal bir baba-oğul ilişkisi yaşamasını beklemiyordum. Ama bu düşmanlığı da beklemiyordum. Alicia'nın erken ve beklenmedik ölümünün onları bir araya getireceğini düşünmüştüm. Anlaşılan öyle değilmiş.

Bunun Aiden'a karşı duyduğum suçluluk duygusuna yardımcı olmadığı kesin. Cenazeden beri onun yanında olsaydım belki her şey daha farklı olurdu.

Ya da babasını becermemiş olsaydım.

Çantamı alıp arabama doğru ilerlerken başımı öne eğiyorum.
Telefonum çalıyor ve Layla'nın adı ekranda belirince gülümsüyorum.

Layla: Baba sapkınlığı yüzünden mi geç kaldın?

Layla: Evet de, bir haftalık öğle yemeğini ben
ödeyeyim. **Layla:** Yalan bile olabilir. Sadece evet
de.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Günde beş vakit namaz kılan, Ramazan'da oruç tutan, alkol kullanmayan, evlenmeden önce seks yapmayan ve domuz eti yemeyen dindar bir Müslüman olmasına rağmen, Layla'nın en çılgın fantezileri var, yemin ederim.

Onda en çok sevdiğim şey, bu fantezilerin ortaya çıkmasına izin vermekten ve hatta bunlar hakkında şaka yapmaktan korkmaması. Ayrıca kendi hayatını yargılamadıkları sürece başkalarının hayatlarını nasıl yaşadıklarını da yargılamıyor. Hiçbir zaman inançlarını benim üzerimde uygulamaya çalışmadı. Üniversitedeyken beni olduğum gibi kabul etti, yaralarım ve her şeyimle ve geçmişim hakkında asla fazla araştırma yapmadı.

Beni bayram için ilk kez evine getirdiğinde ve ailesi sanki hep oraya aitmişim gibi beni sofralarına buyur ettiğinde, uzun süre mücadele ettikten sonra bir tür denge bulmuştum.

Aurora: Hayır.

Layla: Çok zalimsin. Fanteziyi nasıl bu kadar acımasızca öldürebildin?
ağlayan emoji X3

Alt dudağımı ısırarak yazıyorum.

Aurora: Ama ağrım var.

Layla: Biliyordum!

Layla: Detaylar, dostum. Detaylar! Beni böyle asılı tutamazsın. Bu gerilim beni öldürüyor.

Aurora: Birazdan ofiste olacağım.

Layla: Tamam, sen gelene kadar üretken olacağım. Bu arada, dün neden erken ayrıldın? İyi misin?

Stephan'ın anıları ve geçirdiğim panik atak neredeyse bana yeniden saldırıyordu.

Ama Jonathan beni yüzüstü çevirip iyice becerdiğinden beri, bunlar endişelerimin en küçüğü oldu.

Anla işte.

O polis karakoluna girdiğim ve sadece bir değil yedi kadının öldürüldüğünü ortaya çıkardığım günden beri aklımın bir köşesinde hep *o* vardı.

O, her gün uyandığımda aklıma gelen ilk düşünce ve her gece uyurken aklıma gelen son düşünce oldu.

Dün geceye kadar.

Aslında, Jonathan bana vücudumun aslında ölü olmadığını en kaba şekilde öğrettikten sonra başladı.

Arabama girip çantamı yolcu koltuğuna yerleştiriyorum. Başımı kaldırdığımda, pencereme tüneyen gölgeyle irkiliyorum.

Aiden. Yüz hatları hâlâ önceki gibi kapalı. Jonathan'la olan tartışması onu daha da öfkelendirmiş gibi görünüyor.

Yutkunarak bardağı indiriyorum. Alçak ses sağır edici sessizlikte yankılanıyor.

"Gitmeni istiyorum," diyor, sanki bu sadece sesli bir emirle yapılabilirmiş gibi rahatça.

O Jonathan'ın oğlu, tamam
mı? "Yapamam."

"Ne demek yapamam? Son on bir yıldır çok iyi yaptığın gibi ortadan kaybol."

"Bu durumdan hoşlanmadığınızı anlıyorum, ben de hoşlanmıyorum,
ama -" "Eğer beğenmiyorsanız, o zaman gidin. Amaya gerek yok."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Cümlemi bitirmeme izin verseydin, sana başka seçeneğim olmadığını söylerdim."

"Bu Jonathan'ın oyunlarından biri olsa bile, kesinlikle bir çıkış yolu bulabilirsin. Buradan olabildiğince uzakta kaldığın sürece ne olduğu umurumda değil." Bakışları benimkilerle tiksintiyle buluşuyor. "Alicia'nın ikizi olabilirsin ama sana bakmaya bile tahammül edemiyorum."

"Neden olmasın?" Sesim yumuşuyor.

"Çünkü sen sahtesin. Ona benzeyebilirsin ama asla o olamazsın." "Ben
asla Alicia olmaya çalışmadım."

"Bu yüzden mi Jonathan'ı beceriyorsun?"

Benimle bu şekilde konuştuğu için ona kızmamak için dudaklarımı büzüyorum. Hak sahibi olma genini babasından almış olmalı.

"Çabuk sıkılıyor, biliyorsun. Alicia'yı senin aracılığınla geri kazanamayacağını anladığı an, sanki hiç var olmamışsın gibi seni dışarı atacaktır."

"Ben de tam olarak bunu istiyorum, Aiden."

Bir süre tuhaf bir şekilde beni izledi, sonra geri çekildi. Bunu mülkü terk etmem için bir işaret olarak kabul ediyorum.

Aiden'la tekrar karşılaşacağımdan hiç şüphem yok. Nasıl olacağı hakkında bir fikrim yok ama Jonathan'la ikinci kez aynı pozisyonda yakalanmamaya dikkat edeceğim.

İşe giderken, gözlerin beni takip ettiğini hissediyorum.

İlk başta, geçmişte birçok yanlış alarm aldığım için bunu paranoyaya yordum. Özellikle de saldırıdan sonra.

Ama ısrarlı ve güçlü bir şekilde devam ettikçe, belki de, sadece belki de bunun yanlış bir alarm olmadığını fark ediyorum.

AURORA

Birkaç gün sonra, Layla'nın yerel camisi ve bir kilise tarafından yetim çocuk dernekleri için düzenlenen çifte yardım yemeğine katılıyorum.

Bunu her yıl yapıyoruz. Layla ve ben annesine ve komşularına yemek pişirmede yardım ediyoruz ve sonra da mümkün olduğunca çok sayıda zengin insanı davet etmeye çalışıyoruz. Yani, müşterilerimizin çoğunu. Bazıları geliyor, bazıları çek gönderiyor, bazıları da bizi tamamen görmezden geliyor.

Yine de bu bizi denemekten alıkoymuyor. Hala her yıl iletişim listemize davetiyeler gönderiyor ve onları yeniden hedeflemeye çalışıyoruz.

Spam yapmaktan utanmadığım tek zaman bu. Eğer birisi bana kartvizitini verdiyse, bunun için bir davetiye beklemelidir.

Etkinlik için kiraladığımız salon sadece davetlilerimizi değil, aynı zamanda yetim çocukları, onlara destek olanları ve bu gece toplayacağımız paradan yararlanacak dernekleri de alacak büyüklükte.

Rahip bağış yapmanın önemi hakkında konuşuyor. İmam daha önce çocukların ne kadar savunmasız olduğundan ve desteğimize ne kadar ihtiyaç duyduklarından bahsetmişti.

Layla ve ben girişte davetlileri karşılıyor ve ihtiyacı olanlara yol tarif ediyoruz.

Anne ve babası organizasyon komitesinin bir parçası oldukları için içeride arka planda çalışıyorlar. Layla'nın ailesi tamamen aktivizmle ilgili. En büyük erkek kardeşi Sınır Tanımayan Doktorlar'ın bir parçası ve ailesinin geri kalanı da bu gibi hayır kurumlarına ya da hayatını kaybeden askerlerin ailelerine destek olan kurumlara katılıyor.

Layla çaba gösterdi ve gerçekten de bir elbise giydi. Doğum günü için ona hediye ettiğim zarif çiçekli bir eşarp saçlarını örtüyor ve yüzüne biraz makyaj yapmak için annesinin yardımıyla onu tutmak zorunda kaldım. Bir dakikadan fazla hareketsiz kalmaktan nefret eder.

Ben ise lacivert, diz hizasında bir elbise tercih ettim ve saçlarımı açık bıraktım. Kıyafetlerimi yanımda getirdim ve King malikanesine geri dönmek zorunda kalmamak için Layla'nın evinde üzerimi değiştirdim.

"Gelen şu insanlara bakın!" diye fısıldıyor, sesi büyük bir coşkuyla dolu.

"Biliyorum."

"Tüm o küçük yüzlerin mutlu olduğunu hayal edin. Keşke hepsini evlat edinebilsem... bekle, belki de edinebilirim."

"O çılgın fikri kafandan hemen çıkar Lay."

"Eğlence bozucu olma." Kolumu dürtüklüyor. "Son zamanlarda neden bu kadar sinirlisin?"

"Ben değilim."

Tamam, belki biraz öyleyim. Aiden'ın ziyareti ağzımda ekşi bir tat bıraktı ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Eğer onunla buluşmaya çalışırsam, muhtemelen beni sopayla kovalar.

Şimdi, Jonathan bana her dokunduğunda, Aiden'ın sözlerini ve ne kadar doğru olduklarını düşünerek sertleşiyorum. Ama sonra, çekim beni sürüklüyor ve Jonathan'ın dokunuşunda ve bağımlısı olduğum o lanet ellerde kayboluyorum.

Ancak büyü bozulduğunda içimdeki suçluluk duygusuna geri dönüyorum ve Alicia'nın ölümünü çözmeye yaklaşamadığım için kendimi suçluyorum.

Başka ahşap kutu paketleri almış olma ihtimalime karşı Paul'e manik bir şekilde bakıyorum ama gelen kutumda hiçbir şey görünmüyor.

Layla yan tarafımı dürtüyor. "Johnny'yi özlüyor olabilir misin?"

"Lay!" Tıslıyorum, sonra müşterilerimizden biri bizi selamlarken gülümsüyorum. O içeri girer girmez arkadaşıma ters ters bakmaya devam ediyorum.

"Ne? Genelde bu saatlerde onunla birlikte olursun."

"Ondan uzak olduğumda onu özlemiyorum."

"Bu yüzden mi saatini kontrol edip

duruyorsun?" "Sikimi yala, Lay."

Nefesi kesilmiş gibi yapıyor. "Küfür. Rahip seni kutsal suyla ıslatacak."

Kolumu ovuşturuyorum ve kimse görmesin diye onu gizlice

çeviriyorum. Gülüyor,

omzumu onunkiyle çarparak.

"Yine de seni özlüyor olmalı. Huysuz bir Johnny düşünün, şatosunda tek başına oturuyor ve siz onu eğlendirmiyorsunuz. Yaşlı bir adam gibi içip iç çekerek seni bekliyor olmalı."

"Ona nereye gittiğimi söylemedim."

Bana komik bir bakış attı.

"O benim patronum değil, tamam mı? Her zaman nerede olduğumu bilmesine gerek yok."

"O değil..." Bakışları ileriye kayınca Layla sözünü kesiyor. "Oh, Tanrım, baba."

İlk başta Jonathan olduğunu düşündüğümde kalbim duracak gibi oluyor. Midem bulanıyor ve alnım ter içinde kalıyor. Sonra bakışlarını takip ediyorum ve aynı anda hem hayal kırıklığı hem de kafa karışıklığı yaşıyorum.

Ethan ve Agnus. Geldiler. Agnus'un sakladığım kartvizitindeki adrese davetiyeyi gönderdiğimde fazla bir şey beklemiyordum.

İkisi de şık takımlar giymiş, yanlarında beyaz bir elbise giymiş ve ağır bir sepete benzeyen bir şey taşıyan sarışın bir kız var.

Ethan ona yardım etmeyi teklif eder ama o

başını sallar. Elsa - Aiden'ın yeni gelini.

Onun arkasından bakarken nefesim kesiliyor, Aiden'ın suratını görmeyi bekliyorum. Ama onlarla birlikte değil. Az önceki hayal kırıklığıyla karışık bir rahatlama duygusu beni pençesine alıyor.

"Layla, Aurora." Ethan bize gülümsüyor ve sırasıyla ellerimizi sıkıyor. Agnus da aynı şeyi yapıyor.

"Duydun mu?" Layla fısıldıyor. "Babam adımı hatırlıyor."

"O senin baban değil," diye mırıldanıyorum, yapabildiğim en sert şekilde yan tarafını dürtüyorum.

Yüzünü buruşturuyor ama Elsa'ya bakarken gülümsemeye devam ediyor. "Peki ya sen?" "O benim kızım." Ethan'ın sesinden gurur damlıyordu.

omuzlarına doladı. "Sorun olmazsa o da katılmak istedi."

"Elbette, ne kadar çok o kadar iyi." Layla sepeti Elsa'dan almayı teklif eder.

"Teyzem ve ben yaptık. Çocuklar için kekler ve farklı lolipoplar var," diyor Elsa Layla'ya ama bakışlarını benden kaçırmaya devam ediyor. Parmağındaki yüzük göz kamaştırıcı ve onu tanıdığımda duraklıyorum. Alicia'nın yüzüğü. Ne zaman dalgın olsa yüzüğüne dokunma alışkanlığı olduğunu düşünürsek, nerede olsa tanırım.

Kız kardeşimle geçirdiğim zamanın hatırlattıkları tekrar aklıma geliyor. Duygular. Onu ne kadar özlediğimi. Hepsi bana sertçe çarpıyor. Kendimi bu düşüncelere kapıyı kapatmaya ve nefeslerimi sabitlemeye zorluyorum.

"Eminim onları sevecekler." Layla sepeti tutmak için mücadele ediyor. Minyon bedeniyle, kendisinden iki kat büyük bir oyuncak ayıyı taşıyan bir çocuk gibi.

Ethan içeri girip sepeti ondan alıyor ve tezgâha yerleştirmesine yardım ediyor.

Layla sadece benim görebileceğim şekilde arkasından bayılma numarası yapıyor, sonra da "Baba" diyor. Aptal herif. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Agnus'a "İtiraf etmeliyim ki geleceğini düşünmemiştim," diyorum.

"Hayır kurumlarına katılıyoruz," diyor Agnus o ebedi soğuk sesiyle. O bir buz adam. Şaka yapmıyorum. Telefonunu eline alıp ekrana bakıyor ve Ethan'a bilmiş bir bakış atıyor. "Buna bakmam gerek."

Bize başıyla selam verip köşede kayboluyor ve Elsa'nınkine benzer sepetler taşıyan yaşlı kadınlara yol açıyor.

Bitirdiğinde Ethan bana işaret etti. "Elsa, bu Aurora." "Daha

önce tanışmıştık," diye fısıldıyor. "Düğünde."

Kıpırdanıyorum, gülümsememi korumak için mücadele ediyorum.

"Doğru ya. O zamanlar için özür dilerim."

Elsa başını sallar. "Aiden'ın daha sonra yaptıkları için üzgün olan benim."

"Sana söyledi mi?"

"Buna gerek yok. Balayından döner dönmez bela aramaya başladığını hissedebiliyordum." Yüzük parmağına dokunuyor. "Sadece Alicia'yı kaybetmenin Aiden'ı büyük ölçüde değiştirdiğini bilmeni istiyorum ve bu her zaman daha iyisi için değil. Seni görmek ve uzun zaman sonra var olduğunu bilmek ona pek iyi gelmedi. Senden nefret ettiğinden değil, sadece..."

"Ona bu kadar benzememden nefret ediyor.

Anlıyorum." Elektrik mavisi gözleri parlıyor.

"Anlıyor musun?"

"Bir hayaleti görmek kolay değildir." Bunu herkesten çok ben biliyorum. "Nerede o?"

"Doktorumla birlikte."

"Doktorunuz mu?" Ethan ile onun arasında meraklı bir bakış fırlatıyorum.

"Benim kalp rahatsızlığım var ve Aiden benim doktorum sayılır. Ne zaman telefona cevap vermese, işyerine ya da evine dalıyor." Gözlerini

deviriyor. "Bugünkü gibi."

Ethan onun omzunu sıkar. "Sadece iyi olduğunuzdan emin olmak istiyor, Prenses."

"Bunu biliyorum baba, ama o çok ekstra olabiliyor. Dr. Albert benden nefret ediyor çünkü o."

O zaman aklıma geldi. Jonathan'ın davranışı ile Ethan'ın. Benim zorbam Elsa'yı onaylamıyor ve fikrini ifade etmekten çekinmiyor. Öte yandan Ethan, Jonathan'a karşı tehditkâr hislerine rağmen Aiden'ı onaylamıyor gibi görünüyor.

Biri kesinlikle diğerinden daha ebeveynce.

"Bak ne diyeceğim, Aurora." Ethan hâlâ kızını omzundan tutarak bakışlarımı karşılıyor. "Bu hafta sonu Aiden ve Elsa ile bir aile yemeği yemeyi planlıyoruz. Sen de bize katılmaya ne dersin?"

Yutkunuyorum. Bu, Aiden'la aramı düzeltmek için son şansım olabilirdi ya da her şeyi tamamen mahvedebilirdim.

"Lütfen gel," diyor Elsa. "Aiden'ın uslu durmasını sağlayacağım."

Ses tonundaki ve yüzündeki coşkuya gülümsüyorum. Onda hem cesur hem de masum bir şeyler var. Aiden gibi asabi biriyle nasıl anlaştığını merak ediyorum. Babasına o kadar çok benziyor ki, bu beni şaşkına çeviriyor.

"Seveceğim."

"*Sevmeyeceksin.*"

Sırtım dikleşiyor ve bu güçlü, otoriter ses tonuyla neredeyse başı dertte bir genç kız gibi feryat ediyorum.

Jonathan sanki sahnenin efendisiymiş gibi sahnenin ortasına doğru ilerlerken tüm atmosfer bir saniyeden kısa bir süre içinde ailevi ve eğlenceli olmaktan fırtınalı ve tehlikeli olmaya dönüşüyor.

Rahibin sözleri ve içeriden gelen hafif gevezelikler süzülüp havada kayboluyor. Bizi selamlayan ve yanımızdan geçen insanlar bile şu anda görünmez olabilirler.

Tüm dikkatim, ütülü siyah takım elbisesi, elmas kol düğmeleri ve gözümü yeterince kısarsam içinde yüzümü görebileceğim koyu renk deri ayakkabılarıyla karşımda duran adama odaklanmış durumda.

Jonathan'ın varlığıyla ilgili bir şey var ki, bana dokunmasına gerek kalmadan boğazımı sıkıyor ve beni yerime mıhlıyor. Bunun onun açısından zahmetsiz olması onu daha da korkutucu kılıyor. O güçlü bir adam ve bu gerçeğin farkında.

Tek yapabildiğim odaya ve içindeki herkese hükmetmesini izlemek. Belki de sadece benimdir.

Siyah saçları geriye doğru taranmış, güçlü alnını ve çok keskin çenesini ortaya çıkarıyor.

O çok keskin.

Takım elbisesinden yüzüne ve karakterine kadar her şeyi öyle.

Bu gece mükemmel görünüyor - erkeksi, bakımlı ve hayatları mahvetmek için dışarıda.

Bu komik çünkü Jonathan'ı hiç dağınık gördüğümü hatırlamıyorum.

Prezentabl olmak onun varsayılan modu gibi görünüyor. Bu onun çileden çıkarıcı özgüveninin ve eğer isterse girdiği her yeri nasıl sahiplenebileceğinin bir uzantısı.

Sonra burada olmaması gerektiğini hatırladım. Ona hayır etkinliğinden bahsetmedim bile.

"Burada ne yapıyorsun?" Varlığının beni içine hapsetmekte asla başarısız olmadığı trans halinden kendimi çekip çıkarıyorum.

Elini cebine götürür. "Davet edildim." "Hayır,

davet edilmedin."

"Siyah Kuşak." Jonathan Layla'ya kaşlarını kaldırır.

Gözlerim yanımdaki suçluya kaydı ve fısıldayarak "Jonathan'ı sen mi davet ettin?" diye bağırdım.

Jonathan'ın bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık veren Ethan'a ve gerginlikten bunalmış gibi görünen Elsa'ya sahte bir gülümseme gönderiyor.

Layla beni elbisemin kolundan tutup bir köşeye çekti ve kısık bir sesle, "Kendimi savunmak için söylüyorum, geleceğini düşünmemiştim," dedi.

"Onu neden davet ettiniz ki?"

"S e n c e neden? Banka hesabı ve çeklere yazdığı para miktarı."

"Jonathan'dan nefret ettiğini sanıyordum."

"Onun parasından nefret etmiyorum. Hadi ama dostum.

Sebebini düşün." "Ugh. İyi. Ama günün birinde seni

öldüreceğim Lay."

"Beni sevdiğini biliyorum. Ayrıca, o burada olduğuna göre artık saatini kontrol etmene gerek yok."

Susması için omzuna vuruyorum ve diğerlerine katılmadan önce o da bana vuruyor.

"Bunun için üzgünüm." Layla sırıtıyor. "Lojistikte bazı farklılıklar oldu ama artık her şey açıklığa kavuştu. Aurora seni aramızda görmekten çok mutlu, Johnny."

Onunla konuşurken bile gözlerini bana dikiyor: "Adım Jonathan."

"Bana Kara Kuşak diyorsun. Neden sana tam adınla hitap edeyim ki?"

Ethan ve ben gülümsüyoruz ama Elsa sanki geri alması için yalvarıyormuş gibi çılgınca Layla'ya bakıyor. Jonathan'ın sıkılmış ifadesi değişmiyor. Layla'yı ve diğer herkesi tek kullanımlıkmış gibi izliyor - eğer ona sunacak bir şeyleri varsa iyiler, yoksa yoklar.

Şu anda, Layla'nın değerini tartıyor gibi görünüyor, bunu görmezden mi gelmeli yoksa onu parçalara mı ayırmalı diye düşünüyor.

Konuyu uzatmayınca Elsa ve ben aynı anda bir nefes alıyoruz. Lay'in cidden çenesini kapalı tutması gerekiyor. Bazen kiminle konuştuğunu umursamıyor gibi. Kız kendi iyiliği için fazla korkusuz.

Ethan sanki sözümüz hiç kesilmemiş gibi, "Sana evin adresini göndereceğim," diyor.

"Teşekkür ederim."

"Dedim ki -" Jonathan'ın yüzü boş kalır, ama ses tonu sertleşir, son noktayı koyar "- o orada olmayacak."

"Öyle mi Aurora?" Ethan soruyor.

"Belki de yeniden planlamalıyız," diye öneriyor Elsa. "Gelecek hafta mı?" "Gelecek hafta da orada olmayacak," diyerek Jonathan onu geri çevirir. "Yeniden planlamaya gerek yok, ben orada olacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim." Ethan'ın dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Jonathan üzerimde yükseliyor, odunsu kokusu hayali ellerini boğazıma doluyor ve sıkıyor. Sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle konuşuyor: "Ne dediğimi duydun mu? Orada *olmayacaksın* ve bu son sözüm."

"Son baktığımda, sen benim bakıcım değildin." Onu atlayıp Ethan ve Elsa'ya beni takip etmelerini işaret ediyorum, Jonathan'ı Layla'yla bırakıyorum.

Eğlenceli olacak.

Gecenin geri kalanını Jonathan'ın yaklaşan varlığını görmezden gelmeye çalışarak geçiriyorum. Bir şekilde, bala üşüşen arılar gibi etrafında vızıldayan insanlardan oluşan bir çemberin içinde buluyor kendini. Sanki varlığıyla ilgi odağını çocuklardan çalıyormuş gibi.

O yokmuş gibi davranarak ağ kurmaya ve dernek temsilcilerini bağışçılarla tanıştırmaya devam ediyorum.

Gençken her şeyi kanıksamıştım ve bu nedenle seçimlerimi yeniden gözden geçirmem ve bir fark yaratmaya çalışmam gerekiyor.

Bu fark ne kadar küçük olursa olsun.

Hayırseverlik tamamen vermekle ilgilidir ve ben her zaman bunu -yani vermeyi- yeterince yapmadığımı düşünüyorum.

Aldım, aldım ve bir kez bile durup geriye bakmadım. Şimdi, farklı bir şey yapma seçeneğim var.

Layla'nın annesi Kenza - kelime anlamı hazine demek - ellili yaşlarının ortasında, soluk tenli ve hülyalı ela gözlü tombul bir kadın. Beni etrafta dolaşırken yakaladığında bana sarılıyor ve kolumu okşuyor. Fransa'da yaşadığı dönemden edindiği bir Fransız aksanı var. Layla gibi o da saçlarını başörtüsüyle örtüyor ama kızının hip-hop tarzından farklı olarak mütevazı, şık elbiseler giyiyor. "Layla'mızın seni tanımasına çok sevindim Aurora."

"Onu doğurduğun için çok mutluyum."

"İnan bana, ben de öyleyim." Sonra eğilip mırıldanıyor: "Kimseye söyleme ama erkeklerden nefret ediyorum."

"Sırrın benimle güvende."

"Ciddiyim. Doğum yapmaya devam etmemin tek nedeni bir kız çocuğum olmasıydı. Gerçi o da kardeşleri gibi oldu, değil mi?"

"Sayılır."

Gülüyoruz ve elini cebine atıyor. "Bekle, Layla bana nasıl selfie çekileceğini öğretiyor."

Telefonunu bulamayınca duraklıyor. "Yine kaybettim." "Merak

etme, bulmana yardım edeceğim. Seni ararım."

"Sessiz modda."

"Onu en son nerede gördün?"

"Evde. Hayır. Depoda. Yoksa banyoda mıydı?"

Gülüyorum. Kenza telefonuyla sürekli bir kayıp eşya bulma oyunu oynuyor. "Ben depoyu kontrol edeceğim, sen de banyoyu kontrol et."

Yollarımızı ayırıyoruz ve ben de eskiden temizlik malzemeleriyle dolu olan küçük malzeme alanına gidiyorum. Şimdi insanların çocuklar için getirdiği tüm sepetleri ve hediyeleri içeriyor.

Yerde bir şey parlıyor ve kontrol etmek için ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Hayır. Telefon değil. Telefon değil. Bir lolipop ambalajı.

Tam ayağa kalkmak üzereyken kapı arkamdan tıklanıyor ve Jonathan'ın güçlü sesi odayı dolduruyor.

"Manzarayı seviyorum."

AURORA

Jonathan'ın artık çok tanıdık gelen sesiyle omurgam dikleşiyor. Bu sesi ne kadar duyduğum ya da onunla ne kadar zaman geçirdiğim önemli değil. Her zaman korkutucu bir kenar tutacak itaat edilmesi gereken bir şey.

Hatta tapılan.

Daha önceki karşı çıkışlarıma rağmen, kamusal ortama sığındığımı kabul ediyorum.

Artık yalnız olduğumuza göre, zorbama karşı hiçbir savunmam yok.

İçinde bulunduğum pozisyonun farkına vararak ayağa kalkmaya çalışıyorum - dizlerimin üzerinde, kıçım tamamen onun görüş alanında.

Ayağa kalktığım anda, patlamaya yaklaşan bir volkan gibi sırtımda kavurucu bir sıcaklık beliriyor. Jonathan her iki bileğimi de kavrayıp bir eliyle sırtımın alt kısmına sıkıştırdığı için arkamı bile dönemiyorum.

Nefes alışım kısalıyor ve artık tanıdık gelen o sıcaklık uzuvlarımdan fırlayıp bacaklarımın arasına yerleşiyor.

"Bana karşı gelmenin doğru olduğunu mu düşünüyorsun Aurora?" Dudakları kulağımın kabuğunu sıyırırken sesi alçalıyor. "Bu mudur yani?"

"Ben... Ben neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Oh, ama sen biliyorsun. Bu yüzden bunu bilerek yapıyorsun. Kontrolümü kaybettiğimi görmek hoşuna mı gidiyor?" Kalçalarını ileri doğru itiyor ve kıçıma yaslanan sert çıkıntıyı hissedince çatırtılı bir nefes çekiyorum.

"Yoksa cezalandırılmak mı istiyorsun?" Diğer eliyle elbisemi yukarı çekiyor. Tüylerim diken diken oluyor ama bunun soğuk havayla hiçbir ilgisi yok, her şey sanki hep yapması gereken buymuş gibi kıçımı tutmasıyla ilgili.

"Cezalandırılacak bir şey yapmadım," diye kararlı bir şekilde konuşuyorum, bacaklarım jöleye dönüşmüş olsa da.

"Cezalandırılacak bir şey yok mu?" Eli kıçıma iniyor ve ben i n l i y o r u m , k a l ç a l a r ı m titriyor ve uyarılmışlığımın kanıtlarıyla kaplanıyor.

"Hiçbir şey," diye nefes veriyorum.

Tokat.

Nefes alıyorum, ses bir iniltiyle son buluyor. "...aaah."

"Sen benimsin, öyleyse ö y l e davran, ciddiye al, gerekirse nefes al. Bir daha toplum içinde bana karşı gelemezsin. Anladın mı?"

Titreyen dudaklarım bir çizgi halinde, ona bir cevap vermeyi reddediyorum. *Tokat.*

"Dedim ki. Anladın mı?"

Tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor ve ellerim onu tutarken yumruk oluyor ama yine de tek kelime etmiyorum.

"Bunu bütün gece yapabiliriz." Sahte bir şefkatle kıçımı kavrıyor ve derimi tekrar tokatlamadan önce neredeyse inliyordum.

İçimden bir inilti kopuyor ve kulağa bu kadar muhtaçmışım gibi gelmesinden nefret ediyorum. Arkam ne kadar ağrırsa ağrısın, daha fazlasını istemekten kendimi alamamaktan nefret ediyorum.

Kulağıma mırıldanırken sesi alçalıyor, "Eğer kelimeleri söylemezsen, herkes çığlıklarını duyana kadar o küçük kıçına şaplak atacağım. İstediğin bu mu vahşi şey?"

"Hayır!"

"O zaman söyle."

"Peki," diye

tıslıyorum.

"Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim."

Daha çok kabul etmem için beni zorladı. Göt herif.

"Ethan'dan uzak durman konusunda ne demiştim?" Bileklerimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Dışarı çıktığımızda ona yemeğe gelemeyeceğini söyleyeceksin."

"Hayır." Kelime zar zor duyuluyor ama orada. İşin en korkunç yanı ise bunu söylememiş olmam çünkü Jonathan'ın hayatımı belirlemesine izin vermeyeceğim.

Daha çok bir meydan okuma gibi. Bu noktada, tek istediğim elinin kırbacı ve içimin derinliklerinden gelen bu garip hisleri ortaya çıkarma şekli.

Eğer gerçek benliğini ortaya çıkarmak için onu kışkırtmak gerekiyorsa, öyle olsun.

Bu kadar kısa sürede profesyonel oldum.

Jonathan'ın bu yönüne neden bu kadar bağımlı olduğumu bilmiyorum. Belki de içinde ne olduğunu gösterdiği nadir zamanlardan biri olduğu içindir; ben

Jonathan King'in en ham, en gerçek haline tanıklık eden tek kişi olmak istiyorum.

"Aurora." Sesindeki uyarı yüksek ve net. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Beni tekrar tokatlıyor ve ben de bunun şiddetiyle parmak uçlarıma çıkıyorum. İçeri girdiğinden beri göbeğimi sıkmaktan kalçalarım titriyor.

Ama hepsi bu kadar değil.

Kıçıma her vuruşunda, sanki parmaklarını içimin derinliklerine sokuyor ve hiçbir çıkış yolu olmadan bana sahip oluyor.

"Ethan'ın davetini reddedecek misin?"

"Hayır."

Tokat. Tokat. Tokat.

Çoklu kirpikler bittiğinde nefes nefese kalıyorum.

Dengesiz bacaklarım iki yana açılmış, bileklerim sırtımın arkasına hapsedilmiş, kıçım yanıyor ve amım daha fazlasına ihtiyaç duyarak nabız gibi atıyor.

Daha ne kadar bilmiyorum. Cidden artık sınırlarımı bilmiyorum. Başından beri bu konuda uzman olduğumdan değil. Tek bildiğim Jonathan'la birlikte olmanın onları benim için bile oldukça zorladığı. "Bunu bir kez daha deneyelim." Kıçımı tehditkâr bir şekilde kavrıyor ve iç çamaşırım hâlâ yerinde olmasına rağmen, dokunuşunu kemiklerime kadar hissediyorum. "Daveti reddedecek misin, etmeyecek misin? Bu sefer söyle doğru kelimeler."

"Hayır, hayır."

Elinin saldırısı için kendimi hazırlıyorum ama gelmiyor. Omzumun üzerinden ona baktığımda gözlerinden birinin kısılmış ve bana dikilmiş olduğunu görüyorum.

"Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi vahşi şey?"

"Hayır."

"Nasıl olur da buna inanmam?" Parmaklarını göbeğime yerleştiriyor ve bezin üzerinden kıvrımlarımla buluştuklarında yutkunuyorum. "Sırılsıklam olmuşsun ve daha fazlası için yalvarıyorsun."

Mahvolmuş iç çamaşırını bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ve ben de tereddüt etmeden dışarı çıkıyorum. Külotu toparlayıp cebine atmasını nefesimi tutarak izliyorum.

"Bunu neden yaptın?" Sesim muhtaç ve her türlü karışık.

"Ethan'ın davetini neden reddetmeyeceğini söylersen buna cevap veririm."

Lanet oğlu yüzünden, ama bunu dile getirmiyorum. Jonathan'ın bana ne yapacağımı söyleyemeyeceğini söylediğimde ciddiydim.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Beni iterek malzemelerin konduğu masanın üzerine eğilmemi sağladı.

Beni bileklerimden tutarken göğsüm sert yüzeye değiyor. Zonklayan meme uçlarım sadece sürtünmeyle bile acı veriyor. Arkamda bir kemer şakırtısı duyuyorum, ama ona odaklanamadan bir tokat sesi havayı dolduruyor.

Alt dudağımı ısırıyorum, gözlerimi kapatarak bu hissi hafızama kazıyorum.

"Son bir şans." Sözleri karanlık bir vaat gibi etrafımda yankılanıyor ve buna verdiğim ilk tepkinin daha fazlasını istemek olmasından nefret ediyorum.

Beni doymak bilmeyen bir pisliğe dönüştürdü. Geçen gün haklıydı. Onun cezasına ve sert muamelesine aç bir obur oldum. Ona korkutucu bir seviyede uyum sağladım.

"Şimdi ve burada becerilmek mi istiyorsun?" Sesi şehvetle ve anlam veremediğim başka bir şeyle alçalıyor. "Dini bir ortamda olmamız ya da herkesin içeri girebilmesi umurunda bile değil. Tam bir teşhircisin, değil mi?"

Sözleri beni rahatsız etmeli ama sıcaklık bedenimi sarıyor ve son çekingenliğimi de yakıyor.

Jonathan arkamdan içime giriyor, kocaman aleti hafif bir acıyla beni tamamen dolduruyor. Bu pozisyon ona varlığından haberdar olmadığım kısımlarıma erişim sağlıyor.

"Oldukça maceraperest birisin." Hırıltılı sesi, arkamdaki duygusuz varlığına daha da güç katıyor. "Vahşi. Durdurulamaz."

Kalçalarımı masanın kenarına çarptıran bir acelecilikle içime giriyor. Ellerim arkadan bağlı olduğu için hiçbir şey yapamıyorum.

İstediğimden değil.

Çaresizlik duygusu boğazımı sıkan zevke katkıda bulunuyor. Benden aldığı, beni çorak bıraktığı ve ona geri dönmekten başka çıkış yolu bırakmadığı için tamamen bağımlılık yapan bir şey var.

Jonathan King'in katıksız gücü beni çaresiz bırakıyor, nutkum tutuluyor, sanki havaya yükseliyor ve beden dışı bir deneyim yaşıyorum.

Kıçıma tokat atıyor ve acı orada başlasa da, doğrudan bacaklarımın arasında bitiyor.

"Oh... Aaaah... J-Jonathan..." Orgazm uzaklarda demlenirken sesim yüksek bir iniltiye dönüşüyor. Karnım geriliyor ve parmaklarım kıvrılıyor, tırnaklarım onunkine ya da benimkine batıyor - artık tam olarak söyleyemiyorum - darbeye hazırlanmak için.

Geliyor. Duygu ufukta yükseliyor, artıyor ve büyüyor, bana kancayı takmak ve beni barbar pençelerine almak üzere.

Sert göğsü sırtımı tamamen kaplıyor, tamamen, sanki beni boğmak üzereymiş gibi.

O yapmaz.

Dudakları kulak mememi buluyor. Bir bıçak gibi sıcak ve sertler. Ham sahiplenmeyle dolu bir sesle fısıldıyor, "Benim adım inlemene izin verilen tek isim. Düşünmene ve hatta hayal etmene izin verilen tek isim."

Yanıt vermek şöyle dursun, sözlerini anlamlandıramayacak kadar sayıklıyorum.

Daha sert bir şekilde itiyor, kalça kemiğimi masaya vuruyor. Jonathan'ın bana güç verme biçiminde normal ya da sıradan hiçbir şey yok.

Sadece sikişmiyor, sahipleniyor. Her uzun hamlesiyle iddiasını ortaya koyuyor. Parmakları boğazımı sarıyor ve bilincimde kalan tek şey o olana kadar sıkıyor.

"Benim için nasıl geldiğini göster bana, vahşi olan."

Orgazmın patlaması beni saniyenin çok kısa bir süresinde etkisi altına alıyor. Seçme şansım yok.

Bedenimin yumuşaklığı onunkindeki güce, kalçalarının baskın bir rezonansla öne doğru sarsılmasına uyum sağlıyor. Bileklerimi kavrayışına, elinin etimdeki hissinden kıçımın nasıl sızladığına.

O uçurumdan aşağı düştüğümde nefes nefese kalmış, savaşıyor ve nefes almak için çabalıyorum. Toprakta yuvarlanıyorum ve görünürde bir iniş yok.

Ve dürüst olmak gerekirse, inişin canı cehenneme. Bütün gün bu alternatif gerçeklikte asılı kalabilirim.

"İşte bu kadar. Aferin kızıma."

Hemen ardından Jonathan geliyor, bu sefer içime akıyor. Gergin değilim ya da bunu düşünmüyorum. Bu olasılık beni korkutmuyor.

Bu açıdan her şey daha başlamadan bitti.

"Siktir." Jonathan çekiliyor, sıcak dölleri kalçalarımdan aşağı akıyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Bacaklarım beni zorlukla dik tutsa da ayakta duracak pozisyona geliyorum.

Jonathan boğazımı ve ellerimi bırakıp kendini içeri sokuyor. Bileklerim onun tutuşunun kaybından dolayı ağrıyor, neredeyse boş hissediyorum.

"Bunu daha önce düşünmeliydin, sence de öyle değil mi?" Elbisemi düzeltiyorum.

"Soruya cevap ver Aurora." Yüzü aynı duygusuz boşluk maskesini taşıyor, ama çenesinde bir tik var.

Jonathan içime girerek kontrolü kaybetti ve kontrolü kaybetmeyi sevmez. Ancak, sinirlenmesinin tek nedeni bu değil. Herhangi bir kaza istemiyor - bir çocuk. On dokuz yaşında yirmi yaşına basmak üzere olan Aiden ve oğlundan bir yaş büyük olan yeğeni Levi'ye sahip olduğu düşünülürse bu anlaşılabilir bir durum.

Yine de bu benim de kızgın olmadığım anlamına gelmiyor. "Belki öyleyim, belki değilim."

"Eğer beni kışkırtmaktan vazgeçmezsen, kıçına oturamaz hale gelene kadar şaplak atacağım."

"Çoktan yaptım." Avucumu uzatıyorum. "İç çamaşırımı geri ver."

"Hayır'a ne dersin?"

"Jonathan!"

"Bana tavır yapıp benden bir şeyler almayı bekleyemezsin." Başını yana eğiyor. "Elbisenin altında hiçbir şey olmadan oraya geri döneceksin ve koltuğunda her kıpırdanışında beni düşüneceksin."

"Bunu yapamazsın."

"Bunu çoktan yapılmış say." Elini uzatıp ağzımın kenarındaki bir şeyi siliyor, günahkâr dudaklarında sadist bir sırıtma beliriyor. "Ayrıca, kendine çeki düzen vermek isteyebilirsin. Seni bu halde dışarı sürüklemek benim için sorun değil ama sen isteyebilirsin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Tamamen sikilmiş görünüyorsun, vahşi şey."

Elini itiyorum, zaten alev alev yanan yanaklarımı kaplayan bir sıcaklık yükseliyor.

Jonathan kapıdan çıkarken kıkırdıyor. Nadir kahkahalarının sesi o gittikten sonra da odada kalır.

Neden gülmek zorundaydı, lanet olsun ona?

Temizlenmek için birkaç mendil kullanıyorum ve sonra herkesin arkasından gizlice tuvalete gidiyorum. Haklı, saçlarım darmadağınık, gözlerim şiş ve sulu. Dudaklarımı ısırdığım için rujum biraz bulaşmış.

Kendimi biraz düzgün göstermek on dakikamı alıyor.

Geri döndüğümde Kenza çoktan telefonunu bulmuştu. Şakayla karışık kaybolanın ben olduğumu sandığını söyledi.

Keşke bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu bilseydi.

Akşam yemeği için beş kişilik masalara oturduk. Layla, beni Jonathan, Ethan, Elsa ve Agnus'un yanına koydu. Jonathan da hemen yanımda.

"Ne?" Ben neredeyse onu boğacakken Layla söyledi. "Büyük çekler yazanların taleplerini geri çeviremem. Sebebini düşün, dostum."

Şimdi anne babası ve cemaatlerinden iki yaşlı kadınla birlikte oturduğu masasından bana el sallıyor. Layla'nın doktor erkek kardeşi Afrika'da, İngiliz ordusundan iki erkek kardeşi Afganistan'da yüzbaşı ve dördüncü erkek kardeşi bu akşam gelemedi.

O ailevi bir ortamda otururken ben burada sıkışıp kaldım. Benim masamda ortamın gergin olduğunu söylemek, hayatımın normal olduğunu söylemek gibi bir şey olur.

Jonathan'ın sözlerine sadık kalarak düzgün oturamamam da yardımcı olmuyor. Kıçım acıyor ve iç çamaşırımın olmaması göbeğimdeki sürtünmeyi dayanılmaz hale getiriyor.

Genellikle Jonathan'ın seanslarından sonra, yanık geçene kadar yan ya da yüz üstü uyurum. Şimdi öyle değil.

Agnus cep telefonuna odaklanmış, Ethan ve Jonathan arasında sürmekte olan bakış savaşından habersiz görünmektedir. Eğer bu birkaç yüzyıl önce olsaydı, kılıçlarını çeker ve hemen şimdi burada birbirlerine girerlerdi.

Elsa da bu gerginlikten benim kadar rahatsız olmuş görünüyor. Kenza'nın pişirdiği kuskusu mideye indiriyor ve yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor. "Bu çok lezzetli. Nasıl yapıyorlar?"

"Kenza bunun bir aile sırrı olduğunu söylüyor. Özel tarifini vermeyecek." Kaşığımı elime alıp işleyen bir insanmışım ve Jonathan korku filmlerinden fırlamış kasvetli bir gölge gibi yanımda oturmuyormuş gibi davranıyorum.

"Yemek yapmayı sever misin?" Elsa bana soruyor. "Pek sayılmaz," derken geriliyorum.

Jonathan eğilip sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldıyor: "Yeniden doğuşun için vazgeçtiğin alışkanlıklarından biri mi?"

"Kapa çeneni," diye tısladıktan sonra Elsa'ya gülümsedim.

Ethan yemekten bir kaşık alıyor ve yavaşça çiğniyor. "Alicia da bu tür egzotik yemekleri severdi. Değil mi Jonathan?"

Zorbam sanki darbeyi bekliyormuş gibi etkilenmeden kalıyor.

Nefes nefese kalan Elsa, "Baba!"

"Odadaki fili görmezden gelmesi mi gerekiyordu?" Agnus son bir saat içinde ilk kez konuşuyor ama hâlâ başını ekrandan kaldırmıyor.

Elsa masanın karşısından ona atlamak ya da yumruklamak ister gibi bakıyor. Ya da ikisini birden.

"Sorun yok," diyerek ortamı sakinleştirmeye çalışıyorum. "Ona çok benzediğimi biliyorum."

Ethan çiğnemeye devam ediyor, dikkati Jonathan'dan hiç ayrılmıyor. "Bu yüzden mi? Onun o olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Ethan'ın düşmanlığı tenimden akıp giderken kaşığı sıkıca kavrıyorum. Doğrudan bana saldırdığından değil. Bu sözleri Jonathan'ı kışkırtmak için söylüyor ama yine de hiçbir uyarıda bulunmadan bu sözlerden etkilenen ben oluyorum.

Ama neden?

Ben Alicia değilim. Alicia olmak istemiyorum.

Neden herkes beni onunla kıyaslamayı bırakamıyor? Yoksa bu, Aiden'ı küçük bir çocukken terk ettiğim için katlanmam gereken bir karma mı?

O zamanlar sadece on altı yaşındaydım. Kaçma, zırhımdan kurtulma ve Clarissa Griffin'in teninden siktir olup gitme ihtiyacından başka bir şey anlamıyordum.

Her şeyi yeniden yapma şansım olsaydı, Aiden için orada olurdum. Ancak bu, genç yaşta Jonathan'ın maiyetinde olmak anlamına geliyor. Yani tekrar düşününce... hayır, teşekkürler.

Artık onunla zar zor başa çıkabiliyorum. Hiç değilse.

Güçlü bir el masanın altından kalçama dolanıyor ve sıkı kavrayışının sıcaklığını fark ettiğimde sarsılıyorum.

Jonathan'ın yüzünde çok yüksek bir dağın her zamanki serinliği var, bulutlarla oynuyor ve gökyüzüne uzanıyor. "Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Meraklı zihinler bilmek istiyor Jonathan. Ne de olsa Alicia çok erken gitti."

"Baba..." Elsa yalvarıyor.

Jonathan'ın kalçamdaki tutuşu sıkılaşıyor, parmakları derimi kazıyor. Kaşığımı tabağımın yanına koyarak irkildim. Yemek yiyecek havada değilim.

Layla'nın beni buradan çıkarması için çaresizce arkama bakıyorum.

Dikkatimi kirli bir kapüşon ve yırtık ayakkabılar giymiş minyon bir kız çalıyor,

Kucağında ağlayan bir bebek taşıyor.

Sarah.

Tanıma duygusu midemin çukuruna yerleşirken parmaklarım titriyor. Şimdi on bir yaş daha büyük. O zamanlar on yaşlarındaydı, sarı saçları çenesinin altına kadar kesilmişti ve tabelayı tutarken kocaman yeşil gözleri yaşlarla doluydu.

"ADALET".

Diğer herkes bana yumurtalarla, yiyeceklerle ve hatta kullanılmış prezervatiflerle vurdu. Bana isimler taktılar. Saçımı çektiler ve derimi çizdiler.

Bana suç ortağı dediler. O demedi.

Kolumu tuttu ve beni paramparça eden şu sözleri fısıldadı: "Lütfen, annemi geri alabilir miyim? Ondan başka kimsem yok. Lütfen, sana sahip olduğum her şeyi vereceğim."

Sonra yüzüme bir kova siyah toprak atan biri tarafından itildi.

On bir yıl oldu ama o kızı hiç unutmadım. Bazen onu hayal ediyorum, yeşil gözlerini ve sessiz yakarışlarını. İçlerindeki çaresizliği, babamın annesiyle birlikte öldürdüğü masumiyeti.

Şu anda bile o sahneyi hatırladığımda tüylerim diken diken oluyor ve kulaklarım tiz bir bip sesiyle uğuldamaya başlıyor.

Peşimden geliyorlar. Beni öldürecekler.

"Yine de onları suçluyor musunuz?

Beni koruması gereken memurlardan duyduğum sözler beynimin ön saflarına hücum etti. Onlar bile korunmaya ihtiyacım olmadığını düşünüyorlardı. Eğer onlara kalsaydı, beni arabadan protestocuların ellerine atarlardı.

Kalçamdaki sert bir kavrama beni gerçeğe döndürüyor. Saatimi tutuyordum, ellerim kucağımda yumruk olmuştu.

Jonathan bana doğru şaşkın bir bakış fırlattı. Ethan'la olan sözlü savaşına ne kadar dalmış olduğu düşünülürse, bu bir şey ifade ediyor.

"I..." Jonathan'ı beni bırakmaya zorlayarak aniden ayağa kalktım. "Gitmem gerek."

Oradan aceleyle çıkarken cevaplarını beklemiyorum. Eğilmeden önce gözlerim Sarah'nınkilerle buluşuyor, sonra da neredeyse koşarak arka girişe doğru ilerliyorum. O kız beni bulamaz. Hiçbiri bulamaz.

Adımlarım çılgınca, karmakarışık. Ayağım takılıyor ve neredeyse düşüyordum ama kendimi tuttum ve buradan kaçmaya devam ettim.

Arabam görünürde yok. Görüşüm bulanık. Çantamı ya da anahtarlarımı bile almadım.

Senin için geliyorlar.

Kaçın.

Koş.

Bunu yapmak yerine bacaklarım kilitlendi ve denesem bile hareket edemedim. Jonathan'ın şoförü Moses'ı arabasının önünde sigara içerken görüyorum.

Mercedes'e doğru yarı koşar adım giderken, arka kapıyı açıp içeri süzülürken bunu düşünmüyorum.

Dışarı çıktığım anda nefesim kesiliyor. Beni burada bulamaz.

Beni bulamazlar.

Buna rağmen, kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için renkli camlardan dışarı bakıyorum.

"İyi akşamlar, Bayan Harper."

Sağımdan gelen sesle irkildim, elimle kalbimi kavradım.

Harris her zamanki gibi elinde tabletiyle yanımda oturuyor. Pantolonunun içine sokulmuş bir gömlek giymiş, ceketi de yanında duruyor.

İşaret ve orta parmağıyla gözlüğünü düzeltiyor. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim."

"Ne..." Boğazımı temizliyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bunu sana sormam gerekmiyor mu?"

"Demek istediğim, hayır etkinliğinin dışında ne yapıyorsunuz? Ve madem buradasınız, içeri girmeniz gerekmez mi?"

"Hayır. Bu etkinlik programda yoktu. Birkaç saat içinde Çinli ortaklarımızla yapacağımız bir toplantı için bir taslak hazırlıyorum."

Kaşlarımı çattım. "O zaman Jonathan neden seninle değil?"

"Benim sorum da bu, Bayan Harper. Toplantıya hazırlanmak yerine buraya gelmek için ısrar etti."

Oh.

Ethan katıldığı için mi? Yoksa benim yüzümden mi?

Aklından bile geçirme Aurora.

Harris tekrar tabletine odaklanırken arabanın üzerine garip bir sessizlik çöküyor. Kıçım yandığında, zalim Jonathan'ın el koymasından beri iç çamaşırımın olmadığını hatırlayarak kıvranıyorum ve irkiliyorum.

Bunu düşünmek yerine Harris'i incelemek için başımı eğiyorum. Otuzlu yaşlarında olmalı. Her zaman sinekkaydı tıraşlı, şık, düzgün ve herkesi yargılamak için kullandığı züppe bir burnu var.

"Ne zamandır Jonathan ile çalışıyorsun?" "Yaklaşık on yıldır," diyor başını kaldırmadan. "Bu uzun bir süre."

"Muhtemelen."

"Onun için çalışmayı seviyor musun?" "Evet. Çok verimli."

"Verimli mi?"

"Yöntem ne olursa olsun işleri halleder." "Bunun için başka bir kelime daha var - acımasız."

Harris bir omzunu kaldırır. "Korku insanlar için iyi bir motivasyon kaynağıdır."

Ugh. Jonathan'a çok benziyor. Makyavelist, az ahlaklı ya da hiç ahlaklı değil ve soğuk. Onun için çalışmayı sevmesine şaşmamalı.

"Ve, Bayan..." Sonunda bana baktı. Gözlüklerinin ardında gerçekten çok güzel mavi gözleri var.

"Aurora iyi."

"Onun dikkatini dağıtmayı bırak, Aurora." "Ne?"

"Sen hayatına girdiğinden beri bugünkü gibi bir sürü gereksiz durak yapıyor. Bundan hoşlanmıyorum."

"Beğenmedin mi?" Sesi Jonathan'ın karısıymış gibi çıkıyor.

"Evet. Bu onun verimliliğini azaltıyor."

"Belki de bu kadar robot olmamalı. Ve bu senin için de geçerli, Harris. Gevşe biraz."

"Gevşedim."

"Son zamanlarda aynada kendine baktın mı?"

"Yüzümün nesi var?" Gerçekten kırılmış görünüyor. "Duygular. Hiç duydun mu? Yoksa Jonathan onlara el mi koydu? Gülümsemeni?"

"Gülümseyebilirim." Bana tehditkâr bir tane gösteriyor.

Bir kahkaha patlattım ve kaşlarını çattı, yüz hatlarının her yerinde şaşkınlık vardı.

Bir anlığına geçmişi unutuyorum ve kendimi şimdiki zamana bırakıyorum. Çünkü şu anda? Düello havasındayım.

JONATHAN

Mİ Aurora olay yerinden kaçarken bakışlarınız onu takip ediyor.

Durup ekürisi Kara Kuşak'ı aramadı, bu da gösterdiğinden daha tedirgin olduğu anlamına geliyor.

Ve bunların hepsi karşımda oturmuş, yememesi gereken bir şeyi gündeme getirmemiş gibi yemek yiyen o piç yüzünden oldu.

Onun önünde değil.

Kimsenin önünde değil.

Aurora güçlü ve soğuk davranabilir ama Alicia'nın anısı onu yakıyor. Her fırsatta onun odasına gizlice girmesini özlemiyorum. Alicia'nın ölümü hayatının en karanlık gününü hatırlatıyor. Kendisinin de ona çok benzediğini hatırlatmasına gerek yok.

Öyleyse ne olmuş? Birbirlerine hiç benzemiyorlar.

Ethan geçmişi gündeme getirip onun gitmesine neden olmanın bedelini ödeyecek.

"Bir at alacağınızı duydum." Kaşığı ağzıma götürüyorum ve yemeğin tadını çıkarmak için zaman ayırıyorum.

Oraya bir kemik atmış olmam bile dikkatini çekmeye yetti. Ethan çiğnemesini yavaşlattı ve bana ters ters baktı.

Kayıtsızlığımı koruyarak devam ediyorum, "Arap aygırı. Etkileyici."

Agnus telefonunda rapor olduğunu tahmin ettiğim şeyleri okurken duraksıyor. "Bunu bilmemelisin."

"Görünüşe göre var. İçeriden bilgi alan tek kişi sen değilsin ve tahmin et ne oldu Ethan? Benim tarafımdan satın alındığını düşün."

"Atları sevmiyorsun bile." Ethan ellerini masanın üzerine koyar. "Bu alamayacağım anlamına gelmez."

"O zaman Northampton'da gözünü diktiğin o araziyi düşünebilirim." Ethan bir kaşık dolusu daha yemek yer. "Northampton'daki mülkleri sevmiyorum bile, ama bu onu alamayacağım anlamına gelmez."

"Benden bir şey alırsan karşılığında on tane alırım. Kızın bile artık Kral adını taşıyor."

Elsa başını öne eğiyor ve garip bölgede kalmayı tercih ederek sessizce yemeye devam ediyor. Onunla Aiden arasındaki fark bu. Oğlum burada olsaydı, onu bir saat önce dışarı çıkarırdı. Kendisini ilgilendirmediğini düşündüğü şeyler için hiç sabrı yok.

"Peki ya Aurora?" Ethan kaşlarını kaldırır.

Dış görünüşümü mükemmelleştirmek için harcadığım onlarca yıl şimdi işe yarıyor. Bir daha ona bakmaması için iki gözüne de bıçak saplamak istememe rağmen etkilenmemiş gibi davranıyorum. Bir daha kızın adını söylememesi için ağzını da dahil edebilirim.

Onu yere atmamak ve aklını başına getirmemek için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, görünüşte tarafsız olan ses tonumla soruyorum, "Peki ya o?"

"O da artık oyunun bir parçası mı?"

"Baba..." Elsa yalvaran gözlerle ona bakar. "Artık oyun yok demiştin."

"Bir meydan okumadan geri adım atamam. Öyle değil mi Agnus?"

Kucak köpeği bir kez başını salladı, hâlâ telefonuna odaklanmıştı. Oturduğumuzdan beri yemeğine dokunmadı. Agnus nadiren yemek yiyen ve Ethan'ın lütfuyla hayatta kalan bir ucube ya da öyle bir şey.

Ethan'ın on bir yıl önce öldüğü haberi çıktığında Agnus'un bununla yetinmeyeceğini bilmeliydim.

Onu adeta ölümden geri getirdi. "Oyun yok,"

diyorum en ölümcül ses tonumla. "Bu Aurora'nın

yasak olduğu anlamına mı geliyor?"

"Öyle." Tereddüt yok, ikinci bir düşünce yok ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsam lanet olsun.

"Bunu biliyor mu peki?"

Kaşığımı yere vurarak ayağa kalkıyorum. Elsa irkiliyor ama dikkatleri bizim masamıza kayan çevredeki insanlara bakarken k e n d i n i tutuyor.

Ethan'a dik dik bakabilmek için eğildim. O da bana kendi soğuk bakışlarıyla karşılık veriyor.

O her zaman perde arkasından sorun çıkarmayı seven bir tip olmuştur. Üniversitedeyken insanlar beni acımasız, Ethan'ı ise yan komşusu olarak görürdü.

Beyninin şeytani çalışma şekli hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Sadece onun görmelerini istediği cepheyi görüyorlar. Dokuz yılını komada geçirmiş olabilir ama beyninin çalışma şeklini hiçbir şey değiştirmedi.

Tıpkı benim gibi, insanların kafasında bir şeyler tutmayı seviyor. Ve tıpkı benim gibi, bunu onlara karşı kullanmaktan çekinmiyor.

Bu yüzden önce Aurora'ya yaklaştı. Alicia'ya neredeyse tıpatıp benzemesi ona koz verdi. Merhum eşimle nasıl bir akrabalığı olduğunu bilmesine bile gerek yoktu. Tek amacı onu bana karşı kullanmaktı.

Her şeyi onun en güvenilir müttefiki olarak görünmek için yapmıştır. Agnus'un onu düğüne, yatırıma, bu hayır kurumuna davet etmesi... ve hatta kabul *etmeyeceği* akşam yemeği daveti.

Bunların hepsi onun hayatına sızmak ve sonra da onu kullanarak beni yok etmek için kullandığı yöntemler.

Ancak, ben bir adım öndeyim.

Sorun şu ki, niyetini bilmek onu durdurmanın kolay olacağı anlamına gelmiyor. Birincisi, Aurora'nın sağı solu belli olmaz. Aklına bir şey koyarsa yapar, benim fikrim ne olursa olsun. İki, oyunu bundan daha büyük olabilir ve bunu tam olarak belirleyememek beni tedirgin ediyor.

"Ona yaklaşırsan bunu savaş ilanı sayarım Ethan."

Dudakları sırıtarak seğiriyor ve gerçek yüzünü gösteriyor. "Kendi taburuna dikkat et Jonathan."

"Kal. Kal. Siktir. Uzak dur!" Her kelimeyi telaffuz ediyorum, ne demek istediğimi netleştirmek için duraklıyorum, sonra arkamı dönüp gidiyorum.

Arkamda, Elsa'nın ona, Aiden'la bir yıl önce resmi olarak çıkmaya başladıklarında babasıyla kabul ettiğimiz ateşkesi sorduğunu duyuyorum.

Bunu bir dükün aile şirketiyle önemli bir anlaşma yapmak için yaptık ama Ethan ve ben ikimiz de aramızda asla ateşkes olmayacağını biliyoruz. Doksan yaşında ve tekerlekli sandalyede olacağız ve hala dünyaya kimin sahip olacağını görmek için savaşacağız.

Üniversiteden beri böyleyiz. Rekabetçi yapımız nedeniyle her konuda çatışırdık. Mezun olup iş dünyasına atıldıktan sonra rekabetimiz büyüdü. Kimin yat sahibi olacağıyla ilgili basit bir satranç oyunuyla başladı, sonra kumar iştiraklerine ve net kar rakamlarına kadar uzandı.

Nasıl aile kuracağımız da dahil olmak üzere her konuda birbirimize rakip olduk. Elimize geçen kolay kadınlardan sıkıldığımız için, akli dengesi yerinde olmayan kadınlarla evlenmek için iddiaya girdik. Bu bir zorunluluk ya da zorlama değildi. Kendi seçimimizdi.

Ben Alicia'yı buldum, o da rahmetli eşi Abigail'i buldu. O zamandan beri her şey yokuş aşağı gitti.

İşte o zaman insan açgözlülüğünün canavarlığını fark ettim. Hiçbir şey sizi doyurmazsa, yavaş ama emin adımlarla daha kötü bir ruh haline ve sonunda da çöküşe sürüklenirsiniz.

Alicia'ya da böyle oldu. İlk evlendiğimizde ve Aiden doğduğunda durumu o kadar ciddi değildi. Ama yıllar geçtikçe zihinsel durumu kötüleşti ve hiçbir şey onu kurtaramadı.

Aiden yapabileceğimi düşünüyor. Ama Aiden her şeyi bilmiyor. Ve öyle de kalacak. Onun iyiliği için.

Girişe yöneliyorum ve ayrılmayı ya da daha doğrusu Aurora'yı takip etmeyi seçiyorum.

Harris bütün gece Çinlilerle geç saatte buluştuğum için bana söylenecek. Ama Harris her zaman bir şekilde hoşnutsuzdur.

"Johnny!"

Durup Aurora'nın tuhaf arkadaşıyla yüzleşmek için arkamı döndüğümde sahip olmadığım sabrı topluyorum.

"Beni gerçek adımla çağırırsanız benimle konuşmanıza izin verebilirim."

"Sakin ol. Çok gerginsin. Bunu sana kimse söyledi mi?"

Arkadaşın. Her zaman.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var, Bayan Hussaini? Çünkü az önce bir dakikamı boşa harcadınız."

Gözlerini deviriyor ve pembe bir çantayı bana doğru itiyor. "Aurora bunu geride bırakmış.
Anahtarları orada."

Ondan aldım ve gitmek için döndüm.

"Ona iyi davran!" diye sesleniyor arkamdan. "Unutma, siyah kuşak karate."

Aurora gibi sessiz bir kadının bu tuhaf varoluşla nasıl temasa geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kişilik olarak birbirlerine benzemiyorlar, ama belki de farklılıkları H&H'nin sermayesini oldukça kısa bir sürede nasıl büyüttükleridir.

Elimdeki çantaya bakıyorum. Onu ve anahtarlarını bırakmış olması arabasına gitmediği anlamına geliyor.

Gecenin bu saatinde nereye gitmiş olabilir?

Girişte durdum ve otopark alanını aradım. Parasının burada olduğunu düşünürsek, taksiyle gitmiş olamaz. Yürüyerek mi gitti?

Aurora ile ilgili sorun, bir sonraki adımda ne yapacağını bilememem ve bu nedenle onun için bir şey planlayamamam. Yaparsam da engel oluyor.

Bu da hem büyüleyici hem de sinir bozucu.

Alicia ile fiziksel özellikler paylaşıyor olabilir, ancak tüm benzerlikler burada sona eriyor.

Ablası ağırbaşlı ve tahmin edilebilir biriydi. Bana tüm hafta boyunca programını söyleyen ve beni üzebileceğini düşündüğü hiçbir şeyi yapmayan bir tipti.

Alicia'nın yumuşak olduğu yerde, Aurora asi.

Belki de bu yüzden Alicia hiç delirmezken o beni delirtiyordur.

İki kadını karşılaştırmak bile haksızlık olur. Alicia oğlumun annesiydi ve çok fazla hisseden, sonra da hissetmeyi tamamen bırakan kadındı.

Aurora... farklı.

Beni ona bağlayan bir zorunluluk yok. Aksine, tam tersi. Parmaklarımın arasından kayıp gitmesin diye onu hapsediyorum.

Hayatımda ilk kez bir şeyi parçalara ayırmak yerine saklamak istiyorum.

İlk kez tüm geceyi ofiste geçirmek yerine eve gitmeyi dört gözle bekledim.

O kadının içindeki meydan okuma beni hem çıldırtıyor hem de azmettiriyor.

Benden ne kadar uzaklaşırsa, onu o kadar sert kafesliyorum. O ne kadar zorlayıcı olursa, benim tepkim de o kadar acımasız oluyor.

Bu günlük bir oyun. Bir türlü kurtulamadığım bir oyun. Ama bir gün bunu yapmak zorunda kalacağım. Her zamanki dengeme ve huzuruma geri dönmek zorunda kalacağım.

Ancak, o gün bugün değil.

Moses'ı arabamın önünde görüyorum ama sigara içmiyor. Genelde Harris'le içeride kaldığı için dışarı çıkmasının tek nedeni bu.

Harris yalnız değilse tabii.

Arabama doğru ilerliyorum ve Moses'a içeride olup olmadığını sormaya zahmet etmiyorum. Orada olduğunu biliyorum. Geliştirdiğim sinir bozucu alışkanlıklardan bir diğeri de Aurora'nın varlığını bir mil öteden h i s s e t m e k.

Ön camlar açık, bu yüzden içeriden gelen hararetli konuşmanın bir ipucunu yakalıyorum.

"...bazen burnundan aşağı bakmalısın. Neden hep gökyüzünde takılı kalıyor?" Aurora'nın sesi.

"Olunacak daha iyi bir yer yok."

"Yardıma ihtiyacın var Harris, tamam mı? Bilgilerinizi psikoterapistime ileteceğim, böylece size nasıl daha az kibirli olacağınızı ve diğer sorunlarla nasıl başa çıkacağınızı öğretebilir. Hazır gitmişken Jonathan'ı da yanına al."

Dudaklarım bir gülümsemeyle seğiriyor. Bu kadın... Söyleyecek sözüm yok. Aslında benim de kelimelerim yok.

Bu bir ilk.

Harris'le tartışmak için hayır kurumunu terk etti, bu arada Harris dünyadaki misyonunu mümkün olan her tartışmayı kazanmak olarak belirlemişti. Onunla hangi konuda tartışırsanız tartışın, haklı olsanız bile yanıldığınızı kanıtlamak için farklı yollar buluyor. Yine de bu taktiği benimle denemeye cesaret edemiyor, çünkü sınırlarını bilecek kadar zeki.

Arka kapıyı açıyorum ve Aurora koltuğunda sarsılıyor, gözleri elbisesinin rengine uyan koyu maviye dönüyor. Deriyi geriye doğru itme şekli, en kötü kabusunu beklediğini gösteriyor.

Büyüleyici.

Dudakları birbirinden ayrılıyor, sikimi aralarına almak için yalvarıyor. Etrafımda paramparça olana kadar onu arkadan becerdiğimi hatırlayınca kasıklarıma kan hücum ediyor. Bir elimi cebime atıp iç çamaşırındaki uyarılma izlerini hissediyorum.

Onu sadece prezervatifsiz becerdiğime değil - üst üste ikinci kez - aynı zamanda içine boşaldığıma da inanamıyorum. Bana bir şeyi unuttuğumu hatırlatan bir ses vardı, ama onun içindeyken, onun dışındaki her şeye tüm odağımı kaybediyorum.

Söylemeye gerek yok, bu iyi bir şey değil, ama buna bir son vermenin bir yolunu bulabilirsem ne olayım.

Aurora uzun bir nefes verir. "Oh. Sensin."

Gözlerimi kısıyorum. "Kimi bekliyordun?"

"Hiç kimseyi." Pembe boyalı tırnaklarına bakıyor.

Yalan söylüyor. Nedenini bilmiyorum ama öğreneceğim. Belki de Ethan'ın getirdiği gerginlikten başka bir nedenle yemek masasını terk etmiştir.

"Artık oyunun bir parçası mı?

Bir sahiplenme dalgası, bir savaştaki ilk çarpışma gibi içime çarpıyor. Ona tekrar sahip olma ihtiyacı beni taşaklarımdan yakalıyor ve serbest bırakılmamı talep ediyor.

Elbisesinin altına iç çamaşırı giymediğini bilmek bu fikri daha makul kılıyor.

Harris ve Moses'ı dışarı atmanın ya da göndermenin bir yolunu düşünemeden elimdeki çantasına uzanıyor.

"Ben eve dönüyorum."

"Seni biz götürürüz." Çantayı ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum ve onun yanına oturmak için içeri dalıyorum. Harris anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ama ipucunu alıyor, iniyor ve yolcu koltuğuna oturuyor. Kısa bir süre sonra Moses sürücü koltuğuna geçiyor ve araç yavaşça ana caddeye doğru geri çekiliyor.

"Arabamı getirdim." Tekrar çantasına uzandı. "Ve
seni götüreceğimi söyledim."

"Bir toplantıya falan hazırlanman gerekmiyor mu?"

"Var," diyor Harris ön koltuktan. "Otuz dakika geciktik."

Ona ters ters bakıyorum ama o sadece işaret ve orta parmağıyla gözlüklerini düzeltiyor ve tekrar tabletine odaklanıyor.

"Kendi başıma dönebilirim," diyor.

"Ya da seni biz götürebiliriz."

"Hiç pes eder misin?"

"Kazanabildiğim sürece
hayır."

Ofluyor ama çantasına uzanmaya çalışmaktan vazgeçmiyor.

Onu kolundan tutuyorum ve vücudu benimkine doğru yarı düşerken donup kalıyor. Gözlerindeki fırtına bir elektrik kıvılcımı kazanıyor, sanki bir ruh halinden diğerine kayıyor. Gözlerinin renginin içinde bulunduğu durumu bu kadar doğru yansıtabilmesi büyüleyici.

"Eğer kıpırdamadan durmazsan, bunu seni parmaklamak için bir davet olarak kabul edeceğim," diye mırıldanıyorum kulağına doğru, sonra demek istediğimi pekiştirmek için kabuğu ısırıyorum. "Ne de olsa o elbisenin altında çıplaksın."

"Jonathan!" diye fısıldıyor. "Harris ve Moses buradalar."

"Ne olmuş yani?"

Dudaklarını bir şey söylemek için oynatıyor ama o mükemmel 'O'da kalıyorlar. Aurora bunu yapabilecek kadar deli olduğumu görmeli.

Elbisesinin altına uzanıp varsayımının ne kadar doğru olduğunu kanıtlamak üzereydim ama o akıllıca bir yol seçti ve boğazını temizleyerek geri itti.

Yanakları pembenin yumuşak bir tonuna bürünmüş ve geçen gün onu yatağa yatırırken tuttuğum boynuna dokunup duruyor.

Yeterince dokunursa serinleyebileceğini düşünüyor. Bir efsane, ama onu düzeltmiyorum.

"Şimdi size bilgi verebilir miyim?" Harris her zamanki umursamazlığıyla sorar. "Eğer Aurora'nın bir itirazı yoksa."

Kadın ona suratını asar ve o da gözlüklerini yeniden ayarlayarak karşılık verir.

Aurora. Ne zamandan beri ona ilk ismiyle hitap etmeye başladı? Bu hoşuma gitmiyor.

"Başla," diyorum aralarındaki bağı koparmak için gerekenden daha sert bir tonla. Aralarında bağ kurmasına izin verilen tek kişi benim.

Harris hazırladığı belgeyi bana uzatıyor ve bu akşamki toplantıda tartışacağımız konulardan bahsediyor. Ona başımı sallıyorum ama tüm dikkatim Aurora'nın tırnaklarına, saatine, pencereden dışarıya nasıl bakmaya çalıştığında. Benden başka her yere.

Beni silmeye çalışmak gibi sinir bozucu bir alışkanlığı var.

Harris sabit sesiyle konuşmaya devam ederken Aurora'ya göz ucuyla bakıyorum. O da dinliyor gibi görünüyor ama konsantrasyonu başka bir şeyle meşgul. Bakışları biraz odaksız ve sürekli arkasına bakıyor.

Belki de kendi düzenlediği hayır yemeğini terk etmesine neden olan da aynı şeydir.

Aurora'yı geri dönüşü olmayan bir noktaya sürükleyen tek bir şey vardır. Ya da daha doğrusu bir kişi.

Maxim.

Eğer avukatı onunla tekrar temasa geçseydi, bundan haberim olurdu. Bu seçenek silindiğine göre, bu neyle ilgili?

Önemli bir toplantımız olduğundan ve buraya gelerek zaten zaman kaybettiğimden, isteksizce dikkatimi ondan ayırıp Harris'in sözlerine odaklanıyorum. Belgeyi onunla aynı anda okuyorum ve sertçe vuracağım ve daha iyi koşullar talep edeceğim kısımların altını çiziyorum.

Omzuma sıcak bir şey konuyor ve kalemi sayfanın yarısında bırakıyorum.

Aurora'nın gözleri kapalı, başı pazuma yaslanmış. Yumuşak yüz hatları rahatlamış, neredeyse huzur içinde görünüyor.

Kulağının arkasındaki saçlarını okşuyorum ve yumuşak bir şekilde inliyor, bir kedi yavrusu gibi dokunuşuma yaslanıyor. Keşke uyanıkken de bu kadar uyumlu olsaydı.

Harris hiçbir şey söylemeden onu işaret ediyor.

"Devam et." Başını kucağıma yaslıyorum ve uykusuna devam ederken eli kalçamı kavrıyor.

O başını kalçama yaslarken ben saçlarını okşamaya devam ediyorum.

Zamanın içinde tek bir an. Önceden planlanmadan gerçekleşen bir şey, ama bu saniyede hayatımda hiç düşünmediğim bir şeye karar veriyorum.

Aurora ya da Clarissa ya da hangi ismi kullanıyorsa artık benim.

Gerçek anlamda.

Mecazi anlamda.

Kelimenin tam anlamıyla.

AURORA

Isonunda başka bir kayıt aldım.

Sonuncusundan bu yana haftalar geçti. Lanet haftalar. Neredeyse başka bir şey olacağı umudundan vazgeçiyordum.

Paul beni arayıp ahşap kutudan bir paketim olduğunu söylediği an, evime o kadar hızlı gittim ki, gelen kutumda hız cezası çıkarsa şaşırmam.

Salonumun ortasında oturmuş, parmağım kumandamdaki Oynat düğmesinin üzerinde geziniyor.

Önceki seferlerden farklı olarak, kız kardeşimin sesini dinlerken o kadar da mest olmuyorum.

Suçluluk duygusu, değil mi? Attığım her adımda beni yakalıyor. Jonathan'ın benden çıkardığı her orgazmda ve elinin kıçıma attığı her tokatta.

Haftalardır beni sadece delirtmekle kalmayıp aynı zamanda daha fazlası için yalvartacak şekilde ona hükmediyorum.

Haftalarca süren kavurucu sıcak yemekler ve sonunda istediğini elde ettiği oyunlar - ki bu genellikle benim vücudum oluyor.

Beni tekrar tekrar sikebilmek için haftalarca sıcak banyo yaptırıp gevşetiyor.

Ve her hafta, onun kız kardeşimin kocası olduğu gerçeği kaybolmaya başlıyor ve beyaz gürültü haline geliyor.

Her gün kendime Jonathan'da kaybolamayacağımı ve H&H'nin yanı sıra anlaşmayı kabul etmemin tek nedeninin Alicia'nın ölümünün ardındaki gerçekleri ortaya çıkarmak olduğunu hatırlatmak zorundayım.

Sorun şu ki, anlaşmayı tamamen unutmaya başladım. Başlangıçta günleri sayıyordum ama şimdi bu yolculuğa başlayalı yaklaşık altı hafta olduğunu hayal meyal hatırlıyorum.

Bedenimi yeniden keşfetmekle geçen altı hafta. *Hissetmekle geçen* altı hafta.

Jonathan görünürde olduğunda dış dünyayı unutmakla geçen altı hafta.

Hatta düşüncelerimde bile.

Şartlı tahliye tehdidine rağmen babamı hiç düşünmüyorum. Bu da bir şey ifade ediyor.

Sanki Jonathan ruhumu şu anda yaşadığımızdan farklı bir boyuta çekiyor.

Onu düşüncelerimden uzaklaştırıp Play tuşuna basıyorum ve televizyonun karşısındaki kanepeye oturuyorum.

Her zamanki gibi, Alicia'nın sesi dairemi doldurmadan önce uzun bir sessizlik oluyor. "Geçmiş hakkında sana karşı dürüst olmadım Claire. Annemizin babanla tek gecelik bir ilişki yaşadığını biliyorsun ama bunu neden yaptığını bilmiyorsun. Kocası, babam, kötü niyetli bir adamdı. Ve ben bazen onun gazabından kaçarken, annem asla kaçamadı. Bu yüzden kendini öldürdü. Onu yatağında huzur içinde uyurken ve yanında boş bir hap şişesiyle bulan bendim. Vasiyetinde iki özel şeyden bahsediyordu; biri seninle ilgiliydi. Bunu sana daha önce söylemediğim için üzgünüm ama aklımda seni korumak vardı. Vasiyetinde tüm mal varlığını bana bıraktığı yazıyor. Listedeki ikinci ve tek madde ise seninle tüm bağlantımı kesmem gerektiğiydi. Öz annemiz bizi ayırmak istiyordu Claire ve bunun bir nedeni vardı."

Ses kesiliyor.

Sanki sihirli bir şekilde devam edecek ya da Alicia'nın sözlerini açıklayacakmış gibi ekrana bakmaya devam ediyorum.

Annem ayrılmamızı mı istedi?

Kabul ediyorum, benim hiç annem olmadı. Biyolojik annemin babamla tek gecelik bir ilişki yaşadığını ve beni doğurur doğurmaz babamın kapısının önüne atıp hiç orada olmamış gibi gecenin karanlığında kaybolduğunu biliyordum.

Bu dünyadaki başlangıcım da aynen böyleydi. İstenmeyen. Bir kenara atılmış. Bir utanç.

Alicia beni ilk görmeye geldiğinde ben üç yaşındaydım, o ise on yedi yaşındaydı. O ilk buluşmayı çok iyi hatırlıyorum. Hatırlıyorum.

ve hatmi ve vanilya ile karışık yaz kokusu beni sarana kadar ona nasıl yaklaştığımı hatırlıyorum. Yollarımızın kesişmesi gerektiğini her zaman biliyormuşuz gibi birbirimize nasıl gülümsediğimizi hatırlıyorum.

Alicia, bir kız kardeşi olduğunu tesadüfen öğrendiğini ve nerede olduğumu söylemek için annemizle yüzleştiğini söyledi.

Ondan sonra Alicia beni ziyaret etmeyi alışkanlık haline getirdi. Annem hiç gelmedi. Ona gizlice ne kadar mektup gönderirsem göndereyim.

Zamanla onları göndermeyi bıraktım ve bir kez bile bana doğru bakmayan bir anneye ulaşmaya çalışmaktan vazgeçtim. Alicia'ya sahip olmaktan memnun olduğum bir noktaya ulaştım. O sahip olduğum tek anne figürüydü.

Alicia'nın benden uzaklaştığı bir gün bile olmadı. Aksine, beni sevgi ve şefkat yağmuruna tutan oydu.

Ben beş, Alicia on dokuz yaşındayken annem öldü. Babam cenazeye katılmamıza izin verilmediğini söyledi.

O gün ağladım, annem için değil, Alicia'nın tek başına yaşadığı acı yüzünden.

Aynı gün Alicia yanıma geldi ve birlikte ağlarken bana sarılarak uyudu. Bu Alicia'nın geceyi benimle geçirdiği ilk ve son seferdi.

Ondan sonra beni iki kez Londra'ya götürdü. Önce annemin mezarına veda etmek için, sonra da düğün gününde.

İkinci seferinde okuluma geldi ve beni aldı. Bana dondurma ve kurdeleli, dantelli güzel bir tül elbise aldı.

Ben onun düğününe katıldıktan sonra babam Londra'ya geldi ve onunla kavga etti.

Babamın kamyonetinin arkasındaki yerimden onların konuşmalarını dinledim. Beni götürdüğünde Alicia ağlıyordu.

Ben de ağlamak istedim çünkü onu terk etmek istemiyordum. Onunla ve tanrıya benzeyen yeni kocasıyla kalmak istiyordum.

Alicia beni bir daha asla Londra'ya götürmeye çalışmadı. Haftalık ya da iki haftada bir Leeds'e beni ziyarete geliyor ve birlikte vakit geçiriyorduk. Sonra günün sonunda ayrılırdı ve hepsi bu kadar.

Alicia hiçbir zaman annemizin vasiyetine uymadı ya da ondan uzak durmadı, o halde bana bunu söyleyerek ne demek istedi?

Babam yüzünden miydi?

Annem babamın aslında ne tür bir canavar olduğunu biliyor muydu?

Ama yapamazdı. Uzun zaman önce tanışmışlardı. O öldürmeye başlamadan önce... yoksa başladıktan sonra mıydı?

Bunu düşünmek bile başımı ağrıtıyor. Bu döngüye kapılmayacağım.

Çünkü işlerin gidişatına bakılırsa, babamın bu işle bir ilgisi var gibi görünüyor. Daha fazlasını öğrenmek için ona sormam gerekecek ve bu da onu görmek anlamına geliyor.

Bu düşünce ağzıma ekşi bir tat getiriyor.

Öleceğim güne kadar o şeytanla karşılaşmak istemiyorum. Beni gördüğü an öldürecek ve kazdığı, içinde ceset bulunmayan mezara gömecek.

Telefonum titriyor ve irkilerek transımdan çıkıyorum. Arayanın Layla olmasını bekliyordum çünkü yeni muhasebeci raporunu birlikte gözden geçirmeyi planlamıştık. Son muhasebecinin arkadan bıçaklamasından sonra bu konuda daha katı olduk.

En iyi arkadaşım değil ama. Jonathan.

Yutkunuyorum. Nadiren arar. Eğer hiç aramazsa. Yüz yüze ya da e-posta yoluyla emir vermeyi seven bir tip.

Boğazımı temizleyerek cevap veriyorum. "Geç kaldın."

"Sana da merhaba."

"Geç, Aurora," o tekrarlar. "Are sen özlem bazı Bu gece ceza mı?"

Söz verdiğimde bacaklarımın birbirine yapışmasından nefret ediyorum. Beni bir nemfomaniye çevirdi, yemin ederim.

"Ben ne yaptım?" diye sordum.

"Bu akşam aile yemeğimiz olduğunu hatırlıyor musun, hatırlamıyor musun?" "Oh."

"Doğru. *Oh.* On dakika içinde burada olmanı bekliyorum." Duraklıyor. "Ve kırmızı ruj sürme. İki serserinin seni o şekilde görmesini istemiyorum."

Kendime rağmen gülümsüyorum. Jonathan'ın sahiplenme duygusunu ince bir şekilde göstermesi bana her zaman bir güç hissi verir.

Bazen Harris ile tartıştığımda ve onun züppe ifadesiz yüzüyle dalga geçtiğimde bunu gösteriyor. Jonathan genellikle onu küçük bir çocuk gibi susturur. Bu, sağ kolunun bana gülümseyebildiğini kanıtlamaya çalışmaktan vazgeçeceği anlamına gelmiyor. Gülümseyemiyor.

Beni neyin beklediği gerçeği birdenbire ortaya çıkınca iyi ruh halim kayboluyor.

Aile yemeği.

Jonathan akşam yemeğini Aiden, Levi ve eşleriyle birlikte yemeye karar verdi. Bunun beni Ethan'ın evine gitmekten ya da onunla yemek yemekten alıkoymanın bir yolu olduğunu biliyorum ama bu yüzleşmek zorunda kalacağım şeyin gerçekliğini inkâr etmiyor.

Aile.

Benim değil ama yine de aileden. Jonathan'ın, daha açık olmak gerekirse.

Ve duyduğuma göre, hem oğlu hem de yeğeni onun kopyasıymış.

- soğuk, acımasız ve hesapçı.

Aiden beni ayrılmakla tehdit ettiği o günden beri benimle konuşmadı bile. Margot'nun Tom'a bazen Jonathan ya da ben evde yokken ziyarete geldiğini söylediğini duymuş olsam da Levi ile herhangi bir etkileşimim olmadı.

Büyük Kral'la başa çıkabiliyorsam, diğer ikisiyle de başa çıkabilirim, değil mi?

Jonathan'ı 'idare ettiğimi' bile varsayıyorum. Eğer bir şey varsa, tam tersidir.

Sanki bir döngünün içindeyim, bir çıkış yolu bulduğumu sandığım anda her şey başa dönüyor.

Ve şimdi, onun benden hiç hoşlanmayan iki küçük versiyonuyla aynı masada oturmak zorundayım.

Daha ne kadar kötü olabilir ki?

AURORA

Geç kaldım.

Bunun suçunu boğucu trafiğe atabilirdim ama atmıyorum. Yapmak üzere olduğum şeyi kabullenmek için fazladan dakikalara ihtiyacım vardı.

Yardımı olduğundan değil.

Yemek odasının kapısını iterek açtığımda herkes masaya oturmuştu.

Her biri. Tek. Biri.

Ve tüm dikkatleri bana kayıyor.

İlgi odağı olmaya zorlandığımda tüylerim diken diken oluyor. Babamın davası sırasında yaşadığım halka açık şovdan beri, dikkat çekmek benim en nefret ettiğim düşmanım haline geldi. Gölgede kalarak ilgi odağı olmamak için her şeyi yaptım.

Görünüşe göre, Jonathan'ın beni bulduğunu düşünürsek, yeterince iyi bir iş yapmıyordum.

Bu odadaki ilgi on bir yıl önce gördüğüm ilgi gibi değil. Burada bulunan insanlar beni sakatlamak ve kafamı bir sopaya asmak istemiyorlar. Ancak, enerji de hoş karşılanmıyor.

Jonathan her zamanki gibi masanın başındadır. Sıkıştırılmış siyah takım elbisesi kaslarına ikinci bir deri gibi yapışıyor. Yemin ederim ki tiran sadece siyah giymeyi seviyor, tıpkı kalbi gibi. Ona bu kadar yakışmasından, gri gözlerinin karanlığını ve çenesinin keskin hatlarını ortaya çıkarmasından nefret ediyorum.

İki dirseğini masaya dayayıp öne doğru eğilirken zayıf, erkeksi parmakları çenesinde bir çan kulesi oluşturuyor. O parmaklar daha bu sabah beni sikinin büyüklüğüne hazırlamak için orgazma ulaştırdığında içimdeydi ve sonra -

Diğerlerine odaklanabilmek için bakışlarımı ondan kaçırmak için kendimi zorluyorum. Aiden sağında oturmuş, babasından miras kalan o hesapçı çizgisiyle beni izliyor.

Elsa onun yanında oturuyor, vücut dili kocasınınkinin tam tersi. Gülümsüyor ve bana beceriksizce karşılık verdiğim geçici bir el sallıyor.

Jonathan'ın solunda sarı saçlı, delici mavi gözlü bir adam oturuyor - daha doğrusu mavi-gri. Levi King. Jonathan'ın tek yeğeni.

Arsenal'de profesyonel bir futbolcu olduğunu biliyorum ve daha önce fotoğraflarını görmüştüm ama şahsen daha çarpıcı. Fiziği Aiden'ınkinden daha sert ve uzun görünüyor. Diğer King erkeklerinden farklı olan sarışın görünümüne rağmen, Levi aynı düz buruna ve kesmeye yönelik yoğun bir bakışa sahip.

Şimdi beni sanki hayatının peşinden gelen bir hayaletmişim gibi izliyor.

"Sik beni.

Alicia'ya benziyor. O olmadığına emin misin amca?"

"Levi." Uzun kahverengi saçlı, yeşim yeşili gözlü minyon bir kadın adamın pazusuna tutunup başını sallıyor. Astrid Clifford. Levi'nin karısı ve Lord Henry Clifford'ın kızı.

Aiden'ın düğününe gitmeden önce yaptığım araştırma kesinlikle işe yarıyor. En azından tanımadığım insanlar tarafından aniden vurulmuyorum.

Levi'nin yüz ifadesi hemen yumuşuyor ve ona doğru sırıtıyor. "Ben sadece gördüğümü söylüyorum, Prenses."

"Levi," diye uyarıyor Jonathan o tartışmaya kapalı ses tonuyla.

"Koltukları değiştir."

"Ben hep buraya otururum," diye itiraz ediyor. "Neden Aiden'a yerini değiştirmesini söylemiyorsun?"

Küçük kuzeni ona ters ters bakar. "Böyle bir şey olmayacak." "Sorun değil." Masanın diğer ucundaki sandalyeye çöküyorum. Fark ettim ki Diğerlerinden uzaktayım ama muhtemelen ihtiyacım olan mesafe de bu.

Jonathan'ın gözlerindeki hafif daralmadan, bundan hoşlanmadığını anlayabiliyorum, ancak konuyu daha fazla zorlamanın bir anlamı olmadığını da görüyor olmalı. Özellikle de ailesi yanındayken.

Jonathan'ın ailesi.

Bu fikir beni şimşek gibi çarptı. O anlaşmayı kabul ettiğimde bunun için imza atmamıştım. Bunun sadece o, ben ve seksle ilgili olması gerekiyordu. Şimdi, aile üyeleri var ve her şey karmaşıklaştı.

Sessizlik yemek masasında bir saniye kadar uzun sürüyor ve ben önce boynuma, sonra da saatime dokunmaya başlıyorum. Jonathan masanın üzerinden bana bakınca elimi bırakıyorum.

Daha önce de söylemişti. Söylediklerimi göstermenin zayıflıklarımdan faydalanmanın kesin bir yolu olduğunu.

Keşke bu duygu sızdırma işinde onun kadar doğal olabilseydim. Hayranlık duyduğum ama en nefret ettiğim özelliklerinden biri bu.

Kendine güveni ve yönetirken dünyayı parmakla göstermesi, yalnızca en tepedekilerin sahip olduğu bir özelliktir.

Ancak, onu anlamak bir yana, onu okuyamamak bile hiç eğlenceli değil. Hepsi.

Margot ve Tom yemek tepsilerini getirerek sessizliği böldüler.
Levi Margot'ya sırıtıyor ve Aiden bile ona doğru bir gülümseme yöneltiyor. Margot da onların sıcak ifadelerine kendi gülümsemesiyle karşılık veriyor.

Vay be. Yani gülümseyebiliyor. Sadece bana hiç göstermiyor.

Bana ulaştığında yüzü yine boş profesyonelliğine dönmüştü. Çorbayı ve egzotik bir köfte türü gibi görünen ana yemeği servis ettikten sonra Tom'la birlikte başlarını sallayıp gidiyorlar.

"Bizi tanıştırmayacak mısın amca?" Levi çorbayı görmezden gelir ve doğrudan ete yönelir.

"Aurora," diye konuşur Jonathan. "Bu benim yeğenim, Levi. Bu da karısı Astrid. Aiden ve Elsa ile zaten tanışmıştın."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Elsa bana sizden çok bahsetti." Astrid sırıtıyor ve giydiği kot tulumun onu düşündüğümden çok daha genç gösterdiğini fark ediyorum.

Çorbamdan bir kaşık almak üzereydim ama onun sözleriyle geri bıraktım. "Ben de memnun oldum."

"Bir sorum var." Levi bir çatal dolusu eti ağzına götürmek üzereyken duraksıyor. "Nasıl oldu da senin varlığından hiç haberimiz olmadı?"

Aiden başını tabağından kaldırmadan, "Çünkü o yapmadı," diyor. "O bir hayalet. Ya da artık daha çok bir parazit."

"Masamdayken misafirlerime saygı göstermem konusunda ne demiştim?" Jonathan'ın ölümcül sesi salonu kıyamet gibi kesiyor. "Burada olmak istemiyorsan, git buradan."

"Ve ne isterse yapmasına izin mi verelim?"

"Aiden." Elsa kocasına ters ters bakıyor. Aiden'ın ürkütücü ifadesine rağmen, hiç de korkmuş gibi görünmüyor. "Bana uslu duracağını söylemiştin."

"Ben iyi oynamam, tatlım. Özellikle de sahtekarlarla."

"Ben sahtekâr değilim," diyorum sakince, içimde bir şeyler yanıyor olsa da.

"Bu yüzden mi annemin evine geldin ve orayı kendi evin yapmaya karar verdin?"

"Alicia'nın hiçbir şeyini almaya niyetim yok."

"Onun adını söyleme." Aiden'ın sol gözü seğiriyor. "Cenazesine gelmediğin halde onun adını söylemeye hakkın yok."

"Cenazesine gitmedim çünkü Leeds'te bir polis karakolunda gözaltında tutuluyordum." Sesim boğuk çıkıyor. "Babamı cinayetten ihbar ettim."

Şimdi yemek masasını kaplayan sessizlik, gariplikten ziyade şaşkınlıktan kaynaklanıyor.

Bu bilgiyi ilk kez kendi isteğimle açıklıyorum ama Aiden'ın hayatım hakkında bu kadar çok şey bilmesi gerekiyor. Alicia ile olan bağıma rağmen onu o kadar genç yaşta terk etmenin hafife aldığım bir seçim olmadığını bilmesi gerekiyor.

Jonathan masanın üzerinden bana bakıyor ve ben onaylamamasını ya da belki de şaşırmasını bekliyorum. Onun yerine dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Gerçek bir gülümseme.

Gururlu biri.

Bekle. Benimle gurur mu duyuyor?

Aiden'a hiçbir şey söylemeyeceğimi söyleyen o değil miydi? Konuştuğum için şaşırmış olmalı. Yoksa tüm o konuşma beni konuşmaya zorlamak için bir manipülasyon komplosu muydu?

Her neyse, Jonathan'ın yüzündeki ifade beni konuşmaya devam etmem için cesaretlendiriyor.

"O zamanlar on altı yaşındaydım, reşit değildim. Babam ve Alicia dışında akrabam olmadığı için güvenli bir eve götürüldüm. İstesem bile Alicia'nın cenazesine katılamazdım."

"Özür dilerim." Astrid'in gözleri derin bir sempatiyle doluyor. "Annem ben on beş yaşındayken öldü. Cenazesine katılmamış olsaydım bu beni öldürürdü."

Dudaklarım titriyor ama gözyaşlarımı dizginliyorum. Tek düşündüğüm o güvenli evde geçirdiğim geceler. Korkuyu. Babamı ispiyonladığım için duyduğum suçluluk. Ya bir hata yaparsam düşüncesi. Ama en çok da Alicia'yı kaybetmenin ve ona veda bile edememenin acısını yaşadım.

Bir bakıma, hala yapmadım.

"Sonra ne oldu?" Levi yemeğe geri dönen ilk kişi oldu. "İfadeler ve duruşmalar." Nefesimi bırakıyorum. "Bir sürü duruşma."

"Bu ne kadar sürdü?" Aiden soruyor. "Haftalar mı? Aylar mı? On bir yıl sürmüş olması mümkün değil, değil mi?"

Elsa onu bir kez daha ters ters bakarak yere yapıştırır, ancak Elsa'nın dikkati

Ben.

"Babamın işlediği suçların niteliği nedeniyle

Tanık Koruma Programı'na kabul edildi."

Bu kez gözlerini bana diken Jonathan oldu. Programdan kaçabildiğim anda kaçtığımı bilmesine imkân yoktu. Ondan sonra, hikayemi benim için yazmalarına izin vermedim. Kulübeye geri döndüm ve yeni başlangıcımı kendi ellerimle yazdım.

"Her şey için bir cevabın var. Zekice." Aiden yemeğe geri döner.

"Aiden," diye uyarıyor Jonathan.

"Onu buraya, annemin evim dediği yere getiremezsin ve benden onu kabullenmiş gibi davranmamı bekleyemezsin. O kadın Alicia *değil*. Bunu neden göremiyorsun?"

"Yine de ona benziyor," diye mırıldanıyor Levi.

"Sessizlik," diye emrediyor Jonathan ve bir anda herkes sessizleşiyor.

Kendisinden ya da kararlarından hoşlanmasalar bile herkese sözünü dinletme gücüne sahip.

"Aiden." Dikkati oğlunun üzerinde. "Sana Elsa'dan uzak durmanı söylediğimde ne yaptın?"

"Bu farklı -"

"Soruma cevap ver," diye sözünü kesti. "Ne. Ne yaptın? Ne.

Yaptın?" "Onunla evlendim."

Levi içinden gülüyor ama Jonathan'ın ölümcül dikkati ona kayınca duruyor. "Ve sen. Lord Clifford'ın kızından uzak durman konusunda söylediklerimi duydun mu?"

"Hayır." Levi Astrid'in elini tutuyor ve parmak eklemlerini öpüyor. "Onu kendi dünyam yaptım."

"Büyüleyici." Jonathan'ın konuştuğu ton, bunu 'büyüleyici' dışında bir şey bulduğunu gösteriyor. "Şimdi, siz ikiniz benden sizi dinlememi bekliyorsunuz. Ben buna ne derim biliyor musunuz? İkiyüzlülük."

Aiden alaycı bir ses çıkarıyor ama bir şey söylemiyor ve sanırım bunun nedeni Elsa'nın onun elini kucağında gizlice tutması.

Bundan sonra yemek sakin geçiyor - çoğunlukla. Levi yaklaşan oyunu hakkında konuşurken ben kendi alanıma çekiliyorum ve sonra o alay etmeye başlıyor

okuldan sonra futbolu bırakan Aiden ile tartıştı.

Aiden ona sadece zamanını boşa harcayanın kendisi olduğunu, futbol kariyerinin kısa ömürlü olduğunu söyler.

Tabağıma odaklanıyorum ve sadece Astrid ya da Elsa bana bir soru sorduğunda cevap veriyorum, sanırım bu onların beni sohbete dahil etmek için kullandıkları kibar bir yol.

Jonathan nadiren konuşur, o da hiç konuşmaz. Sadece dinler. Burada yaşamaya başladığım ilk günlerdeki gibi.

Ondan sonra konuşmayı alışkanlık haline getirdim. İster çok sevdiği iş köşesi hakkında olsun, ister siyaset. Çok fazla çatışmamız ve bunun bir tartışmayla sonuçlanması önemli değil. Yemeğimi sessizce yemeyi sevmiyorum. Bu ne pahasına olursa olsun kurtulmaya çalıştığım bir alışkanlık.

Jonathan masanın karşısındaki tabağımı işaret ediyor. Yanaklarım kızardı. Tanrım, aslında yemek yemediğimi anladığına inanamıyorum.

Birkaç kaşık zorla yiyorum, sonra da Aiden'ın bütün gece benden uzak durmasından etkilenmemiş gibi yapıyorum. Levi bana birkaç laf atıyor ama kısa süre sonra Jonathan'ın azarlaması ya da Astrid'in dokunuşuyla geri çekiliyor.

Yemek bittiğinde, takım elbisemin pantolonuna su dökmüşüm gibi davranarak kendimi affettiriyorum.

Odama girdiğimde kocaman bir nefes alıyorum. Yatağa yığılıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

Beklediğim kadar felaket değildi, bu da bir şey ifade ediyor.

Sanırım.

Yine de gelecekte kaç aile yemeğiyle başa çıkabileceğim konusunda bir fikrim yok. Kızlar nazik ve misafirperver ama kocaları için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Özellikle Aiden. O benim hayatım için dışarıda.

Kapı çalınıyor ve ben doğruluyorum. "Kim o?"

Elsa kapıyı açar, ardından Astrid gelir ve "İçeri girebilir miyiz?" diye sorar. "Evet, tabii." Ayağa kalkıyorum ve onları odamdaki küçük oturma alanına götürüyorum.

Layla buraya birkaç kez geldiğinde, 'baba sapkınlığı' için uygun bir prenses odam olduğunu söyledi, ben de ona bir yastıkla vurmaya başladım.

Üçümüz oturduk, Elsa ve Astrid yan yana otururken ben de onların karşısındaki sandalyeye **o t u r d u m .**

İkisi de konuşmayınca sessizliği yararak "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Kesinlikle." Elsa boğazını temizliyor. "Sadece iyi olup olmadığını görmek istedik."

"Öyleyim."

"Levi senden nefret etmiyor, biliyorsun," diye ağzından kaçırıyor Astrid. "Sadece seni merak ediyor."

"Aiden'a gelince..." Elsa sözünü kesiyor. "Daha küçükken ailem tarafından Jonathan'a 'siktir git' demek için götürüldü ve geri döndüğünde annesi ölmüştü. Bu onu derinden yaraladı ve seni görmek bu yarayı yüzeye çıkarıyor. Ona zaman tanı, söz veriyorum sana alışacaktır."

Aiden, Ethan ve karısı tarafından mı kaçırıldı? Alicia'nın beni arayıp oğlunun kayıp olduğunu söylemesinin sebebi bu olmalı.

Dur bakalım. Jonathan bu yüzden mi Ethan'a katlanamıyor? Aiden'ı kaçırdığı için mi?

Bu soruları yüksek sesle dile getirmek yerine, potansiyel olarak beni bir sürüngen gibi gösterecek şekilde, bir gülümseme yapıştırıyorum. "Sahip olduğum tek şey zaman."

"Teşekkür ederim." Elsa koltuğunda rahatladı. "Anlayacağını biliyordum." "Jonathan'dan çok farklı," diye mırıldanıyor Astrid.

"Söz." Elsa baldızıyla bakışır ve ikisi de başlarını sallar.

"Sana sorun mu çıkarıyor?" Ben soruyorum.

"Onu daha önce duydun mu?" Astrid yüzünü buruşturuyor. "Jonathan'ın kardeşi James King'in ölümüne neden olan kazaya annem sebep olduğu için benden nefret ediyor. O kazanın annemin de hayatına mal olması umurunda değil."

"Özür dilerim."

Güneş, ay ve yıldızın siyahla renklendirildiği başlangıç dövmesinin bulunduğu ön kolunun iç kısmına bakarken dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Şimdi daha iyiyim, sanırım. Ama Jonathan hâlâ beni kardeşinin ölüm sebebi olarak görüyor. Levi'ye annemin babasını nasıl öldürdüğünü hatırlatmaktan hiç vazgeçmiyor."

"Ya da Alicia'nın babam yüzünden öldüğü gerçeğini Aiden'a." Elsa gözlerini indirir.

"Bekle. Geri dön. Jonathan kız kardeşimin Ethan yüzünden öldüğünü mü düşünüyor?"

"Sana Aiden'ın ailem tarafından kaçırıldığını söylediğimi hatırlıyor musun?

Alicia onu bulmaya giderken geçirdiği trafik kazasında öldü."

Oh.

Bunu bilmiyordum.

Ancak bu, Jonathan'ın genel olarak duygusuz görünümüne rağmen Ethan etrafındayken sergilemekten çekinmediği saldırganlığı açıklıyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim Aurora?" Astrid'in sesi alçak ve tereddütlü.

"Elbette."

"Neden... neden onunla birliktesin?"

"Evet." Elsa eğiliyor. "Diktatör gibi korkutucu biri." "Ve nasıl hissedeceğini bilmiyor," diye ekliyor Astrid.

"Kendi işi olmayan her şeyden hoşlanmaz."

"Ve onun mirası."

"O odaya her girdiğinde tüylerim diken diken oluyor."

"Geçen gün Levi'ye onunla her aile yemeğinde on yıl yaşlandığımı söyledim."

"Aman Tanrım. Ben de!"

Dudaklarım onların değiş tokuşunda ayrıldı. Jonathan'ın yılın en korkulan insanı ödülünü kazanacağı kesin.

Dikkatleri tekrar üzerimde, gözleri beklenti içinde, sorularına cevap vermemi bekliyorlar. Bir süredir bunu merak ediyor olmalılar.

Onlara cevap vermemeyi seçebilirdim ama onları seviyorum. Jonathan, yavrularını evcilleştirmek için onlara sahip olmayı takdir etmeyecek kadar aptal. Bu yüzden gerçeği söylüyorum. "Onunla birlikte olmaktan başka seçeneğim yok."

"Nasıl başa çıkıyorsun?" Astrid soruyor. "Ondan korkmuyorum sanırım." "Korkmuyor musun?"

Elsa neredeyse bağırıyor.

"Hayır, pek sayılmaz." Yani, bazen beni korkutuyor ama bu onun hakkındaki diğer her şeyi silmeye yetmiyor. Belki de samimiyet faktörüdür ya da Jonathan'da dünyaya yansıttığından daha fazlası olduğunu bilmemdir.

Sayfası yarım ya da boş değil. Sadece şifrelenmiş ve etrafını saran kablolar nedeniyle kimse şifreyi kırmaya cesaret edememiş.

"Bunu söyleyen tanıdığım ilk kişisin." Astrid'in gözleri hayretle dolar. "Levi de ondan korkmuyor ama o bir Kral. O sayılmaz."

"Aiden da sayılmaz," diye katılıyor Elsa. "Başka hiç kimsenin bilmediği, kendilerine özel iletişim kuralları var."

Astrid ve Elsa'nın kocaları hakkında konuşmaları kalbimi ısıtıyor. Onlara duydukları sevgiyi hissedebiliyorum ve diğer ikisinin bana karşı agresifliğine - ya da pasif agresifliğine - rağmen, eşlerinin refahını ne kadar önemsediklerini hissedebiliyorum.

Jonathan'ın dediği gibi, bu kadınları takip etmeye karar verdiklerinde onun fikrini gerçekten önemsemediler.

Yapmadıklarına sevindim. Jonathan gibi sert bir adama karşı çıkmak çok zor olmalı ama çabalarına değdi.

Elsa, Astrid ve ben sanat hakkında konuşuyoruz çünkü Astrid çizim okuyor ve Elsa da mimarlıkla ilgileniyor. Benim de bir tasarımcı olduğumu göz önünde bulundurarak, onlara üniversitede aldığım bazı faydalı dersler hakkında ipuçları veriyorum.

Onlarla konuşmak eğlenceli ve çok geçmeden hiçbirimiz birbirimizin yanında temkinli ya da garip davranmıyoruz.

Odamda ne kadar kaldığımızı bilmiyorum. Ama Levi ve Aiden'ın onları aramaya gelmesine yetecek kadar uzun.

Gelecek hafta Elsa ve Astrid'le öğle yemeğinde buluşmak için plan yapıyorum ve kısa süre sonra hepsi ayrılıyor.

Pijamalarımı giyip yorganın altına giriyorum. E-postalarımı kontrol ettikten ve Layla'ya biraz mesaj attıktan sonra uyumaya hazırım.

Bugün beni çok yordu. Önce iş. Sonra Alicia'nın mesajı.

Günü akşam yemeği ile bitiriyoruz.

Kapı açılıyor ve daha onu görmeden kim olduğunu anlıyorum. Davetsizce içeri dalan tek kişi o.

Varlığı ortaya çıkmadan önce odunsu kokusu alanımı fethediyor. Ne zaman yakınıma gelse kaslarım geriliyor. Her zaman ona karşı hazırlıklı olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

"Aiden'ı unut." Jonathan yatağın kenarına oturur. Üzerinde siyah pamuklu bir pantolon ve tişört var. Onu ev kıyafetleriyle gördüğüm nadir anlardan biri.

"Ne demek unut onu?"

"Ona yakınlaşmak için Elsa ile planlar yapıyorsun, değil mi?" Hem evet hem hayır. Elsa'nın arkadaşlığından hoşlanıyorum ama aynı zamanda ona yaklaşabileceğimi de umuyorum.

Gelecekte Aiden. Tepkisini göz önüne alırsak, bunu *uzak* bir ihtimal yapalım.

gelecek.

"Size karşı komplo kurmamamız için oğlunuzla iyi bir ilişki kurmamı istemiyor musunuz?"

"Hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum, çünkü çok asabi biri."

Kalbim küt küt atıyor. Kahretsin. Bu kadar basit kelimelerle beni nasıl etkileyebilir? Boğazımı temizliyorum. "Senin gibi demek istiyorsun."

"Sayılır. Aile ismiyle birlikte geliyor."

"Eğer seninle başa çıkabiliyorsam, sanırım Aiden'la da başa çıkabilirim."

"Benimle başa çıkabilir misin?" Burnunun ucuyla bana bakıyor. "Bu fikre nereden kapıldın?"

"Elsa ve Astrid gayet iyi yaptığımı düşünüyor." "Elsa ve Astrid hala çocuk."

"Onlar çocuk değil. Oğlunuz ve yeğeninizle evliler." "Onlar da hâlâ çocuk."

"Bu arada. Onlara karşı hıyar gibi davranmana gerek yok. Onlar da senden pek hoşlanmıyor."

"Beğenilmek umurumda değil."

"Gerçekten mi?"

Duraksıyor, bana anlaşılmaz bir bakış fırlatıyor, sonra başını sallıyor. "Sevilmek işleri halletmez. Öte yandan korku..."

"Bu senin ailen Jonathan. Senden korkmamaları gerekiyor." Sesim yükseliyor ve kendi öfkemin araya girmesine izin verdiğimi fark ediyorum. Fısıldıyorum, "Bağırmak istememiştim."

Bir elini saçıma uzatıyor ve alnımdan uzaklaştırmak için okşadığında donup kalıyorum. "Maxim senin hatan değildi, vahşi çocuk. Bunu her gün aynadaki yansımana söyle ve sonunda buna inanacaksın."

Gözlerim doluyor ve saçlarımı okşayışındaki nazik ama sert tavra kendimi kaptırdığımda onları serbest bırakmamak için her şeyimi veriyorum.

Bazen parmaklarını içime daldırıp beni dışarı çekebiliyormuş gibi hissediyorum. Diğer zamanlarda, bunun sadece istediğini elde etmek için kullandığı aldatıcı kibarlığı olup olmadığına karar veremiyorum.

Ama şu anda, onun özgürce sunduğu rahatlatıcı dokunuşta boğulmayı seçiyorum. Daha sonra pişman olabilirim ama şu an değil.

"Uyu." Ayağa kalkmaya başladı ama ben elini tutarak onu durdurdum.

Bu sıcaklıktan vazgeçmeye henüz hazır değilim. Bu gece olmaz.

Kaşlarını kaldırıyor. "Yoksa yemeğini bitirmediğin için dayak yemeyi mi tercih edersin?"

Söz bacaklarımı kemiksiz hale getirse de, peşinde olduğum şey bu değil. Bu daha derin bir şey ve beni onun cezalarından daha fazla kesip acıtabilir.

Yatağın boş tarafındaki yorganı indiriyorum. "Kal."

Duraklıyor ama elini elimden çekmiyor. "Ben başkalarıyla yatmam."

"Sadece bu gece," diye mırıldandım. "Neden?"

"Lütfen, Jonathan."

"Ancak karşılığında bir şey yaparsan kabul ederim."

Lanet zorba. Ama beni her şeyi kabul edebileceğim savunmasız bir anımda yakaladı. "Ne?"

"Ethan'la o yemeğe gitmeyeceksin."

Neden şaşırmadım ki? Ama ödenecek küçük bir bedel olduğu için başımı sallıyorum.

Jonathan benimle birlikte yorganın altına giriyor ve ben onun yatağın kendi yarısında kalmasını bekliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, kolu sırtıma dolanıyor. Başımı göğsüne yaslayıp yastık olarak kullanıyorum. Kalp atışları tıpkı onun geri kalanı gibi güçlü ve sabit.

Vücudunun kıvrımlarına o kadar mükemmel oturuyorum ki, sanki her zaman olmam gereken yer burasıymış gibi.

Parmakları daha önce yaptığı gibi saçlarımı okşuyor ve ben onun odunsu kokusunda kayboluyorum. Duştan yeni çıkmış gibi kokuyor.

Jonathan'a söylemediğim şey, uyku alanımı da paylaşmadığım. Kendimi uyumaya ikna etmek ve kötü bir rüya görürsem yalnız uyanmak için her zaman tek başıma olmaya ihtiyaç duydum.

Ama bu gece, yaklaşan bir kâbusla savaşmama yardımcı olması için yarım saat ya da daha fazla bir süreyi dönüp durarak ve mutlu düşünceler düşünerek geçirmiyorum.

Sadece uyuyakalıyorum.

Ve biliyorum ki basit bir uyku eylemi benim için bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

AURORA

"Merhaba, dostum!"

"Günaydın," diyorum Layla'ya beni ofisime kadar takip ederken. Yemin ederim kendi ofisinde neredeyse hiç vakit geçirmiyor.

Oturmaktan nefret eder ve her zaman dört duvarın dışında yapacak bir şeyler bulur. Eğer benimle birlikte değilse, fabrikada ya da konferans salonunda tur atıyordur.

Sunduğu buzlu kahveyi alıyorum ve ağrıyan popom kanepeyle buluşunca irkiliyorum.

Zalim Jonathan kahvaltıda beni öyle bir patakladı ki, canım acıyor. Acıdan da öte. Dışarı çıkmadan önce sürdüğüm losyona rağmen gerçekten acıyor.

İlk gecemizi birlikte geçirmek için çok fazla.

Arkamdan girişime sürtünen sikiyle uyandım, sonra tüm odayı çığlık çığlığa inletene kadar beni çiğ çiğ sikti.

Ona neden beni sadece arkadan becerdiğini sorduğumda, bunun beni ilgilendirmediğini söyledi. Ben tersleyince, gözlerim dolana kadar bana şaplak attı.

Vahşi. Pislik.

Söylemeye gerek yok, o zamandan beri kara bir ruh halindeyim.

Harris'in sabah ilk iş olarak yaptığı tatsız züppelik bile beni içinde bulunduğum bu durumdan kurtaramaz.

"Sorun nedir?" Layla eğiliyor, kaşları çatılıyor. Üzerinde "*Siyah Bir Felsefedir"* yazan büyük boy, uzun kollu bir tişört giyiyor.

"Hiçbir şey." Buzlu kahveden bir yudum alıyorum, keşke onun yerine bir şekilde kıçıma dökebilseydim.

"Evet, doğru. Yavru köpeklerin öldürülmesine tanık olmuş gibi görünüyorsun. Hadi, dökül bakalım. Johnny'nin velet oğlu yüzünden mi?"

"O piçin kendisi yüzünden."

"Şimdi ne yaptı?" İç geçiriyor. "Hayır kurumu için bıraktığı cömert çeki düşününce karate becerilerimi çok yakında kullanmak zorunda kalmamayı umuyordum ama mecbur kalırsam kullanırım."

"Bana onun kontrolünü tehdit ettiğimde, kendini kaybettiğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor.

"Evet, öyle yaptı. Duygusal kasasında kalma ihtiyacına meydan okudum ve o da hıncını benden çıkardı."

Tişörtünün kollarını kıvırarak ayağa kalkıyor. "Onun kıçına tekmeyi basacağım."

"Lay..."

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Bana hesap vereceğini söylediğimde ciddiydim. Sen ailedensin ve kimse benim aileme bulaşamaz. Ya sür ya öl, unuttun mu?"

Sözleri karşısında göğsümde havai fişekler patlıyor ama "Sadece otur ve beyin fırtınası yapmama yardım et" diyorum.

"D'sini kesmek için beyin fırtınası yapalım mı? Ben

varım." "Tam bir ahmaksın."

"Tamam, tüm şiddet içeren komplolar bir yana, bir şeylerin peşinde

olabilirsin." "Ne gibi bir şey?"

"Tepki veriyor, değil mi? Bu da onu etkilediğin anlamına geliyor, *AMA* eğer saçının teline bile zarar verirse, ciddiyim. Sarayına gizlice girip onu ninja tarzında öldüreceğim."

Elleriyle verdiği poza kıkırdıyorum. "Yardıma ihtiyacın var, Lay." "Her

şeyden önce, D'mi yala. İkincisi, yardıma ihtiyacı olan sensin.

Jonathan'a çok düşkünsün, sana davranış şekli seni incitmiş."

"Kırılmadım."

"Sen de öylesin. İtiraf et, onu şimdiden baba olarak görüyorsun."

"Lay, kes şunu. Ve o benim babam değil. Onlardan hoşlanan sensin."

"Umm, dostum. Ben sadece fantezi kuruyorum. Sen, diğer taraftan.

İçeri girerken. Kelime oyunu yapıyorum."

Omzuna vuruyorum ve o da gülerek ayağa kalkıyor. "Ciddiyim ama. Sana ulaşmasına ve ışığını emmesine izin verme, yoksa kıçına anne ayı gibi yapışırım."

"Teşekkürler, Lay. Gerçekten sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Sarılmak yok." Ellerini havaya kaldırıyor ve ben bunu yapamadan kaçıp gidiyor.

Saatime dokunuyorum ve binlerce senaryoyla dolan kafamı sallıyorum.

Layla, Jonathan'ın tepki verdiği kısım konusunda haklı. Onu bir şekilde benimle aynı yatağı paylaşmaya zorlamamdan hoşlanmadı ve diz çökerek verdiği tepki beni cezalandırmak ve ait olduğumu düşündüğü yere geri tıkmak oldu. Ya geri adım atacaktım ya da daha fazla zorlayacaktım - ki bu bana onun gazabına mal olacaktı.

Onun şanssızlığı, ben insanların öfkesine boyun eğmem. Özellikle de yersiz olanları.

Telefonum titriyor. Bilinmeyen numara.

Bu Ethan olabilir mi? Teklifini kabul edemediğim için özür dilemem gerekiyor. Gerçi bunu yaparsam Jonathan'a güzel bir 'siktir git' olur.

"Ben Aurora Harper."

"Bayan Harper. Bu Stephan Wayne."

Kaslarım geriliyor ve ellerim titreyerek buzlu kahvemin damlacıklarının kanepeye dökülmesine neden oluyor.

Ciğerlerime hava girip çıkıyor ama sanki nefes almıyorum. Daha doğrusu, *alamıyorum*.

Babamın varlığı her gündeme geldiğinde hep bu şekilde mi tepki vereceğim?

On bir yıl oldu, lanet olsun. On bir lanet yıl, nasıl oluyor da her şey daha dün olmuş gibi geliyor?

Neden o ormanda kapana kısılmış gibi hissediyorum, toprak bir patikada pedal çeviriyorum ama çıkış yolu bulamıyorum?

"Sana bir daha benimle iletişime geçmemeni söylemiştim." Aramayı sonlandırmak üzereydim. "Hanımefendi, lütfen. Bence bilmeniz gereken çok önemli bir bilgi var.

farkındayım."

Parmak eklemlerim telefonun etrafında sıkılaşıyor. "Ne?"

"Şartlı tahliye duruşmasına katılamayacağınız konusunda emin misiniz? Birkaç hafta içinde olacak."

"Hayır. Eğer söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa -"

"Pekâlâ. Seçiminizi anlıyorum, Bayan Harper. Müvekkilimden gelen bir mesajı iletmek istiyorum. Bay Griffin, eğer ona yardım etmezseniz

Bu sefer, tuzaklar ve avlanma gibi olacak. Hepsi bu kadar. İyi günler dilerim."

Telefonum elimden kayıp ayaklarımın dibindeki halıya çarpıyor.

Tuzak kurmak ve avlanmak gibi olacak.

Uzun zaman önce, babamla ava gittiğimizde, küçük hayvanlar için tuzaklar kurardı. Ona neden böyle yaptığını sordum, uzun süre çok acı çektiklerini düşündüm.

Sonra babam bana canlı bir tavşanın derisini yüzmesini izletti ve bana bu kadar acının aslında nasıl hissettirebileceğini anlattı.

Ondan sonra babamı yaptığı hiçbir şey hakkında sorgulamadım.

Ondan sonra, beynimin en derin köşelerinde babamın normal olmadığını biliyordum.

Mesajı açık. Eğer onun isteğine boyun eğmezsem, onu sorgulamayı bırakmam için daha kötü bir şey yapacak.

Hapishaneden bir şey yapabileceğinden

değil. Değil mi?

O GECE EVE GEÇ GITTIM.

Aslında bilerek yapmadık çünkü fabrika müdürü ile yeni lansman için son üretim tarihi hakkında bir toplantı yaptık.

Eğer iyi bir tane bulursak, belki Jonathan'ı satın alabilirim. Ya da en azından hisselerinin çoğunu. H&H'nin diğer şirketlerine kıyasla denizde bir damla olduğunu düşünürsek bunu kabul edeceğinden şüpheliyim. Yine de bu seçenekten vazgeçmeyeceğim.

Beni iki kez aradı ama ben ona doğrudan genel bir mesaj gönderdim: 'Beni sonra ara. Toplantıdayım.

Eve geldiğimde ev sessizdi. Margot ile yollarımız kesişiyor ve o sadece başını sallayıp yoluna devam ediyor.

"Margot," diye sesleniyorum arkasından.

Duruyor ve dönüyor, yüz ifadesi bomboş. "Size yardımcı olabilir miyim, bayan?"

"Jonathan yemek odasında mı?"

"Ofisine çekildi. Akşam yemeği bir saat önce servis edildi." Duraksıyor. "İsterseniz akşam yemeğini odanıza getirebilirim."

"Ben zaten yedim. Gerek yok." İç çektim. "Sadece hayal mi görüyorum yoksa benden gerçekten nefret mi ediyorsun Margot?"

"Sizden nefret etmiyorum hanımefendi." Arkasını dönüp gitmesini bekliyordum ama "Rahatça konuşabilir miyim?" diye ekledi.

"Tabii ki."

"Alicia'ya çok benziyorsun ve sanki onun hayaleti evdeymiş gibi hissediyorum. Ama onun gibi gecenin bir yarısı koridorlarda dolaşmadığın için, itiraf etmeliyim ki bu biraz kafa karıştırıcı."

"A-Alicia gecenin bir yarısı koridorlarda mı dolaşırdı?"

"Evet, şiddetli uykusuzluğu vardı ve bu onu her geçen gün daha da delirtiyordu." Nostalji yüz hatlarını kaplıyor. "Onu o halde görmemeleri için Levi ve Aiden'ı korumak zorundaydım."

"Hangi eyalet?"

"Kendi kendine konuşma hali. Kitapları ve her yüzeyi karalama durumu. Sebepsiz yere ağlama hali. Adını siz koyun."

Hayır.

Bu benim tanıdığım Alicia'ya benzemiyor. Tamamen farklı bir insan gibi geliyor. Elbette depresyondan muzdaripti ama kontrol altındaydı. Margot'un kafası karışmış olmalı, çünkü kardeşim asla kendi kendine konuşmaz, kitaplara bir şeyler karalamaz ya da -

Odasındaki kitaplar. Kırmızı halkaları vardı.

"Sınırları aştıysam özür dilerim," diyor Margot. "Onun senin kız kardeşin olduğunu biliyorum."

"Aiden onun içinde bulunduğu durumu biliyor muydu?"

"Muhtemelen öyleydi ama çok gençti ve iyi kısımları hatırlamayı seçti."

"Peki ya... Jonathan?"

"Tabii ki o yaptı. Çocukları ondan kim korudu sanıyorsun?"

Hâlâ kız kardeşimin o kadar kötü olduğunu düşünmüyorum ama "Teşekkürler Margot" diyorum.

Biraz gülümsüyor ve aramızdaki buzları eritmeyi başarmışım gibi hissediyorum.

O koridorda kaybolur kaybolmaz, adımlarımı hızlandırarak üçüncü kata çıkıyorum ve doğruca Alicia'nın odasına gidiyorum.

O kitapların ne kadar rahatsız edici olduğu umurumda değil. Kız kardeşimin hayatının bu yönünü benden neden sakladığına dair herhangi bir kanıt taşıyorlarsa, bunun ne olduğunu bilmem gerekiyor.

Sanki ikili bir hayat yaşıyor gibiydi. Biri beni bulmaya ve bana bir şeyler almaya gelen yumuşak, tatlı Alicia'ydı. Bir de Margot'nun o kadar nefret ettiği, akli dengesi yerinde olmayan Alicia vardı ki, sırf aynı göründüğümüz için otomatik olarak benden nefret etmeye başladı.

Yere bağdaş kurup sırtımı yatağa verip kitap okurken ellerim nemli bir hal alıyor.

Altı dakika.

Uzun olmamasına rağmen ilk bölümü geçmem biraz zaman aldı. Her paragrafta durup derin bir nefes almam ve okumaya devam etmeden önce kurbanların ya da beni bulmaya gelen halkın yüzlerinin gözümün önüne gelmesini engellemem gerekiyor.

Bir cesedi gömen bir adamın anlatıldığı ilk bölümün ardından üç ay öncesine dönüyoruz.

İşte o zaman bir düzen fark etmeye başlıyorum.

Birkaç kelimenin altı kırmızı kalemle çizilmiştir. Diğerleri daire içine alınmıştır.

Boşluk.

Ölüm.

Hayat.

İhtiyacı

m var.

Sebep.

Garip.

Bu tür kelimelerin izlerini takip etmek beni kitabın akışından uzaklaştırıyor ve kendimi sırf kelimelerin geri kalanını bulabilmek için sayfaları çevirirken buluyorum.

Bu ne anlama geliyor olabilir?

Bildiğim her şeyi bir araya getirmeye çalışarak saatime dokunuyorum.

Alicia'nın babası tacizciydi. Annem ona benimle tüm bağlarını koparmasını söyledi.

ki öyle değildi. Diğer şeylerin yanı sıra depresyon ve uykusuzluktan muzdaripti.

Bu tür kitapları okudu ve bir şeylerin altını çizmek için kırmızı kalemi kullandı, bunun bir anlamı olduğuna eminim.

Öğrendiğim her yeni bilgiyle Alicia'nın hayatındaki boşluk daha da büyüyor. Sanki onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Koridorun sonundan bir ses geliyor ve kitapları kapatıp bulduğum yere geri koyuyorum.

Jonathan oradadır diye kapıdan dışarı baktım. Kimse yoktu. *Vay be.*

Gizlice çıkarken, kapıyı olabildiğince sessizce kapatmak için arkamı dönüyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Arkamdan gelen güçlü ses karşısında bir kız çocuğu gibi i r k i l d i m . Lanet olsun Jonathan.

Ne var biliyor musun? Bu kadarı yeter. Yanlış bir şey yapmıyorum ki.

Yüzümü ona dönerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne yapıyor gibi görünüyorum? Seni ziyaret ediyorum."

"Beni ziyaret mi ediyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Evet." Yanından geçip koridorun sağ tarafındaki son oda olan odasına doğru ilerliyorum. Bunu daha önceki gözetleme seanslarımdan birinde anlamıştım.

Bu biraz damdan düşer gibi oldu ama 'zorbayı itme' planımın bir parçası. Odasının ortasında duruyorum. Benimkiyle aynı büyüklükte, yüksek bir platform yatağı ve balkona açıldığından emin olduğum uzun bir Fransız kapısı var. Duvarlar, çarşaflar ve hatta halı bile grinin farklı nüanslarında. Onunki gibi Gözler. Uyuyor.

Jonathan'ın peşimden gelmesi için çok beklemem gerekmiyor ama kapıyı kapatmıyor. Boyu girişi dolduruyor ve ütülenmiş pantolonu ve gri gömleğiyle bir moda şovundan fırlamış gibi görünüyor. Sadece Jonathan uzun bir iş gününden sonra tamamen şık görünebilirdi.

"Ne yaptığını sanıyorsun Aurora?"

"Geceyi benim odamda geçirdin. Geceyi sende geçirmem adil olur."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Önce ödeme mi istiyorsun? Tamam." Çantamı sandalyenin üzerine atıyorum, ceketimi ve gömleğimi çekip çıkarıyorum ve pantolonumla devam ediyorum, böylece sadece iç çamaşırlarımla kalıyorum. Anlaşmayı kabul etmek için bu eve ilk geldiğim zamanki gibi.

Her şeyin dönüp dolaşıp aynı yere gelmesi ne tuhaf.

Tıpkı o zamanki gibi, bana dokunmak için bir hamle yapmıyor. Ancak gözleri açık bir şehvetle parlıyor. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey. Sadece geceyi burada geçirmek istiyorum." "Peki bunun mümkün olacağını düşünüyor musunuz, neden?"

"Çünkü istiyorum. Bu yeterli bir sebep değil mi?"

"Neden şimdi? İki ay boyunca uyku düzenimizden gayet memnundun."

"Fikrimi değiştirdim. İnsanlar değişir Jonathan."

"Fikrini değiştiremezsin. Sen bana aitsin, tam tersi değil. *Ben* ne istersem onu yapacaksın, hatırladın mı?"

"Kendi şartlarımı istiyorum."

"Kendi şartlarınız, tırnak içinde söylüyorum, 'nasıl isterseniz' idi."

"Bunu daha fazla yapamam Jonathan, tamam mı? Her şey yolundaymış gibi davranamam. Karşılığında bana bir şey vermelisin."

Duraklıyor, normale dönmeden önce gözlerini bir anlığına bana dikiyor. "Hayır."

"Hayır mı?" Şak diye söyledim.

"Evet, *hayır*. Ve benimle konuşma şekline dikkat et."

"Gitmiyorum," diyorum hissetmediğim bir sakinlikle. "Her gün odana g e l e c e ğ i m . O yüzden cezanı verip burada kalmama izin verebilirsin."

Bir an için birbirimize bakıyoruz. Tenim ısınıp karıncalanmaya başladığında bile geri adım atmıyorum. Jonathan'ın gözlerindeki bakış karardığında bile.

Bu onun korkutucu olduğu ve benim uzak durmam gereken zamanlardan biri. Ama bu ezilmek anlamına gelir ve ben buna izin vermeyeceğim.

Gözüm korkmayacak. Gözüm korkmayacak.

"Dizlerinin üzerine çök." Sesi sessizliği delip geçiyor. "Bu

kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Dizlerinin üstüne çök Aurora."

Dizlerim altımdaki pelüş halıyla buluşana kadar bacaklarımı bükerek itaat ediyorum.

Be

n. Jonathan bana doğru kararlı adımlarla ilerliyor ve kemerini çözüyor.

Bana ulaştığında, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oldu. Hem korku hem de beklenti. Bende aynı anda farklı duyguları tetiklemeyi nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ağzını sikemeyeceğimi söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Bu senin cezan."

"İyi," diye fısıldıyorum.

"Ağzını aç," diye emrediyor.

"Bir anlaşma istiyorum."

"Ağzını aç dediğimde, konuş demek istemedim."

Çenemi kaldırıyorum. "Bana istediğimi ver, ben de aynısını yapacağım."

"Günün birinde, meydan okumanı sikip atacağım Aurora."

Sanırım *bugün değil,* ama bu sözleri yüksek sesle söylememek için kendimi zor tutuyorum. Bu onu sadece kışkırtır ve şu anda ihtiyacım olan son şey de bu.

"Ne istiyorsun?" Damarlı elleri hâlâ kemerinin üzerinde ve onlara bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Sanırım onun erkeksi ellerine ve parmaklarına karşı aptalca bir takıntım var - ya da bana ne kadar zevk verdiklerine.

İçimden başımı sallıyorum ve iş konuşur gibi konuşuyorum. Dizlerimin üzerinde olmam zayıf bir pozisyonda olduğum anlamına gelmiyor. "Ne zaman senin genelde kabul etmeyeceğin bir şey istesem, beni cezalandırabilirsin, tokatlayabilirsin, ağzımı sikebilirsin, her neyse. Ama bana istediğimi vereceksin."

"'Genelde aynı fikirde olmadığım bir şey' kısmını tanımlayın."

Elbette Jonathan öylece razı olmazdı. "Bunu olduğu gibi kabul etmek zorundasın. Karşılığında ben de senin tüm cezalarını itirazsız kabul edeceğim."

"Peki iki ay sonra bu anlaşmadan pişman olmayacağını nereden bileceğim?" "Pişman olmayacağım. Söz veriyorum."

"Ve bunun için senin sözüne inanmamı mı bekliyorsun?"

"Sadece yap Jonathan. Burada kontrolü sana veriyorum."

"Bir kısmını elimden alırken."

Dudaklarım ayrılıyor.

"Ne? Senin açını anlamadığımı mı sanıyorsun, vahşi şey?" Dün yemek masasında bana gösterdiği o gururlu tavırla gülümsüyor. "Yine de iyi oynadın."

"Bu bir hayır mı?"

"Bir sonraki emre kadar evet."

Phew.

Henüz zafer kazanmamam gerektiğini biliyorum ama bu doğru yönde atılmış bir adım.

"Şimdi, aç şu ağzını. Sikmenin zamanı çoktan geldi."

Bana söyleneni yapmadan önce bir kez yutkunuyorum. İstediğimi aldım. Bu pozisyonda olmamın bir önemi yok. Jonathan kontrolünün bir kısmını kaybediyor ve ben de bundan faydalanacağım.

Aletini çıkarıyor ve güçlü bir elle kavrıyor. Manzara karşısında kalçalarım sıkıştı. Ne kadar görürsem göreyim, o şeyin büyüklüğü her zaman içimde hem heyecan hem de korku patlamaları yaratıyor.

Jonathan onu bir kez okşuyor ve ağzım onun bu özür dilemeyen tavrı karşısında sulanıyor. Adam kirli şeyler için yaratılmış. Benimle alay ettikten sonra

Birkaç atış için manzarayı seyrederken, tepesini dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Prekumunun tuzunu tadıyorum ve kalçalarımın arasında sıcaklık çiçekleri açıyor.

"Benim seviyemde olduğunu mu sanıyorsun Aurora? İstersem seni mahvedebilirim."

Ama o yapmıyor. O kısmı iki elimle tutuyorum ve bırakmayacağım.

"Bu, istememen gereken şeyleri istemenin cezası." Sert bir elini enseme doluyor ve ağzıma sokuyor. Uzunluğu boğazımın arkasına ulaştığında inliyor. Hepsini içime alamıyorum - çok büyük. Öğürme refleksim devreye giriyor ama o ağzıma girmeye devam ediyor. Tekrar içeri girmeden önce zar zor nefes alıyorum.

Söz verdiği gibi, beni cezalandırıyor.

Jonathan beni nefessiz bırakan bir acımasızlıkla ağzımı sikiyor. Saçlarımı yumruğunun etrafına sarıyor, ağzıma sert ve hızlı bir şekilde girip çıkarken başımı yerinde tutmak için kullanıyor.

Sert omuzlarındaki ve ellerindeki güç beni kemiksiz bırakıyor. İç çamaşırım sırılsıklam ve karıncalanmalar omurgamı kaplıyor. Bundan zevk almayı bırakmak istiyorum ama bunu yapmak için herhangi bir çözüm bulamıyorum.

"Sikeyim. Ağzın benim için yaratılmış, vahşi olan. Sadece benim için. Bu dudakları başkası için açmana izin yok, anlaşıldı mı?"

Havasızlıktan gözlerimde yaşlar oluşsa da, sözlerine, metal gözlerindeki şehvete, kendini o anda kaybedişine tutunuyorum.

Ben yaptım.

Böyle olmasının sebebi benim ve bu sadece başlangıç.

Jonathan beni dizlerimin üzerine çöktürmüş olabilir, ağzımı kullanıyor olabilir, ama bu odada bulunan tek güç onun gücü değil.

Benimki de burada ve yakında o da hissedecek. Yakında, onunkini bastıracak.

"O boğazdan aşağı boşalacağım ve sen de hepsini yutacaksın."

Çılgınca başımı sallıyorum, parmaklarım kendime dokunma ve bacaklarımın arasındaki ağrıyı ya da meme uçlarımdaki sıkılaşan zonklamayı hafifletme ihtiyacıyla karıncalanıyor.

Bilmiyorum.

Çünkü bu benim zevkimle ilgili olacak, ama değil. Bu onun cezası ve bunun için para alacağım.

Jonathan'ın iniltileri odanın sakinliğinde patlıyor ve boğazımın derinliklerine boşalırken içime çarpıyor. O kadar aşağıdaydı ki, zar zor tadına bakıyordum.

Hiçbir şey.

Çıkarıyor. "Bitir. Bir damlasını bile ziyan etme."

Dilim, sikinin pürüzsüz derisini yalamak için dışarı fırlıyor. O kadar yoğun nefes alıyorum ki, göğüslerim hareketle birlikte yükselip alçalıyor.

Okunamaz bir ifadeyle beni izliyor ve neredeyse ikimizden yayılan güç akışını hissedebiliyorum.

Her yerini temizledikten sonra, birbirimizin bakışlarına hapsolurken dudaklarımı yalayarak bir gösteri yapıyorum. O savaşı kazandığını düşünse de, savaş henüz bitmiş değil.

Tek kelime etmeden ayağa kalkıyorum ve yatağına doğru yürüyorum. Örtünün altına giriyorum ve baharatla karışmış odunsu kokusunun beni ikinci bir deri gibi sarmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Çok doğru hissettiriyor, ama aynı zamanda çok yanlış, tabu ve yasak.

Şu anda umurumda değil. Bir hedefim var ve ona ulaştım.

"Ne zaman hazır olursan," diyorum hissetmediğim bir güvenle.

Jonathan bir süre yerinde kalır, siki her saniye yarı sertleşir.

Oh, Tanrım. Kırklı yaşlarının ortasında olabilir ama yirmili yaşlarındaki bir adamın dayanıklılığına sahip.

Gömleğini çıkarıyor, pantolonunu ve boxer külotunu tek seferde indiriyor.

Onu çıplak görmek hiç eskimiyor. Göze hoş gelen kaslı ama zayıf bir vücudu var. İyi kaşı. Bu bir ziyafet.

Bana katıldığında ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Sırt üstü yatarken bakışları okunmuyor. Beni görmezden gelmesini ve uyumasını bekliyorum ama beni üzerine çekiyor.

Aman Tanrım.

Göğüslerim onun sert göğsüne yaslanırken ve bacaklarım onun ayrık bacaklarının arasına sıkışırken nefes nefese kalıyorum. Ereksiyonu karnıma doğru sokuluyor, yaptığım her kıpırdanma onu daha da sertleştiriyor.

Pozisyon çok yakın, çok samimi hissettiriyor. Daha önce hiç teklif etmediği bir şey.

"Yatağın üzerinde uyuyabilirim," diye teklif ettim. Jonathan beden olarak daha büyük olabilir ama ben o kadar da zayıf değilim. Onun üzerinde altmış beş kilo falan var.

"Uyumanı istediğim yerde uyuyacaksın." "Ama -"

"Benim yatağım.
Benim kurallarım."
Dudaklarımı
büzüyorum.
"Ya da gidebilirsin."
"Böyle bir şey olmayacak. Sadece istenmeyen bir uyku arkadaşıymışım gibi davranman gerekecek. Eminim daha önce bir tane olmuştur."
Gözlerini kapatıyor ve uykuya daldığını düşünüyorum ama sonra "Yatağımı paylaştığım ilk kişi sensin" diyor.

AURORA

Geçen hafta farklıydı.

Dolaylı olarak Jonathan'ın damarına basan o planı yaptığımdan beri, yüzündeki maskeyi biraz düşürüyor.

Hepsi değil. H â l â yatağında geçirdiğim her gece için beni çok iyi cezalandırıyor ama bu da bir başlangıç.

Ayrıca, eğer bundan zevk alıyorsam bu gerçekten bir ceza mı? Bu konuda jüri hala kararını vermedi.

Tek bildiğim, tepesinde uyuduğum her gece, herkesin bırakın yanına yaklaşmayı, konuşmaya bile korktuğu adama daha da yaklaştığım.

Geçen gün bana söylediği sözleri düşünmeden edemiyorum. Onun yatağını paylaşan ilk kişi olduğum gerçeği.

Eminim Alicia eskiden ö y l e y d i ? Ama yine de ayrı odaları vardı. Tıpkı o ve benim ilk birkaç ayda yaptığımız gibi.

Belki de Alicia en başta onun odasına girmeyi hiç talep etmemişti.

Jonathan gibi bir adam, bir şeye zorlanmadan ya da en azından bunu yapmak için tüm doğru nedenler verilmeden pes etmez. Bu yüzden bugün bir adım daha ileri gitmeye karar verdim. Sabah beni kalçalarının üzerine yatırdı ve ondan istediğim şey için kıçıma kırmızı bir şaplak attı. Benim Arkası hâlâ yanıyor ve el iziyle işaretli ama buna değdi.

Dışarıda yemeyi talep ettim. Beni kucağına oturttuğu ev hapsinde değil.

Yeri de ben seçeceğim, yani lüks restoranlar da yok. Orası onun oyun alanı, benim değil ve bu gece alabileceğim tüm güce ihtiyacım var.

"Kebap yemek için dışarı çıkmak büyük planın mı?" O sinir bozucu kibiriyle mekâna ters ters bakıyor.

"Hey! Burası dünyaca ünlü bir yer. Turistler buraya Layla'nın ailesinin kebabı için geliyor. Bizim için bir şeyler söylediğim için şanslısın."

"Büyüleyici."

Bu onun züppece 'büyüleyici' oluşu. Bazen çok sinir bozucu bir züppe olabiliyor.

Siyah takım elbisesi ve keskin yüz hatlarıyla, sanki bir *GQ* dergisi kapağı, sıradan bir restoranda değil.

Dizlerimin biraz üzerinde duran sade mavi bir elbise giyiyorum. Layla geçen ay göz rengimi ortaya çıkardığını söyleyerek bana sebepsiz yere almıştı ve bugüne kadar giyme fırsatım olmamıştı.

Saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor ve kırmızı ruj sürmüşüm. Daha önce merdivenlerden indiğimde Jonathan'ın dudaklarıma bakmasına neden olan bir şey.

Bunu iyi yapılmış bir iş olarak görüyorum.

Onu ceketinin kolundan tutup bir köşeye çekiyorum, böylece girişi engellememiş oluyoruz. "Dinle, Layla'nın ailesi benim sahip olduğum tek aile. Onları herhangi bir şekilde kırarsan seni affetmem."

"Eğer bir şey yapmamı istiyorsan, kibarca iste." "*Lütfen.*"

Dudakları küçük bir gülümsemeyle eğildi. "Aferin kızıma."

Elbisenin altında tenimi kaplayan kızarıklığı görmezden gelmeye çalışıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Bu bir evet mi?"

"Bunu düşüneceğim."

"Nihayet!" Layla girişten başını uzatıyor, beline bir önlük sarmış. Yardım ettiğine göre gerçekten meşgul olmalılar. "Neden köşede gizleniyorsunuz? Masanızı korumak için yan komşunuz Sam'i kovmak zorunda kaldım."

"Üzgünüm, Lay." Düzeltiyorum.

"Kara Kuşak," diye boş boş selamlıyor Jonathan. "Johnny," diye onun ses tonunu taklit eder.

"Bir işletme sahibi, bir karate kemeri ve şimdi de bir garson. Yapamayacağın bir şey var mı?"

"Milyarderleri boğmak. Ama bunu da özgeçmişime eklemeyi düşünüyorum."

Bir kahkaha patlattım ve o da güldü. Biz onu takip ederken Jonathan sadece gözlerini kısıyor.

Hussaini restoranı Layla'yı tanıdığım yıllar boyunca pek çok tadilat geçirdi. Kuzey Afrika ve Afrika mutfağından yemekler sunan geleneksel bir

Pakistan tarifleri. Spesiyaliteleri kebap ve kuskus, bunu çok seviyorum ve Kenza'yı her zaman bana paket servis yapması için rahatsız ediyorum, her ne kadar doğru şekilde 'süslenmesi' gerektiğini söylese de.

Restoran, Fas yastıkları ve geleneksel renkli Tunus halıları ile rahat bir dekora sahiptir. Her masa ince perdelerle diğerlerinden yarı yarıya gizlenmiş. Yerde oturmak için uygun alanlar var ve diğerlerinde onları çevreleyen sandalyeler yerine minderli masalar var. Yumuşak beyaz ışıklar belli bir ambiyans katıyor, huzurlu bir ambiyans.

Resepsiyon alanının üst kısmında 'Helal' kelimesi hem İngilizce hem de Arapça olarak yazmaktadır.

Perdelere takılmamak için başımı eğiyorum, oysa Jonathan onları yolundan itiyor. Güzelliği takdir etmeyen bir zorba.

"Aurora." Layla'nın avukat kardeşi ve şu anda İngiltere'de yaşayan diğer tek Hussaini kardeş olan Malik'in sesiyle durduruluyoruz.

Kız kardeşinden çok daha uzun, babası gibi kahverengi bir tene sahip ve annesinin çarpıcı ela göz rengini miras almış. Vücudu fit ve kaslı ve ben her zaman onun günah kadar seksi olduğunu düşünmüşümdür.

Ama sadece uzaktan. Çünkü o benim en iyi arkadaşımın kardeşi ve onu kaybetmek istemedim, ki kardeşi benim aslında ne kadar berbat biri olduğumu öğrenseydi bunu yapardım.

Bu yüzden genellikle zararsız flörtleşmelerle

yetiniyorum. "Malik, nasılsın?"

Gülümsüyorum.

"Ben harikayım. Peki ya sen?"

"Harika. Bana mı öyle geliyor yoksa biraz kas mı yaptın?"

"Kesinlikle, dostum," diyor Layla onun adına. "Spor salonunda köle gibi çalışıyor."

"Bir gangster gibi konuşmayı kes, Layla," diyor ona.

Yüzünü ona çeviriyor ama o onu görmezden gelip tekrar bana odaklanıyor. "Nasılsın Aurora? Bir süredir ortalıkta yoktun."

"Biraz meşguldüm." "Ne

ile?"

"Benimle birlikte." Jonathan bir kolunu belime doluyor ve hareket alanı bırakmayan sıkı bir tutuşla beni kendi tarafına çekiyor. Sonra elini Malik'e uzatıyor. "Jonathan King."

"Malik Hussaini." Jonathan'ın elini aynı sertlikle sıkar.

Jonathan'ın tanrı gibi varlığı karşısında sinmemesinden etkilendim. Onun kim olduğunu biliyor olmalı - bu ülkedeki herkes biliyor - ama ondan korkmuyor. Tanrım, Layla ve ailesini sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum.

Malik, Jonathan'ın elini bırakıp bana sırıtırken, "Yabancılık çekme Aurora," diyor.

Cevap olarak başımı salladım.

Layla bizi arka taraftaki bir masaya götürüyor. Tanrı'ya şükür sandalyeli olanlardan. Jonathan'ı yerde bağdaş kurup otururken hayal edemiyorum. Muhtemelen bunu yapmadan önce giderdi.

Bize menüleri veriyor. "Birazdan gelirim. Oh, ve, Johnny. Annem ve babam geçen gün yaptığınız bağış için teşekkür ediyor."

Menüye odaklanarak ona doğru zar zor başını sallıyor. Yüzü boş, tamamen okunmaz halde.

Bu durum dışarıdan iyi görünse de aslında öyle değildir.

Jonathan ya hesap yaptığında ya da öfkelendiğinde ürkütücü bir şekilde sessizleşen bir tiptir ve her ikisi de kötü haberdir.

"Unutma," diyorum. "Alkol ya da domuz eti yok. Burada bunları servis etmiyorlar." "Müslüman arkadaşlarım var. Onların beslenme kurallarını biliyorum."

"Bilmiyorsan diye söylüyorum."

"Bu restoranı iyi biliyor gibisin," diye benimle konuşuyor ama dikkati hâlâ menüde.

"Evet, buraya her zaman gelirim." Onu tanımadan önce tüm akşam yemeklerimi ve hafta sonlarımı burada geçirirdim.

Delici gözleri beni yere yapıştırıyor. "Yabancı olmamak için." Oh. Tanrım. Malik hakkında.

Şimdi menüye odaklanma sırası bende. "Sayılır."

"Buraya gelirken kırmızı ruj da sürüyor musun?"

"Çoğu zaman." *Asla.* Sadece Jonathan'ın ilgisini -daha doğrusu takıntısını- fark ettiğimden beri düzenli olarak takmaya başladım.

"Bunu yapmayı bırakacaksın. Derhal yürürlüğe girecek." "Ne yapmayı?"

"Kırmızı ruj. Sürekli buraya geliyordu. Kaslarının büyüdüğünü fark etmek. *Hepsi*. Yabancı olmak."

Kıskanıyor.

Ha. Jonathan King kıskanıyor. Bu hayatta tanık olacağımı hiç düşünmediğim bir şey.

Sahiplenici olduğunu ve bana 'sahip olduğunu' hatırlatmaktan çekinmediğini biliyorum, ancak ses tonundaki hoşnutsuzluğa bakılırsa, aynı zamanda kıskanıyor.

Bu, geçen bir tek boynuzlu at kadar nadir olduğu için, bunu lehime kullanmam gerekiyor. Soğukkanlılığımı koruyarak, "Hayır." diyorum.

Gözlerinden birini kısar. "Hayır derken ne demek istiyorsun? Bu da anlaşmanın bir parçası."

"Anlaşmada başka kimse olmayacak yazıyordu. En iyi arkadaşımın aile restoranına gitmek ve kardeşleriyle takılmakla ilgili hiçbir şey yazmıyordu. Diğerleri yakında geri dönecek, biliyorsun. Onlarla yeniden bir araya gelmek için çok uzun zamandır bekliyordum."

"Aurora," diye uyarıyor. "Tahrik edilecek biri olmadığımı şimdiye kadar anlamış olmalıydın. Eğer bunu yaparsan, sonuçlarına katlanmaya hazır olsan iyi edersin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni test etmeyin yoksa hepsinin kariyerini mahvederim. Hayatının geri kalanında böyle bir suçluluk duygusuyla mı yaşamak istiyorsun?"

Pislik herif. Onları tehdit edeceğini bilmeliydim.

"Onları herhangi bir şekilde incitirsen her şey biter Jonathan. Ailem dediğim çok fazla insanı kaybettim ve bunu da benden almana izin vermeyeceğim."

"O zaman dediğimi
yap." "Dediğimi
yap." "*Ne*?"

"Geçen gün konuştuğumuz anlaşma her iki taraf için de geçerli. Normalde kabul etmeyeceğim bir şey yapmamı istiyorsan, benim için bir şey yapacaksın."

Menüyü bırakıyor ve yüz hatlarında onaylamama ifadesi belirerek masaya düşmesine izin veriyor. "Dur tahmin edeyim, ceza kısmı olmadan yatağımda bir gece daha."

"Hayır. Geri dönmeden önce bir şey."

İki elini çenesinde birleştirerek bir çan kulesi oluşturuyor.

"Lütfen söyle." "Burada değil. Ayrıldığımızda anlatırım."

"Ve sana söyleneni yapacak
mısın?" "Sipariş verelim."

"Bu bir evet mi Aurora?"

"Bir sonraki emre kadar evet."

Jonathan'ın dudakları onun sözlerini tekrarlamam karşısında gülümseyerek seğiriyor. Sonra mırıldandı, "Şu lanet tavır."

Jonathan'a benim favorim olduğunu söyledikten sonra kuskus ve kebap sipariş ediyoruz. Kenza yanına kendi özel Tunus salatasını ekliyor. Çok baharatlı ve yanaklarım neredeyse patlayacak kadar ısınıyor ama yemeden duramıyorum. Şakaklarımdan ter boşalsa bile.

Jonathan başını bana doğru sallıyor ve ben kolamı bitirdiğimde kolasını bana doğru uzatıyor.

Kenza ve kocası Hamza, Jonathan'a bağış için teşekkür etmeye geldiklerinde, onun her zamanki züppe hıyar tavrını takınmasını bekliyorum. Beni şaşırtacak şekilde, Kuzey Afrika ve Orta Doğu'da ziyaret ettiği lüks restoranlardan farklı olduğunu söyleyerek yemeklerini övüyor.

Layla ve ben arkalarından şaşkın şaşkın bakıyoruz. Ağzını açıyor, "Baba" dediğinde ona kaşıkla vurmak istiyorum.

Önce o kaçar.

Akşam yemeğinin geri kalanı gerçekten çok keyifli geçiyor. Jonathan'la yemekler ve kültür hakkında konuşuyoruz ve bana Kuzey Afrika ve Orta Doğu'daki ülkelere yaptığı gezilerden bahsediyor.

"Çok şanslısın." Suyumdan bir yudum aldım. "İngiltere'den hiç ayrılmadım." "Bir kere bile mi?"

"Hayır. İskoçya'ya gittim, sonra Londra'ya geldim. İskoçya'da geçirdiğim yıllar bulanıktı, tadını bile çıkaramadım."

"Kaçtığın için mi?" Kaşığını masanın üzerine koyuyor ve dirseklerini yüzeye yerleştiriyor, tüm dikkati benim üzerimde.

"Evet. Bulunacağımı düşünmeden edemiyordum. Bu yüzden tek bir yerde uzun süre kalmadım."

"Kim tarafından bulundu? Maxim mi?"

"Hayır, tam olarak o değil. Kurbanların aileleri." Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. "Dava süresince onlar tarafından birkaç kez saldırıya uğradım ve hep beni öldürmeye geldiklerini düşündüm."

"Bu saçmalık da ne?" Sesi keskinleşiyor. "Öz babana karşı tanıklık ettin."

"Olayı böyle görmüyorlar. Bazıları hâlâ suç ortağı olduğumu düşünüyor ve... ve... bazı polis memurları onların düşünce sürecini paylaştı." Gözyaşlarımın akmaması için başımı sallıyorum ve kanım etrafımı sarmış halde yatarken hissettiğim acıdan kurtuluyorum. Bütün bunları Jonathan'a neden anlattığımı bile bilmiyorum.

"Bu yüzden Tanık Koruma Programı'nı bıraktın. Onlara güvenmiyordun."

"Bunu nasıl... nasıl biliyorsun?"

"Senin hakkında düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorum." "Gerçekten mi? Ne gibi?"

"Geçmişin hakkında Layla'yı ve ailesini karanlıkta tutarak onu koruduğunu biliyorum, böylece her şey gün ışığına çıksa bile tek söylemeleri gereken gerçeği, yani bilmediklerini söyleyecekler. Maxim'in ifadenizi iptal ederek onu hapisten çıkarmanızı istediğini ve avukatının sizi rahatsız ettiğini de biliyorum. Bu arada, bunun icabına bakılacak. Bir daha asla yakınlarınıza yaklaşamayacak."

Ağzım açık kaldı. Tanrım. Çok titiz. Stephan'ı uzak tutmama yardım ettiği için mırıldanıyorum, "Teşekkür ederim."

"Maxim ölene kadar hücresinde çürüyecek. Bundan emin olacağım."

İçimden ona sarılmak geliyor ve bunu yapmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu yüzden gülümsüyorum ve ona tekrar teşekkür ediyorum.

Bir süre sonra restorandan çıktık. Jonathan'a doğruca arabaya gitmek yerine yürümek istediğimi söyledim.

Bu fikir hoşuna gitmiş gibi görünmüyor ama parka doğru giderken yanımda yürüyor.

İnsanların olmadığı bir ağacın altında duruyoruz. Gökyüzü yıldızlarla dolu, ki şehirde bunu görmek çok nadirdir.

"Çok güzel," diye nefes alıyorum ve manzaranın tadını çıkarmak için başımı arkaya atıyorum. "Gerçekten de öyle."

Bakışlarım Jonathan'a kayıyor ve onun tüm dikkatini gökyüzünde değil, benim üzerimde buluyorum. *Bana.* Yanaklarım sanki aşık olmuş bir gençmişim gibi ısınıyor. Tanrım.

"Talebiniz nedir?" diye sorar. "Talep mi?"

"Restorandan çıktığımızda bana söyleyeceğini söylemiştin."

Alt dudağımın köşesini dişlerimin arasına sıkıştırıyorum, sonra bırakıyorum. "Her an olabilir Aurora."

"Durun, bir düşüneyim."

"Bunu düşünmen gerekiyorsa, belki de gerçekten istemiyorsundur."

"Bir zorba gibi kelimeleri ağzıma tıkmayı bırak."

"Eğer bir şey istiyorsanız, bunu dile getirin. Aksi takdirde asla gerçekleşmez." "Öp beni."

Duraksıyor, istek karşısında şaşırmış gibi görünüyor ama ifadesi normale dönüyor. "Neden?"

"Bir neden olması gerekmiyor. Beni kucağına oturttuğunda ya da tokatladığında sana nedenini soruyor muyum?"

"Hoşuna gitti."

"Fark etmez. Yine de sayılır."

Onun bakış açısından bunun neden garip bir istek gibi göründüğünü biliyorum, ama benim bakış açımdan, işleri bir adım öteye götürüyorum. Elde etmek için çok para ödediğim güç bu. Jonathan'ın mesafeli ve uzak durmasını engellemenin bir yolu daha.

"Yap hadi. Sadece bir öpücük -"

Jonathan'ın eli ensemi sarıyor ve dudaklarıma yapışıyor. Ağzı benimkini tamamen kontrol altına alırken kıvrımlarımın yumuşaklığı vücudunun sert çıkıntılarıyla birleşiyor.

Öpücüğü baskın ve yoğun, tıpkı diğer yanları gibi. Onun elinde bir bez bebek gibiyim, nefesim ve akıl sağlığım onun teni, dokunuşu ve katıksız gücü tarafından çalınıyor.

Vücudunun benimkiyle bütünleşmesi ve güçlü elinin ensemi sıkıca tutmasıyla.

Ben gidiciyim.

Tam bir gidici.

Başımı arkaya doğru eğiyor ve artan bir yoğunluk ve ihtiyaçla bana tecavüz ediyor. Neredeyse duramayacakmış gibi. Sanki beni sonsuza kadar öpmeye devam edecekmiş gibi.

Ama yapıyor. Dur, yani.

Uzaklaşırken dengemi test ediyor; dengesiz bacaklarım beni bıraktığında, beni ayakta tutmak için belimden tutuyor.

Gri gözleri kasırgalar ve fırtınalarla dolu bir savaşta benimkilerle çarpışıyor ve o zaman bu adam yüzünden gerçekten ne kadar boku yediğimi fark ediyorum.

Yanılmışım. Sadece bir öpücük değildi.

JONATHAN

I Değişimin bu kadar hızlı olmasına rağmen bu kadar yavaş hissettirmesi çok garip.

Değişim, demir yumrukla kontrol ettiğim şeylerden biridir. Ne kadar küçük ya da önemsiz olursa olsun, hiçbir şeyin elimden kaçmasına izin vermem.

Hayatımı ve krallığımı bu şekilde düzene sokuyorum. Bazı insanlara verimli olabilmeleri için ne yapmaları gerektiğinin söylenmesi gerekiyor ve ben de onları yola getiren kırbaç rolünü oynamaktan mutluluk duyuyorum.

Aurora bana zorba diyor. Kontrol manyağı.

İlk başlarda, nefesinin altında mırıldanıyordu ama yavaş yavaş bunları yüksek sesle söylemeye başladı.

Yan yattığı yatağın üzerinde duruyorum - benim yatağım. İki hafta önce manipüle ederek yatağa girdiği günden beri oradan hiç ayrılmadı.

Onun planını zaten biliyor olsam ve yine de ona uysam bu manipülasyon sayılır mı?

Muhtemelen hayır. Ama değişim hayatınıza böyle girer. İlk başta, benimkinin yanındaki diş fırçası ya da banyomdaki rafta duran elmalı şampuan şişesi gibi fark edilmeyecek gibi görünür.

Kıyafetlerime sinen kokusu ve işteyken bile üzerimde onun kokusunu alabilmem kadar küçük bir şey. Onu her düşündüğümde sikime hücum eden kan düşünüldüğünde bu çok dikkat dağıtıcı.

Sonra bu değişimi kontrol etmeyip serbest bıraktığınızda, eve dönmeyi dört gözle beklemek kadar ciddi bir hal alır ve toplantıları kısa kesmeye kadar varır. Aynı zamanda bir ortağımın Malik denen adama ABD'deki büyük bir hukuk firmasında iş teklif etmesi ve onu yakın çevresinden uzaklaştırması için arka plandan torpil yapmak kadar önemsiz hale gelebilir.

İstemeyerek de olsa onayladığım tek kişi Siyah Kuşak.

Harris bile şakalaşmayı, tartışmayı ya da bu ikisi aynı odadayken her ne yapıyorlarsa onu bırakması için bir uyarı alacak. Onunla bir tartışmanın içinde kaybolmayı kolay bulurken, konu ben olunca beynini zorlamasından hoşlanmıyorum.

Aurora her zaman beni alt etmenin ve istediğini elde etmenin yollarını düşünüyor. Onu şımartıyorum ve hatta bazen kazanmasına izin veriyorum.

Biliyorum. Ben, kendisine karşı gelen herkesi ezip geçen Jonathan King, birinin kazanmasına izin veriyorum.

Bunun iyi bir nedeni var. Ne zaman benden bir şey alsa, onu kaptığını düşünerek yüz ifadesi aydınlanıyor. Ayrıca taleplerinin bir parçası olarak onu öpmemi ya da sarılmamı istediğinde nefes alış verişinin kesilmesi de var.

Yatağıma gizlice girip yarı uykulu bir halde mırıldanması ve bunun için onu sabah cezalandırabileceğim.

O küçük şeyler; yüzündeki gülümseme, fırtınalı gözlerindeki huşu ve beni izleme şekli.

Onu rahatsız ediyormuşum gibi davranıyor ama sonra adımı haykırana kadar onu becermem için yalvarıyor.

Sıkıcı olduğumu söyleyip ofisime dalması ve ona satranç öğretmem için Harris'i itmesi.

Harris ayrılmadan önce arka planda homurdanırken, "Sıkıcı bir oyun olmalı," dedi.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum.

"Çünkü hoşuna gidiyor."

"Fikrini değiştirirsem benim için ne yapacaksın?"

Yutkundu ve sonra ellerini havaya kaldırarak tahtaya dalmış gibi yaptı.

Fikrini değiştirdim ve bunun bedelini elim boğazındayken halıya karşı sert bir sikişle ödedi.

Bazen ona karşı sakin olacağımı söylüyorum. Bugün ona şaplak atmayacağımı ya da onu sertleştirmeyeceğimi söylüyorum ama o ne zaman gözümün önünde olsa tüm kararlılığım havaya uçuyor. İçimdeki yoğunluğu ortaya çıkarıyor ve onu hayal edilemez yüksekliklere çıkarma isteği uyandırıyor.

Daha fazlası için çığlık atması ya da vücudunun her zaman benim olması gerekiyormuş gibi etrafımda çözülmesi yardımcı olmuyor.

Öyleydi.

Öyledir.

Saçının bir tutamını parmağımla okşayarak gözlerinden uzaklaştırıyorum. Yorgana sanki benim göğsümmüş gibi sarılıyor.

Yumuşak kıvrımlarının çizgisinde dün gece onu kavradığım ve çiğ çiğ siktiğim zamanki el izi var. Kıçı tamamen benim izlerimi taşıyor ve göğüslerinde de birkaç morluk var. Elimden geldiğince teninde izler bırakmayı seviyorum. Onu tamamen benim görmek için. Bunu isteyerek seçtiğini bilmek.

Dudakları ayrılıyor ve dokunuşuma doğru eğilirken yumuşak bir inilti dökülüyor. Sik beni.

Bu kadın uyurken bile beni delirtme yeteneğine sahip.

Benim durdurulamaz olduğumu ya da daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemediğimi söylediğinde gurur duymamalıyım. Ama öyleyim.

Gerçi bunu bana kendi ağzıyla söylemedi. Aurora bunu benim önümde asla kabul etmezdi.

Geçen gün yüzme havuzunun kenarında uzanırlarken Kara Kuşak ile konuşmasına kulak misafiri oldum.

Bu da bana kulağıma gelmeyen konuşmalara kulak misafiri olmamam gerektiğini hatırlatıyor. Ama söz konusu o olunca, yine de yapıyorum.

Aurora hayatıma bir yıkım topu gibi girdi ve onun getirdiği değişimi durdurmanın hiçbir yolu yok.

Onu serbest bırakabilir, hisse senetlerini ona geri verebilir ve dengeli hayatıma geri dönebilirdim.

Ama içimdeki vahşi bir parça bu düşünceye isyan ediyor. Hiç asi olmadığımı düşünürsek bu ironik bir durum.

Annem ve babam muhafazakâr, kibar tiplerdi. Annem milyonlarca derneğe katılırdı ve babam bir iş adamıydı. Ağabeyim ve ben lider olmak için yetiştirildik. Ancak bunu başarmak için farklı yollar izledik.

James asiydi - sporu, partileri ve uyuşturucuyu daha çok önemseyen kara koyun.

Başarıları önemserdim. Hayatım boyunca daha fazlasını hedefleyerek yaşadım ama asla yeteri kadarını elde edemedim. Bunun nedeni, birinin aile şirketini hedef almasının ardından babamın dibe vuruşunu izlemem olabilir.

Bunun nedeni James'in kafa travmasından sonra kontrolden çıkmasını ve sonunda parmaklarımın arasından kayıp gitmesini izlemem olabilir.

Her ikisinin de erken ölümlerine tanık olduktan sonra, başka hiçbir şeyin kontrolümden çıkmasına izin vermemeye karar verdim.

O zaman neden Aurora'nın her gece yatağımda uyumasına izin veriyorum?

Gözleri dalgalanarak açılıyor ve odak noktası yüzümde kalmadan önce birkaç kez göz kırpıyor. Bir an için gülümsüyor, gözleri gevşiyor ve burnu seğiriyor. Aynı hızla, sanki bunu yapmaması gerektiğini fark etmiş gibi başını sallıyor.

"Jonathan?" diye mırıldanıyor. "Saat kaç?"

"Geç."

"Ne?"

"Geç kaldın. Alarmın on beş dakika önce çaldı."

Yatağın başucundaki saate bakıyor ve inleyerek doğruluyor. Pozisyon değiştirdiğinde memeleri çok dikkat dağıtıcı oluyor.

"Aman Tanrım." Gözleri o lanet maviye doğru açılıyor. El koymak ve kendime özel bir markaya dönüştürmek istediğim maviye.

"Neden beni uyandırmadın?"

Yapabilirdim, ama o zaman onu uyurken izleyemez ya da şu anki çılgın hareketlerine tanık olamazdım.

Çarşafları bırakıp tüm çıplaklığıyla dururken başım yana eğiliyor

Günümün en önemli anlarından biri.

"Jonathan!" diye azarlıyor, yanakları kıpkırmızı olsa da. "Evet?"

"Bunu bilerek mi yaptın?" "Sana

bu fikri ne verdi?"

"Beni izleme şeklin." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve gözlerini bana dikiyor.

"Tamamen çıplakken bu biraz işe yaramaz, vahşi olan. Yoksa beni baştan mı çıkarıyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"Şey, beni cezbediyor. Ne de olsa bana bir ceza

borçlusun." "Hayır, borçlu değilim. Dün geceyi geçirmenin

bedelini ödedim."

"Nasıl?"

"Sen...biliyorsun."

"Kelimeleri söyle, Aurora."

Tüm vücudunu kırmızı bir renk kaplıyor ve "Ağzımı siktin" diye mırıldanırken parmaklarının arasından görünen meme uçları sertleşiyor.

Pek sayılmaz. Aslında onu serbest bıraktım ve o da iyi bir kız gibi beni emdi. Zamanla benim hızıma alışmaya başladı.

yetenek eksikliğini kararlılığıyla kapatıyor. Saçlarını yumruğuma doladığımda, boğazının arkasına sikimle vurduğumda ve kırmızı rujumu ağzına bulaştırdığımda bile bana meydan okurcasına bakmayı başaran tek kişi o.

Başlangıçtaki çekincelerine bakılırsa, daha önce pek oral seks yapmadığı açık. Benden önce ona elini süreni öldürme isteği duyuyorum.

"Ama ofisimdeki öpücüğün parasını ödemedin," diyorum ona, hâlâ çıplaklığını doyasıya seyrederken.

Gerçek şu ki, Aurora'yı öpmeye bayılıyorum. Dudaklarım onunkileri tahrip ettiğinde çözülüyor. Bana karşı eriyor ve ne istersem yapmama izin veriyor.

Onun gibi bir ateş topuna sahip olmanın ve sanki her zaman ihtiyacı olan şey buymuş gibi bana gelmesini sağlamanın coşkulu bir yanı var.

Bu sadece onunla ilgili olan tuhaf şeylerden biri. Öpüşmek benim için daha önce hiç önemli olmamıştı.

Ama onunlayken, doyamıyorum.

Bunu ona, daha fazlası için bana geri gelmesini sağlamak için söylemiyorum. "Sonra," diye mırıldanıyor. "Bu akşam dışarıda yemek yemek istiyorum. Bir randevu."

Bir randevu. Nasıl çıkılır onu bile bilmiyorum ama genelde Aurora'nın gevşemesini ve geçmişi hakkında konuşmasını içeriyor. Sırf bu yüzden, ne zaman istese teklifini kabul ediyorum.

"Bu iki ceza demek."

"Benim için sorun değil."

"Şimdi ilk mi?"

"Hayır. Geç kalacağım."

"Şöyle olacak. Üçe kadar sayacağım ve eğer tuvalete g i t m e z s e n, hasta olduğunu söylemek zorunda kalabilirsin."

Gözleri açılıyor ve ben saymaya başlamadan önce koşarak banyoya gidiyor.

Telefonumu alıp çıkarken sırıtışım genişliyor.

Ayaklarım Alicia'nın odasının önünde yavaşça durdu ve gülümsemem kayboldu.

Sık sık yaptığım gibi bir elimi kapıya koyuyorum.

Alicia benim de kontrolü kaybettiğim zamanları hatırlatıyor. Bunun Aurora'ya olmayacağından emin olmalıyım.

Zaten görünüşünü paylaşıyor; kaderini paylaşmayacak.

AURORA

Damn Jonathan.

Trafikte sıkışıp kaldığım süre boyunca nefesimin altında ona küfrediyorum.

Zorba beni yoldan çıkarmaya kararlı. Beni çaresiz, savunmasız ve tamamen onun merhametine kalmış görmekten zevk alıyor.

Hiç olmadığından değil. O bir hataya sadist.

Ve her saniyesinden zevk alıyorsun. Bu geceyi daha önce hiçbir şeyi iple çekmediğin kadar iple çekiyorsun.

O rahatsız edici sesi kovuyorum ve nihayet daireme vardığımda bir nefes bırakıyorum.

Paul beni arayıp başka bir paketim olduğunu söyledi. Zaten geç kaldığım için Layla'ya sabahki fabrika toplantısına bensiz devam etmesini ve beni daha sonra bilgilendirmesini mesaj attım.

Alicia hakkında daha fazla bilgi edinmek için hiçbir fırsatı kaçıramazdım. Odasındaki ve hatta kütüphanedeki tüm kitapları karıştırdım. Sık sık kelimeleri daire içine alır ve altını kırmızıyla çizerdi. Bazen şöyle kelimeler karalıyordu:

Keşke beni kurtarmasaydın.

Bir hayata yapabileceğiniz en kötü şey onu boğmaktır. Suç bir sırdır.

Hepsini gömün.

Okudukça Alicia ile aramdaki boşluk daha da derinleşiyor. Kardeşimi tanıyıp tanımadığımdan bile şüphe etmeye başladım.

Sanki tamamen farklı bir varlık onun elini ele geçirmiş ve bu kelimeleri karalamış gibi.

Belki babamla olduğu gibidir. Onu tanıdığımı sanıyordum, ama.

Binama girip Shelby ile televizyon izleyen Paul'e gülümserken bu düşünceye kapıyı kapatıyorum. Komşum beni tanımıyor bile. Paul konuşmaya başlıyor ve nasıl olduğumu soruyor.

Tezgâhın arkasına uzanıyor. "Geçen gün sizi sormaya gelen bir adam vardı."

Kaslarım gerildi. Avukat olmalı. "Adından bahsetti mi?" "Hayır. Ona artık burada yaşamadığını söylediğimde gitti."

Phew.

Shelby televizyonun sesini yükseltiyor ve rahatlamış nefesim kesiliyor. Bir haber sunucusu beliriyor, ifadesi ciddi ve bunun çok iyi bir nedeni var.

Gri bir odada karşısında oturan adam kâbuslarımın ana karakteri. Mezar kazıp insanları boğan adam.

koli bandıyla.

Maxim Griffin.

İngiltere'nin yakın tarihindeki en kötü şöhretli seri katil.

Babam.

Haber sunucusunun ciddi tonu televizyondan yayılıyor. "Bugün Maxim Griffin ile özel bir röportaj yapacağız. On bir yıldır ilk kez kendi isteğiyle konuşmayı seçti. Bir katil sessizliğini bozarsa ne olur?"

Kamera zoom yaparak babama odaklanır. Bir sandalyede rahatça oturuyor, siyah bir ceket ve haki pantolon giymiş, sakin görünüyor. Sakalları kesilmiş, ama hâlâ aynı - geniş, uzun boylu. Yakışıklı. Her kadının hayalindeki gibi görünmesi onu çok korkutucu yapıyor.

Bu yüzden onun ayaklarına kapandılar.

Yorkshire aksanını zar zor duyabildiğim zarif sesi duyulduğunda, sinirlerim üzerindeki etkisinden dolayı neredeyse devrilecektim. "Kızımı koruduğumu düşünerek sessiz kalmayı tercih ettim. Ama şimdi onun da adalete teslim edilmesi gerektiğini anlıyorum."

Tökezledim ve neredeyse geriye düşüyordum. Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

"Bayan Harper?"

Paul omzuma dokunduğunda nefesim kesiliyor. Kalbim sanki boğazımdan fırlayacakmış gibi bir atıyor bir atıyor.

"İyi misin? Oturmak ister misin?" Buradan
çıkmam lazım.
Sadece binaya değil, dışarıya da. *Dışarı.*
Paul'ün elinden paketi kapıyorum ve Maxim'in sesinin çınladığı, peşimi bırakmadığı ve peşimden geldiği yerden uçup gidiyorum. Kalbim küt küt atıyor ve nefesim kesiliyor.
Dünyanın hayalet elleri ve etli parmaklarıyla üzerime kapandığını hissettiğimde gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.
Yine o zamanlardaki gibi.
Bir vücut bana çarpıyor ve duraklıyorum. Gözleriyle karşılaştığımda dudaklarım aralandı. O parlak yeşil gözlerle. Sarah. Adını hiç unutmadım. Görünüşü artık farklı. Kafası karışık değil, ağlamıyor ya da annesini geri getirmem için bana yalvarmıyor.
Tıpkı onlar gibi.
Benden ödeme
yapmamı istiyor.
"Sen olduğunu biliyordum. Annemi bana geri ver! Bana hayatımı geri ver!" Suratıma öyle sert bir tokat attı ki, şoktan irkildim. Yine de hareket etmedim. Kendimi bile korumuyorum. Eğer hareketsiz kalırsam, beni dövmelerine izin verirsem, eninde sonunda bunu sistemlerinden çıkaracaklar ve beni yalnız bırakacaklar.
"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Çok özür dilerim."
"Özrün bana kaybettiklerimi geri veremez." *Tokat. Tırmık. Pençe.*
"Katil! Katil!"
"Çok özür dilerim. Çok üzgünüm." Bu sözleri tekrar tekrar söylerken boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Onları durduracağından değil ama onlara söyleyebileceğim tek şey bu.
Dudaklarım yanıyor. Kanın metalik tadını alıyorum. Ama öfkesini ve acısını benden çıkarırken olduğum yerde kalıyorum.
Benim çektiğim fiziksel acı, onun ve diğerlerinin yaşadıklarının yanında hiçbir şey.
Sarah bitkin göründüğünde yere yığılıyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve dağılıyor. Omzunu tutmaya, onu yukarı çekmeye çalışıyorum - az da olsa rahatlatacak bir şey - ama beni itiyor. Geriye doğru düşüyorum, ellerim ve kalçam acıyı alıyor.
Avuçlarım yanıyor ve derimden kan sızıyor ama önemli değil.
Bu tür acılar önemli değil.
Elbiselerimdeki kiri görmezden gelerek tökezleyerek ayağa kalkıyorum. Tek umursadığım parmaklarımın arasındaki küçük kutu.

Bana dik dik bakıyor, bakışları gözyaşlarıyla dolu ve ifadesi perişan, perişan.

Tıpkı eskiden olduğu gibi.

Henüz on yaşındayken küçük bir kızın masumiyetini çalmak böyle bir şey işte. Onun tek desteğini ve sahip olduğu tek kişiyi kendi hatası olmadan çalmak.

"Umarım sen de annem gibi ölürsün."

Geri çekiliyorum, dudaklarım titriyor. Ona sırtımı vermek istemediğim için böyle yürümeye devam ediyorum. Geçmişte kafama vurulması bana onlara asla sırtımı vermemem gerektiğini öğretti.

Kaburgalarımdan bıçaklanmak bana bunu da öğretti.

Başka biri nerede yaşadığımı öğrenmiş olabilir diye etrafımı izlemeye devam ediyorum.

Şimdi, benim için gelecekler.

Şimdi de beni rahat bırakmıyorlar.

Koş.

Koş.

Arabama ulaştığımda berbat haldeydim. Yanaklarım, avuçlarım ve hatta boynum acıyor. Dudaklarım kanamayı durdurmuyor. Kalbim ağrıyor ve parçalanacak gibi hissediyorum.

Çantamı karıştırdım ve telefonumu kaptım. Jonathan. Jonathan'ı aramalıyım.

İlk aklıma gelenin o olmasından nefret ediyorum ama onu düşündüğümde içimi kışın sıcak bir battaniye gibi bir güven duygusu sarıyor.

Telefonu kapalı. Kucağıma düşmesine izin verirken parmaklarım titriyor. Muhtemelen bir toplantıdadır.

Bakışlarım avucumdaki kutuya kayıyor ve flash belleği alıp arabanın teybine takıyorum.

Alicia'nın sesi kırılgan ve titrek bir şekilde içeri süzülür. "Claire... Ben sadece... Jonathan'ın beni öldürmek istediğini öğrendim. Bunca zamandır beni zehirliyormuş. Beni öldürmek istiyor. Bunu başarabileceğimi sanmıyorum. Seni ve Aiden'ı alıp gitmek istedim ama yapabileceğimi sanmıyorum. O benim peşimde. Sana onu sadece acil durumlarda aramanı söylediğimi hatırlıyor musun? Sakın arama. Asla arama. Kaç kardeşim. Hepsinden kaç."

Sözleri bir kıyamet gibi kafama üşüşürken

nefesim kesiliyor. Hayır. Hayır.

Hayır.

Jonathan yapmadı... yapamadı...

Ama yine de yaptı.

Tıpkı Alicia beni görmeye gelmediğinde ağladığım o gün babamın bana söylediği gibi.

"Yalnız doğarsın. Yalnız ölürsün. Neden başkalarına yaslanıp duruyorsun?"

Zihnim k a p a n ı y o r. Bugün yaşanan tüm olaylar tekrar aklıma geldikçe h i s s i z l e ş i y o r u m. Babamın röportajı. Sarah'nın saldırısı. Alicia'nın uyarısı.

Arabayı vitese taktım ve onun dediğini yaptım. On bir yıl önce yaptığım gibi. Koştum.

Ortadan kayboluyorum.

DEVAM EDECEK...

Jonathan ve Aurora'nın hikâyesi Kraliçenin Yükselişi'nde sona eriyor.

Aiden & Elsa'yı merak mı ediyorsunuz? Onların hikayesini Deviant King'de okuyabilirsiniz.

Levi ve Astrid'in hikâyesini Zalim Kral'da da okuyabilirsiniz.

Henüz okumadıysanız, Jonathan King'in POV'undan bonus sahneleri Krallığın Kuralı'nda okuyabilirsiniz.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

